

САН АНТОНИО АРЖЕНТСВИНСКИ ИСТОРИИ

Част 154 от „Сан Антонио“

Превод от френски: Максим Благоев, 1997

chitanka.info

1

ПРЕЛЮДИЯ

Слънцето прежуря като диво и почти се чува църцоренето на лойта ѝ, напомнящо лебедовата песен на сланина в нажежен тиган. **Тя** спи и навява натрапчиви асоциации съотносно онази наказуемо тлъста морска крава, за която повдигането на един клепач съставлява непосилно за силите ѝ усилие^[1].

Въпросното млекопитаещо (и млекодаващо) се подвизава в рекламиращ не знам си какво рекламен слип пардон, клип! — чиято поява на екрана на телевизора неизменно предизвиква истерични прозевки от моя страна.

Тя е обзаведена с очарователен бански костюм от две части, който при умело разкрояване би могъл да осигури с шатри средно голямо чергарско племе, и то за няколко поколения напред. Същият е издържан в морскосиньо с щамповани едрокалибрани яркочервени далии. Горната част самоотвержено се старее да предостави убежище на две огромни вимета, които палаво надзъртат оттук — оттам — отсам и изобщо откъдето могат (включително и от шевовете), докато долната със сетни сили се опитва да прикрие величествен венерин хълм с мащабите на келтска надгробна могила, чиято пищна вегетация се разпростира надалеч по корема и бедрата.

Тя спи с невинния сън на невръстен кашалот с нарушена обмяна на веществата. Жегата е разтопила червилото ѝ, което се е навървило на миниатюрни топчици по разкошните ѝ мустаци, и **Тя** блажено се усмихва изпод пурпурната каша, резултирала от сблъсъка на козметиката ѝ с природните стихии. **Тя** целомъдрено е прикрила очи с ръка, създавайки у своите потресени от величието на гледката съседи по плаж впечатлението, че е гушнала под мишница свръхокосмена ангорска котка.

Кавалерът ѝ, мургав тип с идеалните параметри на панаирджийски Ромео: обилно наквасена с брилянтин фризура а ла Траволта и тънки мустачки — пичеловки, напомнящи осилите на

блаженпочившия Адолф Манжу^[2], се е излегнал в сянката на гореописаното тържество на плътта и нежно милва с изровена от пясъка сламчица грамадата целулит, пораждайки неволен трепет в недрата на ферментирация на слънцето чудовищен бут.

Ненадейно нечие саркастично изхихикване го кара да въртне глава и в полезрението му се вмества силно препечена тъмнокоса красавица, която искрено се забавлява, наблюдавайки действията му. Галъвникът захвърля сламчицата, сяда по истанбулски на хавлията и отдава пълноценно вниманието си на разкошотията, която е надарена, освен с всичко останало, с прелестни матовозелени очи. Вече я беше засичал в хотела. В ресторанта заемаше маса, близка до тяхната, и силно го бе изненадал фактът, че подобно райско явление се явява очевидно съвсем само. Всяка вечер си казваше, че на следващия ден непременно ще я види чифтосана с някой омускулен до пръсване ръб, но това така и не се случи.

И тъй като девойката продължава да го оглежда най-безцеремонно, спешно ѝ спретва откровено похотлива усмивка, гарнирана с недвусмислен езиков финт и сладострастен поглед, чиято тайна (бидейки от неаполитанско потекло) е потомствено закодирана в хемоглобина му.

Зелените очи спонтанно се отзовават на офертата.

„Тая манлихера явно плаче за шомпол“, умозаклучава в батален стил плажният гладиатор, душейки с животинска предпазливост връхлитащите в ноздрите му Евини ухания. След малко предприема абордажен маньовър, изтътрузва се на колене към хубавицата, присяда на около метър от нея и измърква:

— Hello! Buena días!

Прелестното създание отново разцъфва в усмивка и прогугуква на чист италиански:

— Не бих искала да ви засегна, но испанският ви далеч не е блестящ.

— Да не сте made in Италия? — смотолевя с жална гримаса матовият тарикат.

— Не аз, а вие!

— Вярно — признава си (без бой) той.

— Неапол? — подхвърля тя.

— May be — опитва да се прави на интересен гларусът. Говорите дяволски добре неаполитански диалект.

— О, от дете имам изключителна склонност към чуждите езици и говоря общо шестнайсет! Живеете във Франция, нали?

— Познахте.

— Жена ви е типична францужойка — добавя грацията с иронично изражение, което го кара да се изчерви.

— Тя не ми е жена.

— Тогава може би любовница?

Той не отговаря. Хормонално наситеният му поглед е прикован към щедро разтвореното междучаталие на събеседницата му, в чийто ъгъл въображението му рисува деликатна, изящно разфасована слива, изпълвайки го с непреодолимото желание да ѝ се порадва отблизо във физиологически (и дори гастрономически) аспект, дължащо се от своя страна на заложените у въпросния представител на плажната фауна необуздаеми страсти, които ижеспоменатият дундурка и глези като първородна рожба. С шест думи: чиста проба душевно ампутиран сексуален дръвник.

— Странно — въздъхва девойката.

— Кое?

— Когато се жени, човек обикновено се събира с напълно приемлива жена, на която по-късно може да ѝ се случи да напълнее, разбира се. Но да се обзаведеш поначало и напълно умишлено със свръхтлъста любовница, това вече говори за наличието на твърде любопитни инстинкти. Да не би да сте перверзен?

— Не знам — свива рамене той.

— А **Тя** харесва ли ви?

— Страхотна мръсница е и с нея винаги финиширам като за подобрен световен рекорд.

— Така си и мислех. Вие сте садист!

— Ей, я по-полека!... — възмущава се полуфабрикатният Дон Жуан.

— Не се обиждайте. В моята уста това е повече от комплимент. Обичам мъжете, които обладават с поглед, а вие имате свойството да фиксирате по наистина неповторим начин вдъхновяващите ви жени. Направо се подмокрям, бога ми!

— Наистина ли? — избъбря едва-едва с Гордиевовъзелирано гърло оня като първи (и последен) глупак.

— Единствено от вас зависи лично да се убедите в това.

Поканата, явна като цирей наред бебешки задник и недвусмислена като запек, елиминира и последните задръжки на контето.

— То аз друго и не искам, но къде?

— Отседнала съм в стая 612-а.

Девојката се изправя с котешка грация — както се уточнява в някои високостойностни литературни произведения, — подпъхва палец под монолитния си черен бански и го намества съразмерно от двете страни на подпъпното си съкровище, след което пошушва:

— Ще тръгна първа, а вие ме последвайте след три минути.

И се отдалечава бавно в контражур, сподирена от изцъкления му поглед на разгонен котарак. „Същински дар божи!“, прехласва се в спонтанна възхита свалячът, разтърсен до дъното на душата (и на банските си) от неочакваната авантюра, докато сърцето му спретва волна акробатична програма, а терзаният му от кошмарна жажда език се одървя като миналогодишен чироз. Сетне на свой ред се надига и се приближава до спящото природно недоразумение. Видното еднакво отвсякъде женище хармонично похърква, като вдишва с леко хърхорене през носа и издишва през устата, издавайки свистенето на стартираща космическа совалка.

Той прикляка до нея, изписва с показалец върху пясъка: „В тоалетната съм. Целувки“, и облагородил плажа с това във висша степен изискано послание, с широки крачки се понася към хотела.

612-а се оказва в непосредствена близост до асансьора. Ключът виси от външната страна. Половият атлет почуква лекичко с пръст, после сладострастно почегъртва с нокът по рамката, за да разсее евентуални недоразумения. Далечен глас го подканя да влезе, което той и.

— Приберете ключа! — провиква се тъмнокосата фея от банята, отделена от стаята с дрешник.

Той се подчинява и добросъвестно заключва вратата отвътре. Девојката е проявила похвалната инициатива да спусне венецианските щори и да дръпне двойните завеси, но процеждащата се през

процепите дневна светлина продължава нагло да разводнява мрака и тъй жадуваният здрач е прорязан от ослепителни ивици.

Производното на реброто Адамово създание изскача от банята в галон, просва се по гръб на леглото и всеотдайно разперва всички видове крайници в позата на Андреевски кръст, след което с подходящо прегракнал за случая глас изпъшква:

— Ела!

В отговор плажният Казанова смъква с един замах натъпканите си с пясък бански и ласкаво бие два шамара на насъщния си орган, за да го отърси от полепналия по него абразивен прашец.

Току-що споменатият вече е заел перпендикулярна на мускулестото тяло на приносителя си позиция, поклащайки се с тромавата грация на ревматичен метроном. Без да дава основания за делириум, инструментът може да се окачества като напълно приличен, още повече, че неговата необичайна дължина достойно компенсира напречното му сечение на средностатистически шперц.

— Страхотен си! — комплиментира го предметът на низките му страсти.

В отговор юначагата коленичи в края на леглото, забива нос в цъфналата насреца му орхидея и се впуска в специфични лингвистични маневри, посрещнати от титулярката с безспорен интерес.

Мероприятието се характеризира с коректност, но нищо повече. Очевидно е, че за нашия любител на свръхтлъсти секспартньорки то представлява само предястие, както и че не му се е случвало често да докарва до оргазъм контрагентките си чрез този тъй рафиниран, но явно прекалено интелектуален за него метод.

И действително, след краткотрайна безмълвна увертюра за каре кастанети и камертон субектът обективизира маневрите си и преминава в офанзива. Виж, тук вече се реализира пълноценно, включвайки в действие целия си наличен плам, ентузиазъм и неизчерпаема енергия. Сачисано от тази достойна за донските казаци атака, завоеванието му едва не се обезсвестява и в последния момент с мъка успява да отстои идейния си и физиологически индивидуализъм, като прошепва:

— Моля те, бъди джентълмен: намирам се в най-плодотворната си фаза, а не съм взела никакви предпазни мерки!

Този драстично несъответстващ на нравите на епохата призив го хвърля в известен смут, но в крайна сметка го отдава на някои сериозни пропуски, които Аржентина все още бележи, въпреки очебийната си европеизация и валутния си борд. И оттук, бидейки трогнат от молбата ѝ, със страстно ръмжене обещава да се изкиха извън системата. Както и прави най-добросъвестно четири минути и двайсет секунди по-късно — малко прибързано, вярно, но щастливите стонове на събеседничката му го навеждат на мисълта, че се е отчел напълно задоволително. След което остава неподвижно проснат върху ложето на страстта си — бик, превърнал се във вол по силата на изживяното.

В момента, в който го прекрачва на път за банята, навигаторката му с удивление отбелязва:

— Бога ми, добре направих, че те предупредих! Ама че продуктивност! Какъв жребец, по дяволите!

Нашичкият се чувства поласкан от констатацията. Всъщност това е и една от специфичните му характеристики, предизвикваща неизменно смущението на любителките на духовата музика.

Лебедово езеро! Асуанският язовир! Езерото Титикака!

Излял се до капка и щастлив като селски нерез по пости, той блажено се изтяга на леглото, докато благородното му пособие на съблазнител сладостно се прехласва в негата на преял смок. Спохожда го мисъл за очарователната му дружка, която дреме на плажа. Може би вече се е събудила и отсъствието му я тревожи. Не е изключено дори да се разтъпче до тоалетните... А е ревнива като гърбава младоженка, душичката! Трябва на всяка цена да си изработи алиби: да речем, подлютеният черен фасул на обед му е спретнал номер и се е наложило да отскочи до аптеката, за да купи сода „Ено“. Да, но тя ще да поиска да види флакончето... Не, трябва да измисли нещо друго! А и не е редно, след като е ударил бройката да се изсули като мокра връв, зарязвайки прелестната си коебекипърка в разгара на подмиването. Така де, *noblesse oblige*^[3].

Би трябвало, след като муцито си приплистика цуцито, да я възнагради с няколко признателни целувчици, туширайки я в заключение с класическия при подобни обстоятелства дълбочинен езиков сондаж. Още повече, че е истински шампион във въпросната спелеологична дисциплина: дългата му и чевръста шпакла гъделичка

сливиците „им“ по такъв допингиращ начин, че на състезателките почти винаги им се приисква отново да пробягат трасето.

И в очакване да осъществи на дело тази сияйна производствена перспектива, юначагата се унася в дълбокия сън на задоволен плужек. Стаята е прохладна, полумракът действа опияняващо. Присънва му се сън, който по-късно трудно ще си спомня: лежи гол в компанията на сладострастна туземка върху килим от мях до жизнерадостно каскадиращ водопад. Наоколо чуруликат ли, чуруликат всевъзможни екзотични пилци. Ненадейно отнякъде се пръкват дървари и се заемат зверски да млатят по пейзажа, поваляйки огромни дървета. Събуждат го именно ударите на брадвите им, които наяве се оказват удари по вратата. Отваря очи и тутакси си дава сметка както къде е, така и каква я е свършил. Някой продължава свирепо да бъхти вратата.

Сърцеедът се изстрелва от леглото и пропява пред банята:

— Скъпа! Чука се!

И тъй като никой не му отговаря, отваря вратата, констатира наличието единствено на полагащия се санитарен фаянс и логично заключава, че партньорката, явно разнежена от приликата му със спящия младенец, се е изнизала, без да посмее да го събуди. Тази проява на загриженост и доверие така го трогва, че едва не се просълзява.

Междувременно ударите по вратата амплитудират все по-застрашително, поради което той спешно навлича захвърлените си на пода бански, и отива да отвори. Нещо смътно смущаващо го смущава, но тъй като е все още замаян, прозрението го спохожда както значително, така и безполезно по-късно. Озовава се лице в лице с някакъв служител на хотела и с един униформен полицаи. Фуражката бълва насреща му дълга фраза на испански, която той възприема само фонетично и ни най-малко смислово. Установявайки невежеството му, хотелският служител превежда:

— Señor полицаят би искал да знае какво се е случило в тази стая.

Мозъкът на контето кипва като забравено върху печката мляко под напора на хиляди, коя от коя по-шури хипотези: тъмнокосата девойка си има ревнив съпруг, който е наредил да я следят и сега окошарването за прелюбодеяние му е в кърпа вързано; или пък...;

сигурно...; а може би...; а ако...; нищо чудно...; не е изключено...; вероятно...; не дай боже... дай боже... и т.н.

И тъй като продължава да немее, ченгето безапелационно се намъква в стаята, дръпва завесите и натиска копчето, задействащо механизма на щорите. Нежният полумрак мигом се евакуира под напора на нахлулата безмилостна светлина.

Гузен като уличен в онанизъм евнух, все така обърканият прелъстител шашардисано следи щъкането на полицая из стаята, което наподобява донякъде изнасилване. Блюстителят на реда прилича на диаричен ветеран, нахлул в клозета на графинята след превземането на замъка. Любовникът на фриволната лейди Плажърлей започва искрено да съжالياва за отсъствието на последната. Тя би могла да поговори с тях, да им обясни, да ги убеди, да ги разубеди, да ги... изобщо, с една дума. Чувствува се (прелъстен и) изоставен, смазан от сгромолясалото се върху крехката му анатомия бремене на греха.

Отново го стряска мисъл за едромащабната му метреса. Ако се получеше гаф, очакваше го паметен лобут, мариж, тупаник или къотек — изберете което искате. И тогава — Goodbay, сладка безметежна ваканция; Adios, мила сиеста с полови изненади; Ciao, благи привечерни срещи на чашка с други французи, срещнати случайно по тези далечни краища! Ще му изиграе в галапредставление — както неведнъж досега впрочем! — класическата си сценична трилогия, включваща импресиите „Обезумялата горила“, „Истеричната фадрома“ и „Неврастеничната слоница“! Пък и е доста яка, русалката му с нифма! Досуц панаирджийски борец, чиито „сармички“ биха вързали на моряшки възел и динозавър!

Ченгето се е вторачило в разхвърляното легло, наред което под ярките слънчеви лъчи загадъчно искри Мъртво море. Гледката на ширналото се семепространство очевидно сериозно го озадачава. А любовникът — едnodневка си казва, че така, наблюдаван от един полицаи, изсипалият се в еуфорията на партито детероден коктейл приема някак опасен и зловещ вид.

В порив на свръхусърдие служителят също хуква да ръшне из стаята и, заобикаляйки леглото, ненадейно сепнато подрипва и надава неистовия писък на клиент, сбъркал вратата на панорамния ресторант с един от прозорците. Ченгето тутакси се предислоцира по направление, хвърля поглед на „нещото“, запокитило в такъв смут служителя, и

тозчас връхлита върху смръзналия се прелюбодеец с гол пищов в ръка. Последният всъщност е не само, но и напълно излишен, тъй като нещастникът и без това е на път да припадне. Ченгето напълно безпроблемно му щраква белезниците, след което с дружески удар между плешките го изстрелва по посока на критичната зона.

И свръхпроизводителният тъпкач вижда; и се вцепенява от изумление, недоумение, смущение и... — ение; и се запитва случвало ли му се е да види подобна сцена в някой от филмите от категория „Б“, към които изпитва особена слабост. Тялото на съвсем наскоро изконсумираната от него тъмнокоса девойка лежи от дясната страна на леглото, при това ситно накълцано с нож.

Забучвайки го в послеслов в гърлото ѝ, убиецът ѝ е оставил за спомен оръжието си на труда, което се струва странно познато на нашия Казанова, и то по съвсем обяснима причина: става дума и въпрос за един от ресторантските ножове, с които хотелът оборудва клиентите си, за да се насладят на вкусните локални мръвки. Нож с дръжка от тъмно, гарнирано с медени халкички дърво и с триъгълно острие, какъвто злощастникът бе използвал по време на обяда.

Полицаят се приближава до телефона, набира някакъв номер и подхваща бързооборотна изповед в слушалката, докато хотелският служител хлътва в тоалетната и започва да ѝ обяснява надълго и нашироко какво е ял последния път, придружавайки разясненията си с цветни драйфпозитиви.

[1] Читателю, положи усилие да осъзнаеш какво усилие ми е коствало усилието да се насия да снеса подобно усилие! — тавт — загрявка на преводача с оглед на предстоящия тавт — марафон. Бел.пр.

↑

[2] За покойниците — или добро, или нищо. В случая избирам второто. Бел.пр. ↑

[3] Излишно е да ти го превеждам, тъй като и в превод означава все същото. Бел.пр. ↑

2

ВСЕ ОЩЕ ПРЕЛЮДИЯ

— Виж к'во — заявява Берю на Пино, — имаш понужда хименно от такава кола. Защото случи ли ти се да навървиш някой с нея, бъди сигурен, че инцидентът ще бъде катастрофа само за него и изключително за талигата му, докато ти си продължаваш кротко по the road кат' стой, та гледай.

И посочва към един от павилионите, където в детелинообразна конфигурация се кипри тройка американски авточудовища, кацнали на огромни гуми и натруфени до умопомрачение с масивни брони от тъй наречения тип „антибизон“.

Но тъй като Архивния се задоволява само уклончиво да поклати глава, Негово Величество подновява пледоарията си с още повече плам и ентусиазъм:

— Вярно, твоят ролексройс върши работа, речеш ли да хукнеш да рутиш от ония мадами, дет' откак' си помнят задника, не са го полагали в подобен лукс, но ш'ти кажа, че за къра тая ти катафалка не струва и ланшна курешка! За твоя чифтлик в Турен ти е обходимо абсолютно непременно точно такова возило. В'образи си само на представа колко нещо мож' да натовариш на него. Вземи кат' за например по едната Коледа само, за да не ти се впускам в други нагледности: че пуйките, че кървавиците, че шампанското, че тортите, че... абе в'обще! Кат' освен туй винаги мож' да гръмнеш един тек отзад, ако смъкнеш седалката.

— Мислиш ли? — въодушевява се ненадейно Антиката.

— Басирам ти се на един дудук в Булонския лес срещу три свирки на сцената на Парижката опера! Ей сега ще видиш!

Берю се приближава до обзаведения в близост до джиповете миниатюрен офис, където служителка в червена униформа има за задача да предоставя каталози на евентуалната клиента.

— Ш'ме прощавате, ако ви помоля да м'извините — подхваща я той, — но мож' ли ми направите една демонстративна услуга?

— О, разбира се! — рипва ентусиазирано маскираната като блондинка щатна бройка, архитектурно оцетена откъм гръдна обиколка, но затова пък облагородена със сияйната усмивка на потомствена мръсница.

Обемистият ѝ посочва един от джиповете.

— Ако бихте благовонили да ми гътнете задницата...

Момата се задействува, сгъва задната седалка и я прилепя към облегалката на предната, при което се оформя внушително по размерите си свободно пространство.

— Ще ми се да докажа нещо на приятелчето — декларира Александър-Беноа — Ш'би ли ви било притеснило да се пообтегнете за малко връз мокета? Чисто нов е, кат' го гледам, тъй че няма опасност да се оклепате.

Отзивчива и явно висококвалифицирана, служителката послушно заема хоризонтално положение. Берю се покатерва върху капака, коленичи между краката ѝ и апелира към вниманието на Изкопаемия:

— Даваш ли си сметка с к'во поле на сражение разполагаш, Цезаре? Тук туй съкровище ти го разбивам не само във фронт, тил и фланг, но ти го хуйпотребявам и по всички правила на устава!

И паралелно с тази тъй изискана тирада Мамута ловко измъква от дълбините на панталона си своето второ (и далеч по-съществено) „аз“. „Демонстраторката“, която започва да намира експеримента за твърде подозрителен, прави отчаян опит да се изправи, но при панорамната гледка на чудовищния Берюриев придатък буквално се смръзва от ужас и възторг.

— Б'дидобърприят'лю! — дегенерира фонетично Необятния по адрес на Пино. — Затвори капака и иди да забаламосаш продавача, та да не вземе да ми се дебаркира в разгара на хейтюда!

След което с присъщите си в подобни случаи ентусиазъм и сръчност със замах експроприира очарователните гащета на служителката и като заема стартова позиция, избълбуква:

— Без паника, бейби! Ей сегинка щ'ти спретна на премиера „Хейуфория наред Авесалом“... Наред автосалон, имах напредвид. Направо ме подлудяваш, ако искаш да знаеш! А и да не искаш, все тая!

— Но това е лудост! — пропищява девойката.

— Не, душко, т'ва е животът. Бъди по-уверена от убедена, че кат' светнеш на дружките си к'ва ти се е случка случила, ни една няма да ти се хване на откурвенията.

Хм-м-м!... Виж ти к'ва дядова ръкапичка си намерих! Кат' по ноти се хързулна, компутзиторът! Май досега не съм попадал на ма'ама, дет' да ми го усвои от раз още с откриването на хуйлимиадата! Ам' че то туй твойто било кат' Марсианската падина, бърбечето ми! На т'ва му се вика кола, бога ми! К'ват' е висока, а и с тия тъмни стъкла, мож' да се ошастливяваш до припадък наред паркинга на Лувъра, при туй, без да рискуваш да се уреждиш с путблика кат' за Мома Лиза. Е, как му я намираш стоката на момъка Сандре, котенце? Признай, че не всеки ден ти се случва да си масажираш какавидата с такъв високоболтов вибратор! Та с колко цилиндъри, казваш, била тарамбуката? Осем? Виж, ама за абортисъорите наистина шапка й свалям! Усещаш ли ги как меко отлепват? Същински дюшек! Трябва да ти споделя, че си се наквасила кат' за световно по кану-калтак, гургупичката ми. Рядко съм карацисвал толкоз оперативна мушмула. Никакви преамбюлаторни фортиции! Директно откъм производителя накъм консхуйматора! Истинско чудо на природата, бога ми! Но е редно да ти се признае, миличка, че експутклоатацията на неидентификсирани пълзящи обекти няма тайни за теб. Приклитори ли ти се в хангара някоя летяща чекия, засмукваш я и в'обще не се интересуваш от целта на посещението. Туй е то, индентичната жена! По-кратко, душа, не вири крачката по перпендикурляра, че май вече си имаме публика. Искаш ли да т'извъртя още една ревизия на интимното счетоводство, съкровище? Мъ' да, имаш право, не мож' да се обезсмъртяваме до увековечаване. Добре, дръж се сега за палците, щот' давам пълна газ! До ламарината! Е, добре ли ти е, миличко? Ама и аз що ли те питам! Ауспутха ш'ти пръсна, да знаеш! Хей, вий там, гражданинът, дет' се курдисахте на волана! Я чупката, мухъл нещастен! Не виждаш ли, че колата се експермиментира!?... О!... Ама гле'й го ти к'ъв се облещи кат' международен наблюдател в Боса Херцеговина! Че и бастуна си взе да лъска за акомпанимент, животното! Ей, голямо дърво, ш'ти кажа! От туй по-тлъсто дебелоочие, здраве му кажи!... К'во ми чучурликаш, пиленце? Хуйбаво ти било, казваш, а? Има си хас да не е! Едно искам: да ме архивираш в шикалката си кат' мемоар за путколенията, чуваш

ли? Е, хайде, душа, време е да закриваме купона, че на тия отвън май взехме да им ставаме много интересни и мож' да осерем пейзажа. А и тоя юнак, дето продължава кат' смахнат си лъска мембраната на автопилот!... Тъй де, то покрай него и станахме обект на субектите, дет' манифестират отвън! Е, готова ли си, памучето ми? Go!...

И двамата припряно се изсипват от джипа. Прононсирано румена и акцентирано измачкана, „демонстраторката“ свежда глава под пороя от подигравки. За нейно щастие великодушно настроеният по природа и постактово Бери светкавично ѝ влиза в положението и като измъква полицейската си карта, авторитетно изревава:

— Цинкулирайте, няма нищо повече за гледане, освен колите!

Недалеч от тях Пинюш достойно жертвува последните остатъци от стратегическия си резерв, отвличайки вниманието на продавача — млад пъпеш, обзаведен с преждевременно стриптийзирано теме, с елегантен блейзер и с дълбоката убеденост, че не само принадлежи към елита, но и че заради това същият трябва да му е дълбоко признателен.

— А, чудесно! Най-сетне... — промърморва Пино при вида на приятеля си и добавя: — Междувременно купих колата.

— И добре си направил — уверява го Свръхпотентния. Туй си е чиста проба капиталовложение на семейна глава.

— Къде бяхте, госпожице Лапутийо? — повишава тон блейзеросаното кубе по адрес на клиентообвилната си служителка.

— В тоалетната, господин Дьо Биде — едва чуто прошепва тя.

Цезар полага автографа си върху гъмжащ от нули чек.

Продавачът продължава да му къдри ода след ода, превъзласяйки достойнствата на мепесето, които впрочем ни най-малко не вълнуват Руината, чиито познания за колите се ограничават със задължителното наличие на четири гуми, един волан и резервоар, в който трябва да се сипва бензин. Пъпешът обаче държи на всяка цена да му изпее серенадата „Пито-платено“ до последния бемол. Замъква го до джипа и подлага гръб, за да му помогне да се възнесе до волана.

Главозамайващите висини, до които алпинизира Цезар, го докарват почти до аерофобия, приобщавайки го към богатия духовен свят на шерпите и шофьорите от градския автобусен транспорт. Следва момент на относителна паника, в чиято кулминация Разрушения

апелира към регенериращото присъствие на Неразрушимия, винаги тъй самоубеден^[1], тъй самогорд^[2] и тъй доминантен^[3].

— Идваш ли? — въпросира^[4] умоляващо той.

Мамутът отзивчиво се изкатерва до базовия лагер откъм пасажерското място, при което крачолите на панталона му не издържат на ескалацията на напрежението и се развеждат с гръм и трясък в региона на седалищната сфера. Цитираният инцидент го сполетява най-редовно поради несъвместимостта на грандоманските претенции на задника му с комплекса за малоценност на панталоните му, преследващи с хронично закъснение от два номера неудържимо прогресиращото му затлъстяване. Всеки път, когато подновява гардероба си, той задължително купува тоалети с две мерки в аванс, което му осигурява няколко месеца спокойствие, преди калориите да унищожат плодовете на предвидливостта му!

Тъй или иначе, ето ти го в качеството на навигатор на Невъзстановимия. Някъде далече долу господин Дьо Биде продължава да се прехласва в обожествяването на V 8-те, на 4 WD-то, на многофункционалното субконцентратно поливалентно централно заключване, на атермичното противо — контра — срещу — напротив — отгук — оттам — отсамно остъкляване, на снабденото с централно парно задно стъкло, на панорамния необарококов витраж, на директно автомоторелектросаморегулиращата се интердирекционна колонада, на предпазните въздушни възглавници за шофьора и пасажера отпред, оборудвани с автономна екологично чиста помпена система със затворен цикъл, на...

Така и не успява да изноменклатурира^[5] докрай. Пинюш завърта контактния ключ, без да си даде сметка, че е на скорост. Джипът стартира... Руината иска да го спре... Уви!... Неопитният му крак натиска педала на газта и... И неуправляемият вече танк хуква да се самоуправлява извън щанда, като отвърта с все така отворената си врата колосален шамар на продавача, изпращайки го в свободен полет с обратен знак. Пино изгубва не само ума и дума, но и — едва ли може да се каже по-уместно! — де що му се намират педали.

Новата му придобивка прекосява централната алея, без, за щастие и като по чудо, да направи на кайма някой от щъкащите в близост клиенти. Сетне нахълтва в павилиона на фераритата и влиза в тесен контакт с първата срещната „Теста — роса“, акордеонирайки я

до неузнаваемост. Въздушните възглавници мигновено реагират и тандемът Пино — Берю влиза в бурни преговори с два огромни балона. Няма нищо по-мощно от един V 8 от този габарит, при това накваден със супер до презервативите в походната аптечка. От фераритата звярът се прехвърля при поршетата, където обезобразява подсъдимото една издържана в нежносин металик карера, след което прави посещение на вежливост при пежата, разжалвайки до равнището на бирени капачки рояк кротки 205-ици.

В автосалона се заформя разкошна паника. Предположенията варират от Второто пришествие до терористичен акт и посетителите скорострелно се изнасят по посока на изхода. Страхливци, а следователно и подляри, те жизнерадостно се тъпчат, се ритат, се блъскат, се опипват, си заприходяват чантите на разменни начала, се разтриват отзад, се масажират отпред, се ръгат латерално, се налагат отгоре, се подлагат отдолу, без да забравят, естествено, да викат „Помощ!“.

Междувременно сатанинският V 8 е забърсал сергията с маслата и децилитри бълбукаща магма палаво ниагарират по стъпалата. Джипът продължава невъзмутимо пътя си и хирошимира^[6] — което не е чак толкова страшно — куп японски возила, радващи се в същия този момент на височайшата визита на Негово превъзходителство Мисекачи Накура, посланик на Япония в Андора.

Все така с пълна газ, бронетранспортърът на Пинюш пулверизира до състоянието на неутрони изпречилото му се остъклено пространство и се понася като ошипан бронтозавър по площада пред Версайската порта. След това прекосява булевард „Виктор“, ъперкъртирайки един автобус, разфасовайки на подлистници една вестникарска будка, дезинтегрирайки един фиат „Панда“ и тайфунизирайки терасата на едно кафене, която изорава от край до край, преди да дефлорира стената, отделяща салона от тоалетните, където виден източноевропейски дисидент самовгълбено префасонира последните си мемоари с оглед на предстоящите в страната му традиционно извънредни парламентарни избори. Вследствие на което политическите му и сфинктерианални (Берю dixit) терзания се оказват дълбоко погребани под купчина изпотрошени тухли и ситно счукал санитарен фаянс.

Настъпва миг на космическо безмълвие, след което двамата приятели се изхлузват невредими от танка.

— Разбра ли сега що те посъветвах да си купиш точно таз' кола? — обръща се Александър-Беноа към Рухналия. — Ам' че погледни я бе, брат'чед! Нито една драскотинка! Мож' ли извъртя такава акурбатика с някоя талига made in France, а?

След което се приближава до бара и все така невъзмутим спрямо възцарилото се в околностите трескаво оживление, авторитетно заявява законните си възжеления:

— Две двойни бяло със сироп, плиз!

флуктуирайки на разтрепераните си, едва носещи го крака, Пинюш на свой ред заема позиция на тезгяха и относително членоразделно смотолевя:

— Имахме късмет.

В същия миг в кафенето с окървавена физиономия и виейки на умряло, връхлита концесионерът, господин Дьо Биде.

Берю светкавично парира атаката му, придърпвайки го за вратовръзката.

— Ей, артиста, я по-пианисимо, таковата! Би било трябвало отзад да ни разцелувате за рекламата, дет' ви я спретнахме. Кат' си представите само, че сега папатаците ще се бият кой по-напред да сензационира навалищата от таратайки и дувари, дет' ги овършихме, при туй без да ви накърним джипта и с най-минималната драскотина! Тъй че щот' ако по този случай магазинята ви не ми снесе една по-съществена бонбонификация, едва ли просто в'обще бих повярвал на очите си!

Лисоглавия зяпва от изумление, но завидно бързо схваща ползата, която може да извлече от произшествието, и под ощетеното му теме набързо покълва, цъфва, връзва и узрява следният план: ще поиска първо да фотографират палавия джип, а след това да възстановят и запечатат на кинолента опустошителната му траектория. И тогава всеки ще поиска да се обзаведе с подобно бижу, още повече в актуалните несигурни времена.

Убеден в очакващите го сияйни перспективи, той окрилено кимва с глава и поверително пошушва на Мастодонта:

— Краят на ризата ви се е измъкнал от панталона!

Неповторимият навежда глава, съзира надзъртащото от шлица му парче бял плат и го издърпва, избухвайки в смях.

— Туй не ми е ризата, брат'чед, а санкюлотките на ваш'та демонстрантка. Ей ви ги да ѝ ги върнете. Посъдрани са, вярно, но ако им удари един тегел, мож' да ги използва още сума време.

Лицето на оня изведнъж приема цвета на отлежала плесен.

— К-к-кюлотите на моята д-д-демонстраторка!?...

— Хименно! Ще ви откrexна кат' на приятелче: теглих ѝ за показно една какалашка във V 8.

— Но!... Но!...

— Но кв'о, брат'чед?

— Госпожица Лапутийо ми е приятелка!

— Моите комплименти в такъв случай — отбелязва радушно Берю. — Момето е виелица и три четвърти, близо тайфун! Адски си падам по мадами, дет' антрето им е кат' престолонаследната зала на Бъкелгамския дворец. Я дай да ви ти видя палеца^[7]. Тцъ, изключено е вий да сте ѝ разорали неразораната целина с такъв недорасляк. Мож' да бъдете уверен, че юнакът, дет' е разработвал мис приятелката ви, е можел да гръсти с паламарката си и кокосови орехи! Гарсон, още едно бяло за гус'ина, щот' чувствам, че му е обходимо спешно да дойде на себе си!

Малко по-късно двамата акостират у Корозиралия.

Стопанката на Пинюшовия sweet home се намира между ръцете на масажиста си; той от своя страна се намира между краката на клиентката си, която шлайфа със затворени очи, за да не му се изгуби образът при гледката на непоправимо авариралите ѝ тела. Същият се именува Еварист и като професионалист от най-висока класа се подвизава в качеството на масажист — тъпкач на дами от ентата възраст нагоре, чийто телефон финансово осигурените дъртофелници си разменят като готварска рецепта. Такива като него в Париж с лопата да ги ринеш.

Специалността им е масажът преди рециклажа. Първият позволява на членонадарените членове на Еваристовата гилдия да осъществят необходимата реконгсцировка на терена. Благодарение на прелиминарната разтривка те определят както все още допустимите зони на действие, така и неспасяемо дефектиралите анатомични точки. На тази или онази бабиера например те авторитетно декретират, че

трябва тотално и до гроб да се въздържа от практикуването на „шпакла lingua“ поради прекомерна и поради това пълна неизползуваемост на обекта; в противен случай би се стигнало само до безполезно дебитиране на слюнка и нежелателни драйфпоследствия. Същото важи и за оползотворяването дори на най-хипотетичните възможности за замесване на млекодайния сектор — така де, то какво ли удоволствие е да подмяташ чифт безвъзвратно издишали балони? Разкопките в дълбокия тил са също извънредно деликатен момент, особено в контекста на здравословните параметри на пациентката. Случвало се е след подобен археологически сондаж на сухо да експедират по спешност в болницата не една и две мухлясали кляфки с диагноза в стил „Апокалипсис в задния двор“ или „Цунами в канализацията“.

Най-често скачването се осъществява в рамките на традиционните варианти „мама — тати“ или „аз съм оня чичко, дето...“, съпроводени с употребата на съществени количества вазелин или бадемово масло. Виж, окаже ли се, че вехторията си пада по ордьоврите, по problem: палавникът се оставя да го изджвакат, бетонирайки щедро изкуственото чене на г'жата с намиращия му се на склад резерв от човечета. В случая опасността за баятите консуматорки е задушаването, защото се намират астматички, които периодично колабират. Така че в крайна сметка дегизираният като масажист сатир (или обратното, ако ти харесва повече) отдава предпочитанията си на класиката, рецитирайки си междуременно наум нецензурираната версия на „Спящата красавица“. Колкото до бабиягите, след подобен тонизиращ сеанс то е радост, то е щастие, то е ликуване, то е... Накратко, фойерверк в анализите, който дисквалифицира временно мержелеещия се в подсъзнанието им ковчег до нивото на нерендосани талпи и възвисява илюзиите им до самооподобяване с Мъдона, както би казал Берюрие. А оттам и ето ти ги изведнъж в ролята на прясно влюбени героини, антиките! Прости им. Господи, те не знаят какво правят!

Всъщност тези тъй отзивчиви момчета се явяват истински благодетели, живи богове на геронтологията. Браво! Тъй че нека дерзаят, ощастливявайки с живителната си природосъобразна смазка ръждясалата от форсирана авитаминоза карангия на милите мумифицирани кифли. И нека не квалифицираме това като скандал, а като християнско милосърдие, макар и с недотам идеална цел.

Какво пък, текът прави човека!

Та пред очите на Цезар, казахме, се разкрива панорамната гледка на половинката му, просната върху сгъваемата масичка на масажиста. Като истински ювелир последният рендосва клиентката си с толкова такт и прецизност, че мебелта дори не помръдва. Самото наличие на Пинюшовица върху тесния, тапициран с кожа плот придава някак клинична атмосфера на „таковата“, така че и по петите да я гъделичкаха, у зрителите пак би се създадо същото впечатление, били те дори съпругът ѝ, ако мога да се изразя така.

— Блага работа, момичето ми, а? — подхвърля фамилиарно Берю, докато с Пино се настаняват в непосредствена близост до походния ебодрум.

Сам по себе си кинезистът е нещо като недоклатен мелез между Кинг Конг и батко Шварценегер, чиято впечатляваща мускулатура заплашва всеки миг да взриви бялата му фланелка. От адамовата ябълка до петите е засаден с напълно оригинален, непроходим, ситнокъдрав черен космалак, който чудесно хармонизира с високото му благородно чело на червей за стръв, с възхитително тъпия поглед и със задълбоченото изражение на ръкоблудствуващ имбецил. Явлението е награбило в яките си ръчища посталия клетав дирник на пациентката и прилежно напредва — назадва. Досуц като пневматичен чук; ще речеш, че налага около томаховката си катаплазма от хипертрофиран, хронично недояждал задник. Въпросното оръдие на труда е напълно приемливо, с достоен за уважение диаметър, с надвишаваща леко средностатистическите показатели дължина, акцентирано мургаво и с прилично аранжирана във фундамента грива. Масажист до^[8]... на костите, той подхожда към факта (и акта) с достойна за преклонение компетентност — методично и без милиграм емоции. Чиста работа!

— Как сте със здравето, Александър-Беноа? — интересува се мадам Пино с обяснимо модулиращ глас.

— От туй по-здраво, здраве му кажи — уверява я този заклет оптимист.

— А семейството как е?

— Бомба! Аполон-Жюл е при мадам Фелиси — майката на Сантантониото, предвид с оглед на това, че мойта Берта замина за Нормандия да свети на сестра си, която си строшила краците, подменяйки мухоловките по тавана. Да качи, моля ви ти се, тая дебела

крава една тапутретка на масата и да вземе да ѝ се метне отгоре! Сто и двайсет кила, плиз!... При туй не на к'ва да е тапутретка, ами на трикрака!

Дамата в ситуация емитира протоколните за случая съчувствия, след което умоляващо изпъшква:

— Ако може малко по-виваче, Еварист. И бъдете любезен да ме приподхванете за краката, защото ми изтръпнаха прасците.

Колко му е на Еваристчото: плащаш ли, употребявай го както намериш за добре. По предназначение, естествено.

Засвидетелствувайки безукорна съзнателност спрямо производствения процес, той мигновено защипва щеките ѝ под мишница и рязко ускорява темпото.

— Прекрасно нещо е младостта! — емоционира Цезар, наблюдавайки ги с разнежен поглед. — Че то, ако сега аз трябваше да ѝ се отчитам...

Звънът на телефона прекъсва интимните му, граничещи открай време с научната фантастика откровения в тази насока и той се затирва да вдигне слушалката.

Берю забърсва останената на пода туба вазелин и хвърля око на марката. Любопитствува дали „не пари“. Масажистът го уверява, че „ни най-малко“, подкрепен авторитетно от госпожата.

— Дали не бил бих могъл да с'пробвам? — депозира щението си Берюрие с умолителна нотка в гласа.

Персоналът и клиентелата единодушно дават съгласието си. Нарушавайки осмозата, масажистът изящно депутизира^[9], докато след кратка схватка Мамута измъква неизтощимото си второ „аз“ от дебрите на панталона. Еварист подсвирва от възхищение и се интересува дали, бидейки оборудван с подобна приставка, господинът не би склонил да му стане съдружник и да си докарва обещаващо съдържателни странични доходи? Пари с лопата щели да ринат! Херцогиня Сен Вагиналис дьо Клиторини — Циценхолерн например, която страдала от сексуална булимия, щяла да се изръси цяло състояние, само и само за да прекара през месомелачката си такъв свиреп кренвирш. Уникалният му отговаря, че „ебентуално може би“ ще си помисли и напълва мадам Пино до ръба. Подопитната се прехласва във вопли; експериментаторът подхожда по същество; масата не издържа на напъна и се разпада; Огромният се стоварва с

целия си тонаж върху приятелската половинка; масажистът се втурва да я спасява! Равносметка: един счупен пръст на левия крак на Пинюшовица в добавка към непоправимо потрошения тезгях на Еварист! Нищо работа, но болезнена все пак.

Деморализиран, Берю набързо демобилизира хуйсаря си, изтегляйки го от фронтовата линия за неопределен по време гарнизонен отпуск. Офанзива нахалост! Производствена авария! Произшествие по трасето! Засечка в конвейера! Живот, какво да се прави!...

В този момент на сцената отново се появява Пино, при това със силно угрижен вид и злокобно акордеонирало чело. В промеждутъка, несъмнено без да се усети, се е развел с дежурно стърчащия под носа му фас, но очевидно все още не си дава сметка за сполетялото го нещастие.

— Ела за малко, Александър-Беноа, трябва да поговорим.

Берю се заема да херметизира сатанинския си дюкян, но ципът блокира на една трета от маршрута и той, бидейки фаталист по рождение, безотговорно го зарязва насред път. Всъщност, колкото по-проветриви са такива места, толкова по-добре за всички и най-вече за обитаващата ги фауна, особено в конкретния случай.

Двамата се усамотяват в хола. Луксозен до неприличие, the hall! Аранжиран от най-добрия парижки дизайнер под формата на умело забъркан коктейл от средновековни елементи + футуристичен плексиглас и гарниран с тапицерия, издържана в авангардисткия стил „Жак Ширак Четиринайсети — Слънцето“. С две думи, the must!

По стените — така, колкото да стоплиш за какво става дума — водят мирно съвместно съществуване един Ботеро, един Матийо и една автентична Рембрандова офорта.

Цезар паркира полагащата се за подобен интериор амбулантна изба между заеманите от двамата кресла.

— Чашка петдесетгодишно „Порто“? — предлага той.

— Ж’о’кей! Само дет’ ще те помоля да му цръкнеш една идеяка бургундско, та да му с’понапомпа мускулатурата. Е, и к’во, казваш, имаш да ми казваш?

— Току-що ми се обадиха по телефона...

— Хм-мм?

— Беше Берта.

Мастодонтът свъсва вежди.

— И защо ш’ти се обажда на теб, ако смея да попитам, за да с’информирам, м-м-м?

— Налагаше й се да ти съобщи нещо по-скоро неприятно и предпочете аз да свърша тази работа.

— Ама к’во я прихваща тая ряпа да си играе на мистериите на Тайната вечеря, да й се гъбата спаружи дано! Ако сестра й е ритнала камбаната, хич да не ми се прави на сълзотворен газ, щот’ лично на мен в’обще не ми дреме на простактата!

— Тя не е при сестра си.

— Виж ти! И къде е тогава, силвупле?

— В Аржентина?

— В к’во!?...

— Знаеш ли къде се намира Аржентина?

— И таз хубава! До Мароко, разбира се!

— Малко по-далече, от другата страна на Атлантика.

— Добре де, и к’ви ги къдри там Бертолината?

— Пътуването й платил Алфред, който спечелил един милион нови франка на конни надбягвания.

— Ах, говедото фризирано!... Кат’ нищо можеше и мен да вземе, жабарят му напомаден!...

— Вероятно просто не се е сетил. Двамата са в Мар дел Плата, един от най-известните тамошни курорти.

— Гле’й я ти за к’ва Нормандия я било присърбяло под пъпа, нимфотоманката проклета!...

— Забъркали са се в голяма каша! — проблейва Пино. — Алфред, представи си, влязъл във волен полов контакт с една от клиентките на хотела, в който са отседнали, и в пристъп на умопомрачение взел, че й теглил ножа.

[1] Не се облизвай, патентовал съм го! Бел.авт. ↑

[2] Ребелот. ↑

[3] Ре-ре-белот. ↑

[4] Не обичам да се повтарям, но щом не разбираш от дума... Re-re-idem. Бел. все на същия. ↑

[5] Нищо познато не ни е чуждо. Работна бележка на не по-малко работната комисия по приемствеността на парламентарната

терминология. ↑

[6] Представител на специфична глаголна група, включваща бисери като „пърлхарбърирам“, „нагазакирам“, „деполитизирам“, „демократизирам“ и пр. Хай! Бел. на дежурния камикадзе. ↑

[7] Ако приемем ширещото се във Франция поверие, че големината на палеца е показател за габаритите на „оная работа“, то не е чудно, че се срещат все по-малко чистокръвни французи. Бел. на дежурната ЕС — акушерка. ↑

[8] Многоточието замества традиционната липса на всякакъв вид мозък у този тип ампутиран от Sapiens-а си Homo. Бел. на дежурния Homo Coiibri. ↑

[9] Въпреки очебийното сходство да не се бърка с „деполитизира“. Бел. на парламентарната комисия за борба с извънпарламентарни инсинуации. ↑

3

НАЙ-ПОСЛЕ НАЧАЛО!

Антракт. Александър-Беноа пресушава чашата си, моментално я напълва отново с глава разлика 3:1 в полза на виното срещу портото; гаврътва я на екс; оригва се с присъщата си изискана непринуденост и избълбуква:

— Алфред да хербаризира с нож някаква си пръдла, и то при положение, че се трупира в безсъзнателност само кат' си помисли за кръв!?... Не ме разсмивай!

Пино свива рамене.

— Берта е категорична. Всъщност тя лично ще ти го потвърди — все още е на телефона.

— Надявам се, че комуникацията е за сметка на Алфред — заявява Мамута, катапултирайки се от креслото, грабва слушалката и измучава:

— Берти?

Грешният глас на прелюбодейната съпруга тозчас нежно погъделичква евстасиевата му тръба, прехласвайки се в патетични стенания:

— О, мой Сандре!... О, Сандре мой!... Сандре, о, мой!... Мой, о, Сандре!... Мой Сандре, о!... Сандре мой, о!... О!... О!... О!...

— Да му ядеш курнишона на твоя Сандре, шмутко посрана! Ш'ми се омъглявате, значи, в Аржентсвинско, без в'обще изобщо през ум да ви мине мисълта да ми предложите да ви акткомпанирам! Ти к'во, трътко нещавена, да н'си в'образяваш, че шях да ви преча, а? Ама и туй, твойто, не ново двайсет, а двеста и двайсе: да ми се изсулиш кат' пръдня по терлици под престекста, че оная смръдла сестра ти си била фактурирала крака! Бъркаш, Берти! Много бъркаш! Нямам нищо напротив да м'изнерверяваш, но съм категорично срещу да ме лъжеш! Не е редно женени съпрузи да си въртят подобни номера. Е, видя ли сега на к'ъв се нахлузи с твоя окошарен Алфредо, щот' колегите

оттатък вече със сигурност са го тикнали в дранголника, ако мож' би най-вероятно не се лъжа?

— Да... — изхлипва Слоницата на отсрещния материк.

— Тъй му с'пада на тоя напудрен дирник с неговите вечни финтове да ми с'прави на Гетсби пред първата срещната шунда, и то с физиолологията си на настъпана амеба! Сега има да кисне в панделата, дордет' му се фараонизира^[1] хейпидермиса. И на излизане, ако някога в'обще му се уреди that is the question, както е казал Шекспирт, между пръстите на карачките му ш'са покарали пичурки, помни ми думата! Междубременно няма к'во повече да си играеш на блудствения син, ами веднага хващай пътя за насам! Яхай се на първия самолет или на първия влак и моментателно се изсипвай тук, щот' инак другояче веднага ти константирам по съдебен път предхуймишлено зарязване на дом, съпруг и семействени задължения и подавам молба за развод!

— Ама аз в'обще не мога да шавна оттук! — разридава се покъртително Тлъстугата. — Ченгета ме изискват да съм им постоянно на предразположение.

— На таквоз паче говно те е насадил твойт попикан Фигаро, че направо в рамка да си го туриш! Даваш ли си сметка, Берти, че години наред си се съвкуплетявала с убиец! Осъзнаваш ли го или хич, м-м-м?

— Просто не мога да повярвам! — засвидетелствува тя тотална липса на въображение. — К'во ли мож' да го е прихванало т'ва инак толкоз кротко и отзивчиво момче?

— Прихванало го е туй, че е садистик^[2], Берти!

Кат' си помисля само, че цели петнайсет години тъй непрекурсловно си се отдавала на един низверг с най-нанадолни инстинктивности! И че през цялото туй време аз, легитимационният ти съпруг пред кюре, кмет и Марсилеза, съм те ратифицицирал все на второ четене, колкот' да не ти увехне сливата!... Thank you, ама Nein! Ако си в'образяваш, че ш'се хуйнижавам и занапред да ти разчиствам путлигона от вторичните суровини на тоя убиец, знай, че бездънно се заблуждаваш! Ш'та пратя да специализираш при неграта от Осемнайсти район и тъй поне ш'си спестиш остаряването, шот' можеш да бъдеш по-сигурна от убедена, че още при първия сексанс ш'те обзаведат с възможно най-породист **спин**!

Побеснял, той затръшва слушалката с такъв замах, че телефонът мигновено приема контурите на смазана от булдозер фъшкия.

Буквално вибрира от гняв, Неудържимият! Втурва се да кръстосва стаята, огласяйки разкошния Пинюшов интериор с нервни, граничещи с истерия пръдни. Прехласва се в псувни и предсказания, ухаещи недвусмислено на прясно рендосан ковчег. Кълне се, че веднага, щом благоизневерната му (както я величае) дебаркирала at home, ще я закрепости на ненормиран работен ден на тротоара на улица „Сен Мартен“, напъхана в чифт от ония ботуши, които стигат до темето, без кюлот и усукана с няколко метра синджир в качеството на работно облекло.

— Да в’ри да помпа клошарите, кюретата и боклукчиите, та поне да изкарва някой и друг грош!

В полезрението му попада подвижният бар и той спонтанно се самообслужва за n-ти път. Този път портото се реализира в препълнената с вино чаша само с няколко капки, колкото за аромат.

Пино тъжно го наблюдава.

— Тая мърша направо ш’ми съсипе живота! — песимизира Берюрие. — Ах, що ли си нямах и аз такваз примерна съпруга кат’ твойта! Подрядъчна жена, че и с добро образование, която най-почтено си осигурява домашна пугдръжка на съкровеностите от висококвалифициран специалист...

Цезар поклаща благообразната си манерка на сенилен добряк.

— Признавам, че имам късмет — отбелязва той. — Какво смята да прави Берта?

— Нищо! Тамошните фуражки са я застопорили в хотела й, кат’ че ли тя е заклала заколената. Даваш ли си равносметка к’ва излагация е т’ва за омъжената съпруга на един офицер от френската полиция!?...

— Трябва да я измъкнем от това положение! — заявява милосърдният Пинюш. — Ще се обадим на Сан Антонио.

— Сантантонио, дръжки! В момента двамата с Мари Мари въртят любовни гъстроли на фаткирите в Индия. Нещо пак ги е треснал хормонът. Абе все си бягат по мантинелата, гъбълчетата, но мож’ да бъди сигурен, че много скоро ш’дойде ден, когат’ ш’катастрофират челно пред кварталното кюре!

— В такъв случай да вървим при Стария и да го помолим да ни съдействува пред аржентинските власти за незабавното репатриране на Берта!

Берю едва не обезчестява с ток персийския килим.

— Никога! Тоя пък в'обще не мога да го трая с неговите хейзуитски усуквания! Още отсега го чувам как ш'ми ги заизвива кат' за неделна литъргия: „Драги ми Берюрие, след като човек се е оженил за развратница, напълно логично е да очаква подобен род неприятности!“ По-скоро бил бих предпрочел личноръчно да курдисам Бerti на електростатическия стол, отколкот' да ида да му се сополивя във вратовръзката! Мразя го и в дебелото черво, ш'ти кажа, ако не знаеш! Направо ш'се изпразни от хуйдоволствие, плешивият му чекистджия, кат' разбере в к'ва саламура съм се наикиснал! Не, Пино, не бива да доставяш прекалено много щастие на хората, щот' да се надяваш подир туй на признателност, е все едно да чакаш писмо от мъртвец!

Тази основополагаща по своята правдивост мисъл окончателно убеждава Пино. И като тънък психолог, който е повече от наясно с мизериите на живота не само в общ план, но и в подробности, той едновременно тъжно и утвърдително кимва с глава.

Пренебрегвайки напълно портото, Берю си сервира нова порция вино и я пресушава с все същия глътков патос, напомнящ тържествувания вик на задръстена клозетна чиния, току-що отпушена с каучукова вендуза.

— Искам да ти предложа нещо, Александър-Беноа промълвя Неолитния с подозрително мечтателен глас.

— Дарения се приемат в натура! — хлъцва Свинеобразния, изпълвайки помещението с концентрирана винна омара.

Цезар замислено поднася към отново щръкналия под носа му традиционен фас вулканичния пламък на запалката си, датираща от Първата световна война.

— Ще заминем за Аржентина, за да видим как стоят нещата на място — обявява той.

Несъизмеримият се вцепенява в позата на Буда (само с две ръце, естествено, но затова пък с какъв трети крак!) и след кратка пауза отбелязва:

— Звучи чудесно, само дет' някой ш'трябва да се изръси за пътуването!

— Всички разходи поемам аз.

— Не мога да приема, Пинюш! Туй, че съм се бракувал с една еростоманка, в никакъв случай не означава, че трябва да се чувстваш

ангажирентиран с щуротиите й!

— Берта не е лоша жена — уверява го Изкопаемия. Вярно, има пожароопасно огнен темперамент, но ако изключим това, просто няма в какво да я упрекваш. Пък и поразмислиш ли по съвест, приятелю, ще се съ согласиш, че и на теб ти е доста слаб ангелът в плътско отношение. Тъй че ако двамата решите да си организирате конкурс в стил „Нерон & Месалина ООД“, сигурен съм, че именно ти ще гушнеш контролния пакет акции!

Негово Величество се разплува в горда усмивка.

— Трябва да призная, че опрат ли нещата до скекс, никога не си оставям магарешкия в калта! Падне ли ми целес'образно оформена в температурно отношение дупка, просто не мога да се въздържа, особено ако е по-нагъсто брадясала по периферията!

Сетне се приближава до приятеля си, навежда се и благоговейно го разцелува по очите, без ни най-малко да се формализира от факта, че същите са неразбиваемо бетонирани с почти плеистоценови гурели.

— Слушай к'во ш'ти кажа. Цезар — прочувствено промърморва той. — Стар си, скапан си колкот' си щеш, че и да не щеш, устата ти смърди кат' войнишки кенеф по време на дизайнерия, чурката ти е непростимо микурскопична и дори в най-добрата си форма го докарва за не повече от пиян плужек, но ако бях бил мадама, знай, че бих щяла веднага да се отдам на мъж кат' твоя милост! Вярно, достатъчно е човек да т'мерне само с парфюмерийното си зрение, за да си посади черния дроб в мушкатото, но затуй пък в сравнение с теб мамка ти Тереза в'обще не мож' да се сравнява! Предсказвам ти го най-отговорно: един ден ще бъдеш кантонизиран за светец; ш'те статхуйфицират в де що цръкви има и ш'търчат да ти палят свещи в подножието за щяло и нещяло. Приемам охфертата ти! И за да ти демонстрирам признателността си, ш'ти подаря часовника на моя старец, при туй с верижката! Осемнайс'каратово злато!

— О, не, и дума да не става! — протестира Пино. — Та това е семейна реликва!

— Така си е — съгласява се Берю. — Тогава ш'ти подаря голямата ракурвина, дет' също ни е семейна и на която е изрисуван изглед от пейзажа на „Разходката на англичаните“ с надпис „Сувенир от Ница“. Истински ордъовър на изкуството, за който всеки антиквеникар ш'ти снесе цяло състояние. — Попива сълзите си с

ръкав и епилогира: Голяма работа е да си мебелиран с такива приятели! Знай, че ако не бях бил вече вярващ, моментателно бих щял да се развярвам в Брадатия само заради туй, дет' го направи зарад' мен!

[1] Дериват на възвратния глагол „се мумифицирам“. Бел. на дежурния Тутанкамон. ↑

[2] Тук Мастодронто изобщо не желае да намекне нещо за уважаваните от него статистици. Бел. на дежурния Берютълковател. ↑

4

КРАЙ НА НАЧАЛОТО

Чудесно. Отлично. Хубаво. Дотук добре. Дори много добре.

И така, следва междинно кацане в Дакар, което ги изтръгва от туширания ги малко след излитането от Париж сън. Нахлуващият през отворените врати влажен зной упорито се мъчи да види сметката на климатичната инсталация. В подкрепа на усилията му се разнася могъщата воня на керосин. Дежурен екип от безгрижни брикети в локална разцветка се заема с оборката на въздушния лайнар (Берю dixit). Пинюш, който решително е решил да не се жали финансово, е взел first класа, което дава основателно основание на Лаурел и Харди на френската полиция да се дуют самодоволно и едва ли не самозабвено. Берю е демонтирал чепиците си в полза на любезно предоставените му от „Air France“ пантофи и е поверил на стюардесата самото си, без, разбира се, да пропусне предвидливо да прибере портфейла си. За сметка на това е запазил уникалната си във всички отношения шапка, барикирайки скъпоценния вакуум под черепухата си срещу напъните на вентилиращата на пределна мощност вентилация, като междувременно — по-стара и строго индивидуална традиция! — най-прилежно освежава атмосферата с безогледни пръдни, в резултат на което first — салонът ухае на обществена тоалетна в процес на изпомпване. Минава полунощ. Преди кацането главната стюардеса е обявила, че сменният обслужващ екип ще сервира нещо по-съществено за хапване, и перспективата искрено ощастливява Берю, който заявява, че ще отскочи „да поразчисти терена“ с оглед на обещания пир.

Пино се ре-унася в сън.

Четирийсет минути по-късно самолетът е отново в небесата.

„В небесата! В небесата! Да ти сера на аеростата!“, както са си тананикали някога Гьоринговите луфтвафехулигани, дефлорирайки плондерите от въздушното заграждение над Лондон.

Цезар неочаквано се събужда и също тъй ненадейно се панира под удара на лек адреналинов шок при вида на обезлюдената съседна седалка, но донякъде се успокоява, констатирайки все така авторитетно налагащото се с миазмите си присъствие на Берюриевите обувки. Понечва да се изправи, но забравя да разкопчае предпазния колан и каишът отмъстително залепва пъпа му за гръбнака, заставяйки го със секнат дъх да се пригъзи аварийно^[1] на почти фиктивния си задник.

Самолетът аеропланира^[2] в меката синева на нощта. Колко красива е тя на дванайсет хиляди метра височина, отколкото видяна от земята! Там, горе, човек влиза в почти осезаем допир със звездите и луната не му изглежда вече толкова тъпа.

Стюардесите се задават, шофирайки походните си кухни с обещаното пиршество. Салонът се изпълва със съблазнителни ухания и апетитното църцорене на мистериозни фламбета.

Клетият изоставен Пино разтърква гърдите си на недоинкубатиран бройлер, разкопчава предпазния колан, вкопчава се в облегалката на предната седалка и криво-ляво съумява да заеме вертикално положение. И тозчас неописуемо облекчение го изпълва с най-простосмъртно нелитературно щастие: приятелят му не е слязъл в Дакар. Той е тук, тялом и дъхом, от лой и кръв, по-жив дори от необходимото, целокупен и невредим! Седнал е малко по-напред вляво до някаква дама, която... О, пардон! О, райско видение! О, божествено творение! О, небесно знамение! О, самолетно явление! О!... За какво ставаше дума всъщност?... А, да! Споменатата трябва да марширува към петдесетте, но без каквито и да било видими поражения и при това толкова бодро, че би ѝ завидяла даже Линда Ебанаглистя, както твърди Берюрие. Кестенява, късо подстригана коса, освежена с няколко дискретно загатнати в син електрик кичура, статуинобронзов тен и пурпурночервени устни. Очите ѝ не се виждат, но се допуска предположението, че не е сляпа, и дори напротив. Облечена е в черен кожен костюм и риза, издържана до последен нюанс в кръвнишкия цвят на червилото ѝ. Разкопчаното сако глези окото с подчертано ерекционния пейзаж на умерена по габарити и неприлично стегната за жизнения си опит гръд.

Пинюш се усмихва около угасналия си фас. Непоправим до екстремизъм. Ненаситният! Достатъчно е да му замирише на слива, за

да ѝ налети тозчас да я гази за джибри. Цезар предпазливо пристъпва в прохода между седалките и установява, че Огромния е наврял едната си ръка между преливащите в индиански оттенъци бедра на пасажерката, докато с другата я е прегърнал през врата, милвайки задълбочено корсажа ѝ с върха на суджуковидните си пръсти. Увертюра, достойна за опера от серия „Х“! Дано само не реши да ѝ я изпее докрай в самолета!

Веднъж, по време на едно продължително пътуване, Мастодонът беше уважавал почти целополетно една отдавна забравила мириса на пръчовина бабиера, която на финала от прекомерно вълнение бе опънала петалата. За щастие, заключава съименникът на оня, другия Цезар, появата на храната неминуемо ще антарктизира^[3] страстите му.

И действително, видът на прозрачните блюда галванизира Александър-Беноа и той мигом реституира и десетте си пръста, за да ги посвети на други, не по-малко реални удоволствия. Успокоен, Пино се полага обратно на мястото си. Колкото до яденето, за него то далеч не съставлява елемент от кристалните му детски мечти и Цезар се задоволява с един миниатюрен сандвич с хайвер, заливайки го с половинка „Мум“. Същинско врабченце, Архивният!

The first класата е доста рехаво населена — времената са по-скоро скъпи^[4].

Освен нашите двама герои и намиращата се в процес на предстартова подготовка за Седмото небе „дама на Берю“ в салона се подвизават само един неопределено, но затова пък конкретно многолетен старец от драстично индийски произход, тоалиран в black от подметките до главата, напъхана на свой ред в нещо като черен фес, и един известен тенисист с „годеницата“ си. Пино го е виждал по телевизията, но не може да си спомни името му. Придружава ги микроскопична, кошмарно опакована в панделки гадина с формата на йоркширски пудел, която се съдира от неистов лай всеки път, щом някоя от стюардесите посегне да обслужи господарите ѝ.

Стимулиран от разкошните вина, фонетичният орган на Берю обсебва все по-мощно ефира, изригвайки във възходяща градация мадригали, способни да накарат всяка португалска слугиня да си изповръща дреболиите, но за сметка на това дегустирани като че ли с превелико удоволствие от съседката му. Цезар е навестен от

възхитената мисъл за това, каква жизнелюбива божия твар е приятелчето му, проявяващо в добавка изумителна непромокаемост спрямо превратностите на съдбата. Така де, жена му хукнала по Аржентина да си чеше оная работа с първия му домашен приятел, а той дори за миг не дава фира ни откъм здраве, ни откъм мераци, ни откъм добро настроение! И това ако не е урок по оптимизъм!...

Тук разсъжденията му дават заден ход и Анемичния за пореден път потъва в дрямка, без дори да усети, че прибират платото му и сгъват масичката. Вече в полусвяст, той едва успява да капичне назад седалката си и отмърква като новородено, сплел върху корема си излязните си пръсти на селско кюре.

След пиршеството компанията любезно предлага на вниманието на пасажерите филма „Виктор-Виктория“. Доста поостарял наистина, но затова пък вышлясал от естетически и морални достойнства.

За следене на фонограмата на филма са предвидени специални слушалки. Берю експериментира, но обърква каналите и върху нижещите се на екрана очарователни кадри се наслагва текстът на документална хроника за интимния живот на управляващата каста в обществото на инките в доколумбова Америка.

Не след дълго той декларира на компаньонката си, че продукцията е позорно безинтересна, и ѝ предлага да дисквалифицират разделящия ги широк подлакътник. Тя се съгласява и Хипопотаместия се възползва от кинозрача, за да доразвие установилите се добросъседски отношения. За тази цел първоначално предприема форсирано скулптиране на балюстрадата ѝ, придружена с прилежно шпакловане на ушните помещения, сетне преминава в партера, сондирайки мнение по принципа на средния пръст, при което е редно да отбележим, че всички изброени манипулации се приемат особено благосклонно от обезкожената (той вече е елиминирал сакото и пристъпва към дрането на панталона) дама. Всъщност излишно е да ти разтягам повече локуми: онова, което трябва да се случи, се! Някъде към средата на филма г'жата, коленичила с единия крак на седалката и закотвила другия в пода, вече е заела фронтална позиция срещу илюминатора, любувайки се на запенения, климбучкащ се далече долу Южен Атлантис, докато Александър-Беноа ѝ провежда индивидуално мероприятие със своя Big, синхронизирайки го с целеви масаж на седалищната ѝ полусфера. От което на подопитната ѝ е явно дотолкова

хубаво, че решава, щото ѝ е позволено да го съобщи на всеослушание колкото се може по-гръмогласно и във висша степен испаноезично.

Една от стюардесите дотърчава да види за какво става вой, отказва да се довери изцяло на очите си и апелира към дружките си с надеждата, че ще я успокоят относно нормалното функциониране на сетивата ѝ. Възникналата суматоха логично катализира любопитството на тестисмена (Берю dixit). Информирани за събитието, авиаторският колектив делегира задълженията си на автопилота и масово се включва в джамборето, достойно за всенародните тържества по случай чудодейното избавление на любимата камила на вожда Муамар от подмолно терзаещите я доембаргови хемороиди. Вследствие на което in the first се завихря уникална по верижността си вакханалия: спортистът връхлита върху годеницата си, за да ѝ докаже, че в дюкяна на панталона му — въпреки опустошаването му от неотдавнашен противников бекхенд — все още има стока; главният пилот подхожда строго йерархично към междучаталието на главната стюардеса; радистът установява пряка връзка с обслужващия мускул на практикуващия обратна резба стюард, а вторият пилот поверява личното си оръжие на гресьорските услуги на най-възрастната стюардеса — орбитираща около петдесетте девойка, известна с инак възхитителния си навик да дегустира всеки попаднал ѝ под уста характерен орган.

Празненството сублимира в кулминация, когато йоркширът на шампиона, задоволявал се до момента носталгично да облайва монументалния Берюриев дирник, не издържа на съблазънта и подло захапва семейните му бижута. Нашият amigo сепнато отклиторизира, сграбчва заднишком и поради туй опипом перфидната гадина и я запокитва колкото се може по-далеч от трезора си. Уродът се размазва върху тубетейката на спящия индиец и пощръклял от болка, яростно се заема да дъвче физиономията му, предизвиквайки взрив от истерични писъци на модерен санскрит. Маломощена като нубийски депутат, пестил от закуската си, за да финансира участието си в следващите извънредни избори, партньорката на Мастодонта takes her foot^[5]. Междувременно Пино все тъй кротичко нанка.

Отвъд завесата, отделяща the first от the tourist, простосмъртното пасажерство било дреме, било самоотвержено се извисява духом в такт с „Виктор-Виктория“. Автопилотиращият се въздушен лайнер

продължава гордо да осира океанския пейзаж. В Чечения се бият. В Сомалия се избиват. В Алжир се доубиват. В Близкия изток взаимно си го набиват. Накратко: милото човечество възторжено се реди на опашка пред озоновите дупки и се чуди как да се самопрекара, преди завинаги да затръшне вратата зад себе си. Така де, всичко си е на мястото, всичко е в реда на нещата. Или още по-просто казано: пълен мрак и покой по линията!

Симултанно се изпразват от съдържание чаши, глави и специфичен подвид анатомични съсъдове, след което едни отново заемат поста си, а други позата, завръщайки се към всекидневието на прозата^[6].

Берю Великолепни на свой ред се просва върху все така голата си спътница (и съпътница) и заспива с безметежността на нощно шкафче.

Предположенията на Пино се оказват верни: „Тя“ е снабдена с обаятелни тъмнозелени очи с периферия в разкошна блеодокафява тоналност. Забележително дълги мигли, високи, съвършено изваяни скули и... О, този тъй деликатен парфюм-м-м-м!

Берю с апломб дирижира запознанството:

— Представям ти графиня Долорес де ла фи́га-и-фуента, една изключително приятна и най-вече извънредно гъбава с мангизи персона. В Аржентсвинско си изкарва найсъщния с говеждовъдството на едрогабаритен рогоносен скот и ако се съди по т'ва, дет' ми го каза, на бройка го докарва кат' за Монголско ведно с монголците! На всичко отгоре е и овдовена, представи си! Мечтата на абортригена. Бога ми! А да не ти обаждам как се врътка, овчарката! В сравнение с нея Майна Плисецкая е кат' парализиран паметник! Долорес също отива в На-Мараде-и-е-Полата, къдет' притежава чифтлик от хиляда квадратурни хейктара и къдет', както ми светна, щяла да се грижи за нас кат' за кралски особи. Призна ми, че откак миналата година легинтимният ѝ се пребил с един хейликоптер, обезпартизанявайки^[7] с хербарийциди масивите си с арпаджик, в'обще не била помирисвала мъж. Представи си само к'во щастие е било, когат' измежду всички свободно орбитиращи чепове-единаци се е нахлузила курнкретно на моя Аполо! Настояваше да ѝ изкарам хуйвертюрата на бис, но на човек кат' не му е

точно откъм интериор, то е все едно да циклиш паркет! Виж, нямам нищо против презервативният тегел за редуциране на статистическото напрежение, но хайлтурата си е хайлтура и няма нищо общо с истинското изкурство! Затуй съм й резервирал куронния си The Great Number One за На-Мараде-и-е-Полата. Там вече — и туй го архивирай още отсега кат' свършен хистерически факт! — ще й спретна такъв курнавал, че блажнопочившият й съпруг не само ш'се обърне в гроба, но и ш' изръшне цялото гробище кат' бургия!

Хамлетирайки^[8], той влюбено милва — О, не! Не череп, разбира се! — тапицирания с кожа диференциал на особата. Задник като слънчице, безспорно, ала и монтиран, също безспорно, върху не помалко яркоинтелигентна жена, което се чувства почти овеществено от интензивния й до късо съединение поглед, вивисекциращ портфейла ти до шев. Явно шофира имотите си на първа, височеството! Енергично, компетентно, безкомпромисно! Не дай боже да се опиташ да я прекараш в аритметиките!

— В гинеекологичен^[9] аксепт фамилията й е в непутсредствено кърваво съотношение с краля на Испания продължава Берю на свойствения си хох-french в същия енциклопедичен стил. — Ш'ми възразиш и аз ш'се съглася с коет', че от туй резервен няма да ни покара и че не е задължително една мадама да бъде обгербена кат' нотарианален акт, за да е по-наясно от останалите с хейралдиката при аутдиенциите си в партер, но друго си е все пак, кат' знаеш, че си надянал на томахоука си интимния скалп на едно автентично благ'родие. Пък и покрай синия хомоглобин е далеч по-минималка ебентуалността да си абонираш сюлеймана си за кварталния венеринолог. Ама видя ли я с к'ви задни буфери се варди в ариергард? Не дирник, а желязо, ако бил бих могъл да с'изразя така, при т'ва след толкоз часа полет! Ш'трябва, кат' гледам, да я облажа и с една визитация на добра воля в задния двор, графинката! Нъл' тъй, мушмулината ми? Бас държа, че твоичкият никога не ти е разбивал служебния вход. Или мож' би бъркам, а? Кажи де, играл ли ти е обозепочиващият „немци в тила“ или напротив? Не, нали? Ам' че тя била девичестна откъм герана, говеждовъдката! Кво' пък, ще й го запълним тоз' дефинтцит в образованието, и то тъй, че още на следващото пеленарно заседание ш'си гласува свръхбюджет за реставракция на сфинкстера. Кат' за тържествено откриване на обекта

ще е необходимо да актцентрираме върху зехтина и обходния маньовър, предвид безаварийното паркиране в бетонобъркачката на сияйтелството на калибър от моя габарит! Тъй че няма страшно, гургуличката ми!

Богатата земевладелка борава относително прилично, но за щастие достатъчно зле с френския, за да си спести мозъчен удар покрай златоустото дар слово Бернориево. Мамутът се превъзнася до такива висоти, че рискува много скоро изобщо да не може да се догони! Фактът, че е хоризонтирал особа от подобна класа, му се отразява инфекционно облагородяващо. Удря го на такава галантерия, Рицаря на Аналния образ, че да ти девалвира high-обществото от мъка! Пробва се дори да литературизира в повелително наклонение, предизвиквайки масови катастрофи по фразеологичното трасе, но съгласете се, че в такива случаи е по-важна добронамереността на намерението, ако бих могъл (и защо не!?) да се изразя така.

Полетът приключва в силно шампанизирана дружеска атмосфера. Графинята, в интерес на истината — единствено на истината — и само на истината, почти не е на себе си от щастие, след като е установила както нагледно, така и на дело, че си е довела от франция The Biggest паламарка in the Европа! Невероятен късмет, наистина: да прескочи до Париж с едничката цел да презареди своя изчерпал се до слип траурен гардероб и да забърше в качеството на бонификация такъв изключителен по форма и съдържание вибратор в оригинал! Имплантиран най-неугледно, безспорно, на дебел до необятност и недоद्याлан до необозримост дръвник с вид на бракувано сиропиталищно цукало и маниери на самоходна фъшкия, но самият той тъй изумителен и баснословно пищен, че всяка би му опростила неблагоприятието да се мандахерца под търбуха на подобно недоразумение!

Приземяват се безпроблемно в Буенос Айрес и само час по-късно летят вече за Мар дел Плата, но не с някакъв си вулгарен поцинкован леген на вътрешните линии, а с частния „Спитфайър“ на Долорес — десетместно, умопомрачаващо комфортно бижу.

По време на полета Дебелия запознава мултисъстоятелната аржентинка с анатомията на ситуацията: жена му се намира с едно приятелче в Мардел (така се казва въпросния престижен курорт); типът е обвинен в заколването на неизвестна, ваканционирала в хотела

им гражданка; в резултат, на съпругата му са наложили забрана да се завърне в парижкия си sweet home, закотвяйки я за неопределен срок в Мардел в качеството на свидетел.

Долорес заявява, че е изключително близка с шефа на полицията в Мардел и че ще се застъпи пред него в полза на БERTA, като междувременно им предлага гостоприемството на своето latifundio, както и кола с шофьор на разположение. И поканата е формулирана с такова умолително нетърпение, че на двамата не им остава нищо друго, освен да приемат.

Представи си необятни, кажи-речи, напълно обездървени простори. Представи си безгранични, засети почти изцяло със зърнени култури площи и не по-малко безбройни, волно щъкащи из тях добитъци. Представи си цели ескадрони от маскирани като гаучо гаучос, препускащи към, откъм и сред безкрая. Представи ли си? Трудно ти е? Че аз к'во съм ти виновен!?... Добре де, остави си го за домашно и карай нататък!

Частният самолет се снижава и пикира към също толкова частна писта, опнала се между шпалир от застоборени парцели, в които щастливо преживя хилядоглав скот. В далечината се мерзелее хармонично залесена зона, наред която се издига разкошна хациенда, заобиколена от пъстроцветна градина.

— Моят дом! — декларира протичко Нейно височество фигуа-и-фунта.

— Да й се не надяваш на тая крава! — изразява чувствата си Хипопотаместия с подобаващо за случая възклицание.

— Притежавам дванайсет хиляди глави! — уточнява заблудилата се относно адресата на емоциите му графиня.

— Жив да го оплачеш юнака, дет' трябва да издои толкоз нещо! — заключава компетентно потомственият фермерски син.

Пилотът явно е предупредил обслужващия колектив по радиото, тъй като със самото изключване на реакторите току до самолета се материализира открита бяла лимузина. Издокаран в бяло шофьор от племето гуарани посреща пътниците с радушна почтителност. На свой ред отнякъде се пръква джип, за да поеме багажите на графинята. И тъй, напред, натам, накъдето... Както би се изразил всеки уважаващ себе си диспечер! Преди да отлепят, Берю, този несравним светски

лъв, пххва една десетфранкова монета в ръката на ошашавения пилот и благодушно го уведомява:

— С туй, момко, мож' да се уредиш да ти духнат и вдън памперсите^[10]. Доколкот' разбрах, според Дон-Джонсъна, френският франк бил далеч по-платежноспособен от аржентсвинския!

Следва приказно настаняване в още по-приказен свят! Деликатният вкус на Долорес е белязал всяко кътче с ефирен, преливащ от очарование и изискан до съвършенство лукс. Нищо претрупано, нищо помпозно! Мебелите са издържани в стил „Испански Ренесанс“ на фона на снежнобяла, вещо положена едрорелефна мазилка, натъркана впоследствие със сух сапун. Ограничен брой барокови статуетки. Редки картини. Изящни декоративни предмети. Графинята собственокрачно съпровожда гостите си до предвидените за тях покои. Първи е Пино, ползващ се с привилегиите на възрастта. След това идва ред на Александър-Беноа. Когато двамата с дамата се озовават в просторната стая, където все така в декоративен контекст и поради това напълно безполезно се върти огромен вентилатор, Обемистият затваря вратата и удря финото резе от ковано желязо, съставляващо поредния интериорен шедевър.

— Сега вече ш'се обясним на едро — заявява той. — И според мен е излишно да ти маркирам трасето, момичето ми!

След което нахлузва сако си на облекалката на един стол, освобождава се от обувките си с виртуозен пас и пристъпва към разкопчаването на панталона. Под същия Берюрие е обмундирован със специален слип, наподобяващ вехта тиролска раница, чието съдържание, въпреки старанията й, се изсипва на волни талази изпод плата, амортизиран до неузнаваемост от поривите на палавия квартирант.

Графинята съзерцава стриптийза на госта си с нарастващо в аритметична прогресия вълнение, предвкусвайки очертаващия се все по-ясно, покрай инцидентното присъствие на този невероятен мъж, триумфален финал на траура си.

[1] За нас няма нищо невъзможно, дори и това! Реплика от рекламен клип на авиокомпания. ↑

[2] Глаголът се посвещава на въпросната авиокомпания. — Бел. на профсъюза на признателните пасажери. ↑

[3] Глаголът се посвещава на храбрите български полярници! Бел. на дежурния антарктик. ↑

[4] Ех, да ви имам проблемите! Бел. на зам.-министъра на финансите. ↑

[5] Не знам какво означава, но ми звучи като „Лопе де Вега“! Бел. на дежурния българин. ↑

[6] Както би казал поетът, за да не остане капо! Реплика на Лигата на ветераните на соцреализма. ↑

[7] След надлежен протест до дежурния редактор на „Колибри“ и предоставяне от негова страна на съответните пояснения, уведомяваме членската маса, че капиталистът А.-Б. Берюрие е искал да каже „обезпаразитявайки“, поради което призоваваме личния състав да запази високия си боен дух и да не напуска гората до следващия социализъм. Апел на Лигата на щатните партизани и ятаци. ↑

[8] Деепричастие от ползуващия се с широка депутатственост глагол „монологирам“. Бел. на дежурния шекспировед. ↑

[9] Да се чете „в генеалогичен“. Бел. на щатния берюриевед. ↑

[10] Става дума за „пампаси“, така че да не се приема като безплатна реклама Бел. на дежурния редактор. ↑

НАЧАЛО НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Още същия следобед дуетът Пино — Берю се снася в Sirena Palacio, явявал се палиативно седалище на кошмарната двойка и същевременно константно местопрестъпление, що се отнася до закланата брюнетка. Локалните папараци продължават да бичат хонорари покрай убийството и графиня фи́га-и-фуента прилежно им превежда куп километрични статии, посветени на знаменателното събитие. Така те научават, че престъпникът — парижки фризьор от неаполски произход — упорито продължава да отрича вината си, претендирайки, че бил „свален“ от жертвата, която едва ли не насила го вкарала в стаята си. Там той удовлетворил щенията ѝ (неопровержими улики освидетелствували тези твърдения), след което заспал, омаломощен от особено интензивния сексуален контакт.

Събудили го удари по вратата и той отворил на полицая, алармиран по телефона от анонимен гост на хотела под предлог, че чул викове за помощ. Обвиняемият признавал, че стаята била заключена отвътре и че прозорците били затворени — напълно обясним факт при наличието на климатик (Берю dixit), което от своя страна изключвало възможността някой да влезе или да излезе от нея. Снизил се духом далеч под точката на замръзването, фризьорът дедукцицирал (позовем ли се на филолога Берюрие), че ако действително той е убил девойката, то несъмнено го е сторил напълно несъзнателно, което хвърляло аржентинските ченгета в неописуем възторг. Друго, не помалко съществено доказателство за вината му било наличието на отпечатъци от пръстите му върху ножа.

— Ще му пръснат цвайтера! — прогнозира най-сърдечно Берю и — бидейки незлоблив и състрадателен по природа — тозчас маркира относителен срам от опияняващата наслада, която му доставя тази констатация.

Шофьорът в бяла ливрея е същият, който ги посрещна на слизване от частния самолет на Долорес. Именува се Педро Еректалес-Лос-

Дървенидос-и-Мучогранде и постоянно се смее, а случи ли му се да не го прави, също толкова неуморно си тананика.

Появата на Макс и Мориц на френското следствие, и то с такава разкошна лимузина, предизвиква логична суматоха сред обслужващия персонал, който ги посреща с валидни дори и пред Далай Лама поклони. Нашите юнаци обаче ни най-малко не се трогват, а настояват незабавно да разговарят с директора и на мига биват въведени в огромна стая, наред която се мъдри зеленясала бронзова скулптурна група, изобразяваща ранен в гърдите войник, подкрепян от свой колега, докато друг такъв се опитва да укроти коня му — всичкото в естествена големина! Пред очарователната фреска се е ширнало колосално министерско бюро, иззад което надзърта ситно, облечено изцяло в черно човече с толкова изшилени бакенбарди, че бръснарят му явно ги дооформя с молив за вежди.

Берю и Пино му предявяват картите си на офицери от полицията и декларираат, че съставляват следствена комисия, делегирана специално от Париж, за да се запознае с „въпросната афера“. Директорчето припърхва с трътчица, прегъвайки се на два ката в безупречно, свеждащо го почти до незабележимост темане, и заявява, че е на разположение на господата.

Господата го уведомяват, че желаят само две неща, но затова пък ги желаят от все сърце, с цялата си душа и с намиращото им се в наличност професионално рвение. Първото е да се срещнат с компаньонката на убиеца, а второто — да посетят местопрестъпната стая.

С комедиен акцент, достоен за юбилейно представление на Фейдо^[1], директорстващото джудже ги контрауведомява, че дамата се намира в 414-та стая.

Колкото до второто желание обаче, той със съжаление довежда до знанието им неспособността си да го удовлетвори, тъй като туземното правосъдие било запечатало вратата, зад която.

Берюрие му доверява, че така и е предполагал, но че властите са му връчили специален апарат за разпечатването ѝ, и показва на заинтригувания минидиректор джобното си ножче с дървена дръжка, датиращо отпреди корабокрушението на Атлантида. В отговор на което, микроглавата на хотела заявява, че какво по-чудесно от това и че стаята, където, е 616-та.

Двете гордости на френската полиция му благодарят и се изнасят по направление.

В момента, в който се озовават пред номерираната с 414 врата, Пино промърморва:

— Нищо чудно, че ги е подгонил такъв лош късмет: в действителност се касае за стая 413, щом предишната е 412-та.

— Да знаеш само к'во вълнение ме друса при мисълта, че пак ш'си я видя! — въздъхва сърцераздирателно Дебелия. — Кой я знае в к'во пъткъртително състояние е горкичката!

И вече свива среден пръст, за да почука, когато познат му до последната съгласна кристален смях размества археологическите пластове на битуващата в евстасиевия му тръбопровод ушна кал. Нежен и майчински, гласецът на Берта изчуруликва:

— Бъркаш обекта, Бижу! Дупката, дет' мушиш, не ми е оная, дет' си мислиш, а едно плисенце на бедрото!

Александър-Беноа натиска бравата. Заключено. Прави две крачки назад и се хвърля в таран с дясното рамо напред. Ключалката скоропостижно сдава богу дух, вратата с трясък осмозира със стената и пред Мамута — *idem* — пред Пино — се разкрива панорамната гледка на вероломната му мамутеса, разстлала се в откровено евин тоалет върху леглото в компанията на пубертетно, пурпурнодрешесто и еполетирано като президент на бананова република пиколо, което с пот на чело (и другаде) прави отчаяни опити да я впечатли с невръстната си чурка!

Огромният конвулсивно прокарва ръка между врата си и яката на ризата, сякаш се чуди дали пък да не се гътне в инфаркт — ей тъй, колкото за пред хората. Но очевидно отказал се от тази тъй романтична идея, застрашително пристъпва напред, докато пикалото припряно натиква пикалото си (Какво? Обратно било, казваш? А някой да те е питал?) под галоните и се умъглява сред декора със свръхсветлинна скорост.

Берта се възнася полувертикално върху титаничния си задник и експлодира във френетични вопли:

— Човекът ми! Моят, личният, наличният, собственият, легитимационният, оня, дет' звучи гордо! Бях абсолютно убедена, че щ'ми дойдеш! Ти си направо феноментален мъж, Сандре, любов моя!

— А пък на мен ми е направо бедна граматиката да ти светна ти к'во си! — взривява се на свой ред орезиленият съпруг. — В сравнение с теб и най-сизифилистичната проститутка е същистинска мъдона. К'во повече ти трябва, сливо сплескана, та да мирясаш най-сетне? Да ти паркират една цистерна валериан в стридата или що? Да ти я цементируют, за да ти се кротне куртикарията, дет' те гори под пъпа двайс'и пет връз двайс'и четири часа? Или пък да ти livнат с фуния десетина литра бензин в шахтата за фасул и да ти драснат клечката? Покрай таквоз чудо кат'теб и Светата терца ще я удари дамлата, бога ми! Г'жата има честта да е бракувана с най-грандиозната гега във Франция и околностите и пак я сърбят луфтовете, нимфотоманката всеящна! При туй дотолкоз, че хуква да ми с'трансокеанира и да ме компроматира по чуждите континенти с малоумник като Алфредо. А когат' тикват тоя химбецил в панделата по обвинение в убийство, кака ти тутаккси се преквалифицира в изнасилването на малколетни грумове с чучурки колкот' за бог да прости! И туй ако не е делириум хименс, здраве му кажи! Ам' че ти скоро ще вземеш да с'удоволстваш с жребци за приплод, както си я подкарала! Със слонове! С обелиска на „Конкорд“! С Великата китайчеста стена! С Хейопсовата пирамида! С Чуждестранния легенион ведно с артритлерията! С орбитаналната станция „Мир“! С Хайлфеловата кула! С Анапурна! Ако наш'то изчадие не ми приличаше кат' втора капка вода и още отсега не комплексираше магаретата, случи ли му се да с'изцеди мехура наред природата, никога не бил бих повярвал, че съм го произвел собственолично!

Междувременно Берта е седнала по турски и гледката е дотолкова потресаваща, че Пино не се осмелява да се приближи, за да я целуне. Задоволява се да я наблюдава от разстояние, докато по коловозите под черепухата му ударно се композират асоциации, пряко свързани с тунела под Ламанша, покрай който тъпите англичани са ни вече малко по съседи отпреди.

Тлъстугата, която чудесно знае колко много възбужда съпруга ѝ гореописаната поза, подмолно прогуква:

— Не изпадай в прекалености, Сандре. Знам, че съм една злочестна жена не просто със слабости, а с много слабости, ама к'во да правя, кат' ме друса темперамент кат' за атомен реактор!? А и чия е вината, ш'те запитам и отговор няма да ти искам? Кой е оня мъж, дет'

така ми подпали душевностите и съкровеностите, ш'те запитам пак и пак мож' да не ми отговаряш. И как се казва той, ще тезамолявпрочемакообичаш? А? Берю, я! Берю, и толкоз! Вярно, случва ми се от чисто хуманитарствени путбуди да приютя някой и друг самотен хуйлиган в антрето, но в планктоническо отношение ти оставам непутколебимо вярна. Под кожата си ми се наврял, Сандре, че и по-отдолу! Влюбена съм в теб не само доживотно, но и задгробно, ако искаш да знаеш! И да щеш да умреш даже, пак бих се била опрашвала под пъп и над пъп, в коет' мож' в'обще да не се съмняваш, но да се омъжа вторично — о, никога!

И адаптира в допълнение към тази достойна за Цицирон (ако цицитираме Берю) тирада чудесната инициатива да избухне в обилно подмокренни ридания.

Свършено дезориентиран от неочаквания обрат, който вземат нещата, Александър-Беноа гласува за замразяване на участието си в конфликта и се тръшва на колене с Бертоугодните думи:

— Ш'ме прощаваш, Берти, ама тоз' път битието ми определи съзнанието!

Сълзи.

Подсмърчания.

Екскременти.

Хлипове.

Стонове.

Отявлен рев.

В послеслов и знак на помирение размирната двойка влиза в процес на ускорено скачване. Берта заема стратегическа позиция на ръба на леглото с V-образно повесени крака. Все така коленопреклонно, Берю пропъхва лице между колосалните, решени в мащаб 69:1 кълки на другарката си в живота и там, потапяйки се с вълнение в тъй скъпата на сетивата му изтънчена атмосфера на баварска колбасарница в ревизия, мигом забравя графинята с нейното прекомерно парфюмирано за неизкушения му вкус междубутие.

Пред тази монументална жива картина, напомняща донякъде езическа молитва, Пино бива разтърсен до върха на мазолите от сложно компилативно чувство, монтирано от възхищение, признателност и бездънна вяра в човека — толкова крехък, но тъй волеви! Архивният се полага в едно кресло и потъва в благоговейно

съзерцание на дегустиращия с нежна стръв нежната си половинка Берю, която от своя страна наgrabва с фините си ръце на кеч — състезателка мощния бичи врат на Неудържимия, стремейки се сякаш да го инкрустира в алчно зиналата си анатомия, докато междувременно с болезнено оргазмична гримаса апострофира Пинюш:

— Погледнете го само с к'ъв творчепски хейнтусиазъм ме подхвана, гус'ин Цезар! Кат' за конкурс за багери! Напрао ш'ми пръсне путканката на тез' обороти, стахановецът! Ам' че той си е роден оратор, mio Сандре! Пък и тъй сръчно врътка замазката, че в'обще не мож' му забеляза шпаклата! Същински хамлетлеон, бога ми! Премята език кат' виенски шницел, лингвистът проклет! Че му се и услажда, ш'ви ти кажа! Ох! Ах! Их! Ех! Ъxxx!... Почна се! Вече в'обще не се чувствам на мене си!... Ах, к'ъв артисс-с!... Рекат ли да организират шампионат по езиково майсторство, наградата Голкур му е в кърпа вързана! Ей го, на, разби ми скоростната кутия, мръсникът! Ей ме, на, взех да с'изпразвам откъм картера, гус'ин Цезарrrr! Ах!... Оxxx!... Иххх, езз-зикхуйведът му дебел!... Ам'че той хич и не помисля да отвинти, куркодилът ниеден! Исква всичкото само за него си, егоистът егоцентрален! Д-да-а-а-а! Оui-i-i-i-i! Ye-e-e-es-s-s-s! Мхмърхмхъкъмхъ-ъ-ъ... Тъйтъй-тъй-тъй-т-т-тъ-ъ-ййй! Д-д-да-дау-ау-ау-у-у! Оу-оуоуби-и-ичай-ай-ай-йам-ам-ам-ам те-е-е-е, Санд-дандан-дрей-ей-ей-йе-йе-йе-е-е-е!!!;;;...

Кашалотесата финишира в духа на аварийно джъмбоприземяване и свири отбой по целия фронт. Явно недочул сигнала (и как ли, с общо сто кила гранясала сланина в качеството на ушни тампони!), Ненаситния продължава устремно да разгръща офанзивата в дълбочина, при което тя го контраатакува с мощен коленен ъперкът в ченето и изръмжава:

— Гле'й го ти, в'обще не ще да отмръвчи, тиквеникът! Ама че булдог се извъди, помиярът проклет!... О, език, поспри, да ти жлезите изсъхнат дано! Аз съм дотук!

Със свръхусилие на волята маститият клиторовед неохотно закрива семинара и ощастливява аудиторията с гледката на прединсултноалената си, обилно осекретена физиономия. И задъхан, стреснат, трогнат, очарован, опустошен от прекомерно усилие и щастие прошепва:

— Берти!... О, Берти, бупичката ми, пиленцето ми, ти си уникална!

След това тъй необходимо за възстановяване на хармонията интермецо, Пино се възползува от техническата пауза, — през която Берта с чиста съвест и гордо вдигната глава реинтегрира набързо подсушеното си олицетворение в кюлотите, — за да приобщи дуото към злободневната проблематика:

— А сега, скъпа приятелко, би било редно да поговорим за тъй безпокоящия ни трагичен инцидент. Според мен най-уместно би било да ни запознаете колкото се може по-подробно с хода на събитията от момента на пристигането ви в хотела.

Свърхтлъстото превъплъщение Месалиново кимва в знак на съгласие и пита:

— Е ли обаче възможно да го сторим насаме на четири очи само двамата, гус'ин Цезар? Бих се била чувствала много по-натурално.

— Мож' в'обще да не ми го усукваш, ако съм ти в повече, гъско проскубана! — избухва съпругът. — То пък кат'че би да било имало нещо ново под слънцето, дет' да не бил бих могъл да го чуя! От ясно по-найясно съм, че си блудствала най-безцеремониално с тоя престъпник Алфредо. Пък и вече сума ти пъти самолично съм те засичал или да му надуваш сексофона, или да го допускаш да ти опъва жартиерите, тъй че к'во в повече мож' ме открехна, плиз?

— Ама, Сандре — включва на задна Ламята, — рекох го ей тъй, колкот' да ти пощадя докачливостта.

— Няма к'во да ми закачаш докачливостта — откъм там съм брониран открай време кат' за валутен резерв!

— Добре де, тъй да бъде — свива рамене тя. — Та пристигнахме значи ний с Фреди във вторник. Настанихме се...

— След коет', едва-що отворили курфарите, спретнахте сеанс по обмяна на хипофизиките, а? — саркастизира Негово Рогоносно Величество.

— Преди! — не му остава дължна Прелюбодейката.

— Мръсница!

— Алфред има особен инфинитив^[2] към хотелските стаи.

— Мръсник! И е побързал, разбира се, да ти приложи „японския миксер“, дет' по повод на който, постоянно ми с'разхожда по менелюбието?

— Хименно!

— Мърляч! И „Цукалото на Чингис хан“, естествено?

— Безспортно.

— Говняр! А да не говорим за „българската вратовръзка“, предполагам?

— Позна!

— С две думи: пълна програма!

— Препълнена!

— Да пукне дано! Надявам се, че в Аржентсвинско все още уреждат убийците със смъртна присъда! И разиграхте, разбира се, всичките тез' срамотии облечени, м-м-м?

— Тъй е по-сладко.

— Ти к'во, да не искаш да ти изкарам с шутове портфейла за чепове през септичната яма, свиньо разгонена?

В отговор Дебелата незабавно патетизира в стил „Майка Кураж“! Дамата с камелиите в туберкулозната си фаза!

— Ам' че щом от туй ш'ти олекне душевно, Сандре мой...

И маркира втори дубъл „плач“.

— Слушайте, деца — намесва се Пинюш, — излишно е да си съсипвате остатъка от живота заради толкова дребни битови инциденти! Ние сме просто безкрайно уязвими, безжалостно запокитени в космоса живи създания и затова трябва да се обичаме, да си прощаваме и да си помагаме. Така че нека не се изразходваме безполезно в ревност.

Същински абат Пиер, при това пряснообръснат. И не по-малко красив: традиционният жълтясал фас се е повесил от долната му джука досущ като хепатитясала маждракулка на невръстен импотент, втечнени гурели палаво бликат от очите му с дебита на настъпана туба с майонеза, а неизменната му ближнелюбива и милосърдна усмивка натрапчиво напомня съвокуплетяването (Берю dixit) на чифт изтерзани от махмурлук голи охлюви. Бога ми, има нещо библейско у този човек и знам, че Брадатия страшно си пада по него!

— Да продължим нататък, скъпа ми Берта. И тъй, настанили сте се. После?

— Ам' че после к'во, подкарахме го кат' на ваканция: плюскане, люскане, сиести, фиести, слънчеви бани, малко карти в бара...

— Не живот, а мечтата на кварталния идиот! — резюмира язвително в рима Берюрие.

Тя му се усмихва обезоръжаващо в духа на най-новата си стратегия: грешницата, която поема греха, и същевременно ролята на примирила се с края си недоодрана мъченица. И номерът минава, ще знаеш!

— Познавахте ли особата, която е била убита? — продължава заслужилият деятел на следствието.

— Да, щот' след като видях снимката ѝ във вестника, веднага стоплих, че на няколко пъти съм я засичала в района. Все самосиндиканално се мотаеше, друслата. Такава една, никаква — тъмнокоса и по-скоро равнинна откъм релеф.

— Алфред сваляше ли ѝ се?

— Глупости! Прекалено твърде гърчава беше за него. За да му пристърже на трианхуйлачната точка, на Фредито му дай колкот' се може повече материал в дирник и виме.

— Тъй де, мръсникът си е мръсник! — декларира Берю, чиято компетентност в това отношение не подлежи и на най-малко съмнение.

— Понякога се наблюдават и изключения — упорствувва Пинюшет. — Нищо чудно фризьорът да е бил чувствителен към чара на въпросната персона.

— Да де, ама тя го нямаше никакъв! — отсича категорично Берюресата. — А и за такива неща имам око — рентген, поради коет' мож' да бъдете сигурен, гус'ин Цезар, че ако Фреди ѝ се беше правил на „Алфа — Ромео“, веднага щях да го хвана в крачка. Че то ний и добър ден не си казвахме с тая пръдла!

— И въпреки това Алфред я е последвал в стаята ѝ. Как се е стигнало дотам?

Берта помрачнява като алкохолик пред чаша вода.

— В'обще и на представа си нямам. Двамата си бяхме полегнали на плажа и аз хем се издокарвах на тен, хем придремвах. К'во да правя, кат' от жегата все на сън ме кара! Колкот' до Фреди, помня, че ме гъделичкаше по венерическия хълм с една сламка, коет' ме караше да подмокрям, ама бях твърде заспала, за да реагирам подобаващо. Оная фъшкия се пържеше на два-три метра пред нас. По някое време кат' да ми се причу, че двамата с Фреди се разговарят, но за туй чак подир се сетих. Та събедесвах се значи те известно време ей тъй, в най-

съветски тон, и после нищо. Не ме знам дали съм спала дълго и в'обще колко, поради липсата на часовник на плажа и най-вече щот' пясъкът ти спъва всичките движения. Повиках Фреди, но той не ми отговори. Тогава седнах и видях, че ми е написал на пясъка, че отива в тоалетната. Това му се случваше най-редовно покрай мазната кухня, която' му се отразяваше стихийно на карантията, коет' пък е доста учудващо от друга страна, тъй кат' самият той лично е от италиански произход, както държа да се отбележи. Та зачаках го аз, кат' този път взех да се пека откъм отзад и междубременно пак съм откъртила, когат' внезапно най-ненадейно ме събудиха сирените на няколко полицейски коли, коит' препускаха кат' побеснели към хотела. И щ'ви призная, гус'ин Цезар, че тутакси изведнъж кат' да ме облада предчувствие. Дигнах се аз и хукнах да видя за к'во по-точно става дума. Влизам значи във фоайето и к'во мислите виждам, гус'ин Цезар? Направо да ахнете, с извинение! Фреди, който излиза от асансьора с две ченгета и с чифт белезници на ръцете! Ако ме знаете само к'во усещане почувствах! Да ме прощава Христос, ама подобни моменти на рамо да си ги носи! На драго сърце по-скоро бих била умряла! Хвърлих се аз връз него и взех да го разпитвам к'во-що-как и в'обще, а той, моля ви се, досущ като препаниран, ако разбирате к'во имам напредвид! Един такъв, ошашавен, и с абсолютно неприсъствен поглед! Тогаз пък на мен ми се метнаха отгоре ми други ченгета и кат' разбраха, че съм приятелка на низверга, веднага ме арестуваха. Откараха ме значи в полицията и сума ти часове ме разпитваха: Кой е Фреди? К'ъв е? Що е такъв? Откъде идва? Що идва? Чий го дърви тук, освен своя, и защо? К'ви ги върши на жизненото поприще в средата и по края? Има ли садистатични наклонености?... И куп к'ви ли не други неща, дет' вече не мога да си ги спомня, щот' бяха наистина много, а и щот' целият тоз' разпит ми се струваше много странен. Поисках да разбера в к'во го обвиняват, но онез' гадове хич и уста не си направиха да ми отговорят. И не че искам да се хваля, ама имаше един, дет' през цялото време ме опипваше най-нелегитимно по задника. А пък погледнех ли го, току се захващаше да ми демонстрира изпод панталона ахтрибута си, който, държа да се отбележи, не е кат' да не хващаше око и даже напротив. Онангледяваше му значи обемността с ръце, животното с животно, в'образявайки си, че мож' ме впечатли мен, жената на Берюрие! Ха! Накрая все пак ме

пуснаха, кат' ме предупредиха, че ми задържат паспорта и че не мога да напускам страната, докато не приключи следствието. Колкото до к'во се е случило го разбрах чак кат' се върнах тук и по-точно, че Фреди първо бил изработил оная трътла да го покани в стаята си, сетне я бил доработил по реда на обстоятелствата и в заключение взел, че я заклал с ножа от обяда, дет' уж бил го бил скътал в банските си. По тоз' въпрос лично аз съм най-катетгорична против, гус'ин Цезар! На Фреди банските му бяха колкот' дамска превръзка, щот' го знаете к'ъв е фанфараон и колко си пада да си експозиционира пакета при всеки удобен случай! В'обще нямаше таквоз чудо в пицималчето му! Още повече, че тъкмо преди да отмъркам, му теглих набързо една ръка на интимностите ей тъй, от най-безвъзмездна симпатия и колкот' за атмосфера, коет' предполага, че неотминуемо бих била установила наличността на чужди тела! Пък в края на краищата вий и двамата познавате Фреди. Мож' да се оплаква от всичко друго, дръвникът, но не и от липса на дефекти — тъй де, то кво' ли да искаш от един жабар! Ама да разфасова до летателен изход човек, и то мадама, на коят' току-що е интерпретирал „Оверлога на хуйвенбина“, виж, туй не мога да го повярвам! Междупрочия, е ли ви е известно защо е станал дамски фризьор? Щот' преди, когат' е държал бръснарница, всеки път е забелвал очи, случело ли му се е да одраска клиента, дет' го е бръснел!

— Може да е изпаднал в пристъп на безумие... — изгубва се в поредната догадка Цезар.

— Той!? Изключено! Беше прекалено целесъобразителен, за да се допусне да откачи! — заявява мадам Берта.

Мамутът дълбокомислено кюртира с открай време неизгризаните си нокти не по-малко отдавна небръснатите си бузи.

— Слушай к'во ще ти кажа, Берти — прилага на дело и в звук той разсъжденията си. — Твоят Осолемио е бил не само насаме, но и под ключ със заупокойната, докато е била все още кандидат — труп. Туй едно! Не друг, а той е колосал чаршафите кат' за реклама на тенекеджийска работилница и не други, ами неговите отпечатьци са фигуранствали върху ножа. Ей ти го и две! В извод мож' да се заключи, че никой друг не е бил в състояние да извърши убийството, а оттук моментателно стигаме до number три: щом не е никой друг, значи е той!

И избухва в злорад смях, който му отива колкото папийонка на ректум, тъй като Дебелия е общо взето душичка. Сприхав като пресен мазол, вярно, но инак милозлив и със сърце като панаирна палата.

В отговор Берта тръсва глава, предизвиквайки обилен пърхотопадаж:

— За да му повярвам в престъплението, би било трябвало да ми го признае самолично!

Пино най-сетне се престрашава да реагира и отсича:

— Да вървим да огледаме мястото на драмата!

Печатите и упоменатото около 400 реда по-горе джобно ножче на Многообемния влизат в яростна схватка, в която второто бързо вижда сметката на първите.

Берю Великолепни и Негово Пинюшество с професионална стъпка прекрачват прага на „трагичната стая“, както я величават локалните журналисти. Същата ухае относително смътно с тенденция към по-скоро конкретно на мускусен парфюм в комбинация с блудкав дъх на мухлясало. Двамата затварят вратата зад себе си и за миг застиват неподвижно, смутени от странната атмосфера. Гробната тишина се нарушава единствено от досадното „плюк — плюк — плюк и т.н.“ на ронещите се от невидим и зле затворен кран капки.

Огромният първи пристъпва към леглото. Семето Алфредово продължава все така да опложда значителна територия от чаршафа. Такава производителност донейде обижда Берю, без обаче и самият той да разбере защо, което тутакси осчетоводява чувството му за сметка на оная долна интригантка, ревността! Той заобикаля ложето и веднага съзира върху бежовия мокет следи от засъхнала кръв. Казва си, че кръвта очевидно изветрява по-бързо от Адамовия крем с широк спектър на действие, което логично го изправя пред животрептящата дилема: е ли тя, в такъв случай, по-малко „жива“ от него?

Архивния дисциплинирано го следва в килватер. Той е възвърнал отработено несретния си и дори нещастен вид отпреди епохата на късното си забогатяване. Нещо като луксозен клошар, запържен с неутешим вдовец и оръсен с току-що уведомен за серопозитивността си сексуален маниак.

Прикляка, за да огледа по-отблизо пода, после откровено коленичи и започва да циркулира на четири крака из стаята. В хода на движението, ако смея да се изразя така, все по същия метод се изнася в

банята и тъй като се забавя там, Дебелия надлежно се присъединява към него. Заварва го да седи на ръба на разкошната вана със заврени между отрудените си колене ръце, далдисал в бездънен размисъл.

— К'во, дърто, напосоки ли дъниш? — любопитствува Берю.

Изкопаемият изплува от дълбините на медитацията си и пита:

— Във вестника пише, че убитата жена е била облечена, нали така?

— Мъ'да, що?

— Тя е била убита тук и след това са я завлекли в прохода между стената и леглото — заявява Грохналия.

— И откъде го измисли туй, плиз?

Цезар посочва няколко миниатюрни червени капчици върху циментовите фуги между плочките.

— Кръв!

След това прави знак на коекипъора си да го последва в стаята и добавя:

— Доста тъпкане е паднало оттогава, но все още си личат.

— Кой?

— Следите от токовете. Влачили са тялото за ръцете. Виждаш ли двойната паралелна линия върху мокета, който е съвсем нов?

— Да, и к'во?

— Такова, че чисто и просто са я заклали в банята и са я замъкнали до леглото. Как мислиш, защо Алфред би действувал по този начин?

— Ами щот' е превъртял, Дучето долно!

— Би трябвало наистина да е мръднал, за да постъпи така!

— Бил е съвсем сам в стаята, портата — в коет' вобще не мож' да има съмнение, щот' е доказано! — е била заключена отвътре и прозорецът е бил затворен! А банята е мебелирана само с един вентилационен отвор, при туй обзаведен с решетка! Ти к'во, старо, да не си намислил да напишеш отново „Тайната на заключената стая“?

Пинюш се връща в банята и се покатерва върху ъгловото разширение на ваната, за да огледа вентилационната система. Става дума за внушителна метална плака с цвета на стените, снабдена с два зарешетени отдушника. Опитва се да я размърда, но тя се оказва здраво завинтена в четирите ъгла. Тъй че да, ама не!

Матусалем спонтанно се изпразва в зловонна въздишка. Всъщност стомахът му никога не се е справял особено добре със служебните си задължения, отплесвайки се постоянно в недосмлени лирични отклонения. Така че спрямо свежия момински дъх Архивният се ситиуира по-скоро в контекста на произволен обществен писоар.

— Тайната на заключената стая... — прошепва той.

Ироничната алюзия на Мамута силно го е поразила. Смътно предчувствува, че нещо „не е така“ и е убеден, че Берю напълно се солидаризира с интуицията му. И двамата са прекалено ченгета, за да си спестят подобно странно усещане. Само че в случая Александър-Беноа е твърде пристрастен, за да го признае, бидейки отмъстителнообсебен от сияйното видение на ешафода.

[1] Жорж Фейдо (1862–1921), кореняк — парижанин и потомствен производител на водевили, сюжетно акцентирани върху видиотяването и на най-тривиалните ситуации. Бел.пр. ↑

[2] Да се чете „афинитет“, Бел. на дежурния Санантониоист. ↑

6

ПРОДЪЛЖЕНИЕ

— Да ми се не нагледаш, а? — сезира Берю мнението Пинюшево. Колосалният е успял пряко сили да вкара образа си в едно стенно огледало с размерите на олимпийски стадион и самодоволно се оглежда. Опакованият телесата му смокинг с яка — шал го видоизменя неузнаваемо в „някой друг“ и по-точно в нещо средно между едър търговец на карантия и сервитьор в конгоанска таверна.

— Направо си върхът! — уверява го Геронта.

Сутринта графинята им беше съобщила, че възнамерява да даде нарочна гала — вечеря, за да ги представи на началника на полицията в Мардел.

— Имате ли какво да облечете? — обезпокоила се бе тя, намеквайки явно за крайно скромния багаж на Дебелия, включващ най-обикновена найлонова торбичка от довоенните запаси на Армията на спасението, щампована с лика на Младенеца в процес на преповиване.

— Имам туй, дет' го имам на себе си — бе отвърнал Берюрие. Тогава тя му беше обяснила, че ще му е необходим смокинг, отвела го бе при един известен шивач на полуготова конфекция и онзи за отрицателно време му беше скалпил едно истинско произведение на изкуството, което при други обстоятелства преспокойно би могло да предостави убежище на няколко пигмейски племена ведно с тотемите и духовете на прадедите им. И ето ти, че сега, издокаран в риза с нагръдник, с черна папионка и умопомрачаващо лъскави лачени чепици на краката. Мамутът наподобява до болка жирофар на линейка в гаранционен срок. Колкото до Пино, то той, бидейки надлежно обагажен, също не си оставя магарето в калта и набързо се превъплъщава в достолепен, остарял на бойния си пост метр-д'отел.

В уречения час двамата напускат стаите си и заявяват присъствието си с грацията на нубийски дипломати на официално посещение в Елисейския дворец, за да пледират в полза на

асоциирането на страната си към франкофонския интернационал с неопровержимия довод, че президентът им може да казва „мерси“ на френски. Навалицата е вече в апогея си! Разкошни тоалети! Голи гърбове! Корсетирани гърди! Банелирани задници! Херниални бандажи по поръчка! Дамски превръзки с гербове! Кюлоти с родословно дърво! Зъбни протези от Сотби! Шанел на кубически метри! Карати на тонове! Неизброими парични знаци в минало, настояще и перспектива! Инфлация ли? Да ми ядеш Дау Джонса! Супередри земевладелци от пампата! Индустриалци (кожа и вълна), министри с вид на отпускари, отпускари с вид на министри, депутати, — татки, кметове, — етици, адвокати, — атки, писатели, — ателки (в Аржентина с лопата да ги ринеш), висши държавни виновници, пардон, чиновници! — между които и началникът на полицията. Графинята ги очаква с уста и...^[1] усукани на флъонга от нетърпение, възхищение, благоговение, щение, въображение, изнемождение и все в този дух! Интимното елтабло на височайшата фига — и — прочия буквално вибрира от пренатоварване. Споменът за щепсела на Свръхнадарения ѝ действа като късо съединение на трансконтинентална високоволтова линия. Би искала да го има завинаги на разположение, Долорестата! Да го консумира суров не само три пъти дневно, но и като междинна закуска! Да му се наслаждава както „а ла натюр“, така и под формата на great salami, на пушен мамутски бут, на гигантски хот — дог, на титаничен еклер! The Biggest French — фиеста, к'во! Тъй де, след като нито един гаучо в радиус от няколко хиляди квадратни километра не е в състояние да измъкне от кожените си гащи дори и една трета от Берюриевото alter ego! И ако все пак на Мамута му се наложи да я напусне, ще си му го фотографира преди раздялата, при това в комплект със собствените си сливици и зум на единайсети — горе — вляво — обтурация — кариес профундис, за да елиминира още в сперматозоид всеки скептицизъм, за да докаже, че това (и онова!) не е монтаж, че подобна реалност е не само възможна, но и действителна! Би било недопустимо, наистина, да изпусне от полезрението си такъв трофей, та ако ще и с риск да не мигне до края на дните си. Защото в противен случай с течение на времето би започнала да се съмнява в истинността му, би я загложило подозрението, че въображението ѝ върти номера и че Той е бил далеч не толкова „анормален“, колкото се е запечатал в анализите ѝ. Антипод

на въдичарския феномен, съгласно който уловената през детството попова лъжичка придобива към пенсия габаритите на Моби Дик.

— Елате да ви запозная с началника на полицията. И като ги забърсва под ръка — весела, чаровна, палава, относително задоволена и деколтирана като почетна лежа в La Scala di Milano, — графинята ги застопорява пред млада, екстремално красива жена с обици във формата на люлка за папагали, на всяка от които за още по-голяма достоверност се люлее по един папагал. Руса почти до нереалност коса, гарнирана със самотен кестеняв кичур, който ѝ придава странен вид. Големи катраненочерни очи, които предполагат, че русотата ѝ е не по-истинска от предизборна платформа и че подпъпната ѝ фризура бие по черната любимия астраганен калпак на чичко Елцин.

Долорес ѝ представя двойката тарикати, след което прави обратното:

— Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде, нашият директор на полицията!

Ей ти ги сащисани не само в хоризонтален, вертикален и диагонален, но и в зигзагообразен профил, Пинюто и Берюто! Това разкошно ребро Адамово — директор на ченге — house!?... Не може да бъде или ако може, то в'обще не е за вярване, за да цитираме Мастития!

Пино спасява положението в резервния си вариант „Добрата стара Франция“:

— Госпожо директор, изненадата и възмущението ни лишават от глас, ум и редица вторични белези. Дори и в най-сладостните си мечти не бихме могли да допуснем, че в лицето на един високоотговорен — о, колко! — държавен служител ще срещнем тъй прелестна, тъй изящна и тъй грациозна дама! Във Франция, разбира се, ние също имаме няколко жени на длъжност съдия-следовател и дори полицейски комисар, но нито една, поне доколкото е известно, която да заема толкова висок пост в йерархията!

И той целува подадената му ръка, ала с явно зле премернат плам, тъй като изкуственото му чене се откача и се просва в нозете на елегантното създание: вечерна рокля в ондулиращо зелено, перлено колие и пр. Архивния светкавично захлупва палавите си кастанети с

ръка и припряно ги напъхва в устата си, но в емоцията си ги монтира наопаки, което технически го лишава от по-нататъшен дар — слово.

Вярна на обещанието си, графинята се заема да изложи целта на мисията пред гостенката си, която се отнася към инициативата с подobaваща сериозност. И тук на втори поглед от воле се набива на очи пълното отсъствие на фриволност у The Best — директрисата, което предполага, че едва ли е извоювала назначаването си на въпросния ключов пост в люта битка с шлица на някой министър.

Тя слуша, витаейки с очи къде и как ли не, но не където и както трябва, което е сигурен признак за чудесно отшлифован шефски манталитет. Истинският вожд никога, никъде, никому, никак и нищо не доверява с поглед. Той се икономисва, пести реакциите си и трупа лихвоточки. Ни знак, ни вопъл, ни стон, ни дори най-нечленоразделно междуметие — той чисто и просто оставя лентата да се извърти, съпровождайки ротацията с добре дозирано внимание. В края на експозето сеньорита К'ва-й-е-Гранде се обръща към Берю:

— Значи приятелката на убиеца е ваша съпруга?

— Да, гус'ин директорке — смотолевя той. — Точно тъй, моя легинтимна съпруга.

— И познавате убиеца?

— Водеше ни се дружка — признава лоялно Лоясалия.

— Известно ли ви бе, че е любовник на жена ви?

— Чак любовник, не. Ама знаех, щот' от време на време преспиват съвместно. Вижте, жена ми не е лоша жена, само дет' е предразпутложена, ако ме схващате к'во искам да кажа. В'обще с нея сме предразпутложени както в колективен, така и в индивидуалистичен аскепт. Позволяваме си свободности, дет' не им придиряме откъм путследствия, разбирате ли ти ме? Г'жата например никога не пропуска да поеме първата удобно подадена й паламарка, а аз на драго сърце си подавам мойта къдет' сваря. Въпрос на темперамент и структура. Тъй де, когат' дефилираш в житие-битието си с четир'се сантиметра в гащите — че и до четир'с и два ги докарвам, кат' му поопъна ушите, — то си е направо обидно да се държиш кат' всеки срещнат! Директорът на полицията реагира светкавично:

— Четирийсет сантиметра?

— На ваш'те услуги, съкровище! Питайте Долорес, която преди по-малко от не повече няма и час се уреди с три четвърти от

садамхюсеина ми и го удари на такъв вой, че човек би помислил щот' са й нацелили трезора с ракета „Скъд“!

Кармен от Бизе-Оле-ле... и т.н. се обръща към домакинята, която се е изчервила като първомайска манифестация, и повтаря с полусащисан — полувъпросителен тон:

— Четирийсет сантиметра!?...

Графинята гласува в полза на по-мъдрия изход, т.е. пълните самопризнания:

— Уникум! — потвърждава тя с мимика, също толкова дългозначителна, колкото и обсъжданият обект.

— Senor Берурие — заявява суперблондинката с кафявия кичур, — вашите показания са тисчо важни. Наминете тапана в кабинета ми. Да речем, по обяд.

И дума не може да става за предложение — това си е чиста проба заповед!

Еталонестия отговаря, че мъдакакнеразбирасегус'индиректорке ефствественоискалипитанеотвсесърценавсякаценанавсичкицениснайго лямарадостцялатачестцялотохуйдоволствиецялотоцялоив'общек'вот'в иминепрезумищебъдемо! Следва инсталиране на масата. Трийсет и два куверта в парадната трапезария! Хайвер и мръвки! Кълки и бутове! Омари и калмари! Миди и стриди! Филета и фламбета! Torrontes di Don David на водопади! Каберне Michel Torgino на цунами! Склерозирала от залежаване текила на гейзери! Берюрие, седнал от дясната страна на титулярката на хасиендата (обслужваща паралелно по член члена му), развихря капацитета си и в заключение така се изографисва, че на десерта с пълно гърло подема потомствения си химн „Дюшекчиите“, предизвиквайки небивал възторг сред присъстващите.

На следния ден Пино, попрекалил с издирването на Veritas in vino, е принуден да пази леглото, онагледявайки в нарочен леген снощното меню на всеки четири минути. В добавка измъченият му стомах отмъстително го залива със свръхпродукция от свирепи киселини, лекувани от скъпата графиня с разтворена във вино сода бикарбонат — древен гаучо — лек, който Античния изгълтва стоически, телеграфирайки наум сърдечни молитви до поискване по адрес на Всевишния.

Така че Мамута, свеж като ре(ми-фа-сол)пичка, както обича да уточнява, се изнася самостоятелно за рандевуто, насрочено му от началстващата разкошотия.

Дирекцията на полицията се помещава в чисто нова сграда на Авенида „9 юли“, над чийто фронтон кротко се мандахерца деликатното аржентинско знаме (две сини ивици на бял фон, между които неизвестен художник — примитивист е изцвълкал жизнерадостно слънчице с цвета на грипозна курешка). Посреща го дежурящото на портала ченге, снабдено предвидливо с името Сан Педро ди Катанец. Визитата на Огромния е очевидно в програмата, тъй като момъкът го напъхва директно в един от асансьорите и без излишни въпроси го пилотира до четвъртия етаж. В дъното на коридора — самотна двойна врата, издържана в авангардния стил „Бункерът на татко Адолф“. Слабостта и символът на президент — генерални директори и въобще Big шефовете на това — онова — трето — пето: двойна, повече или по-малко тапицирана врата! Могъщество на солдафонските инстинкти, тържество на статуса, кредо на величието, величие на комплекса за малоценност! Озовеш ли се пред кабинет с единична врата, ако щеш и в носа си бъркай, но снесеш ли се пред подобен двоен портал, с пълно право можеш да зарецитираш „О, вий, които престъпите тоз праг, и пр.“, тъй като нещата вървят на сериозно! Насред тежка мраморна конзола е монтиран звънец, който ескортиращият Мастодонта гавазин страхопочтително натиска. Над вратата, досущ като в кино — или — телестудио, светва зелена крушка. С една дума, можеш to go с пълна пара. Ченгето се отдръпва и Берюрие влиза, отбелязвайки, че вратата автоматически хуква да се затваря по петите му едновременно изтежко и измеко (повтори го: „измеко“, защото друг път може и да не ти се уреди такова удоволствие!). Ах, да видиш ти просторна стая! И — ох! — как умело е феминизиран инак чисто административният интериор. Сламеножълти тапети от оризова хартия, будоарни пердета с джуфки и т.н. Между двата прозореца в дъното е разположено масивно бюро с територията на самолетоносач; част от едната стена е нагъсто гарнирана с класьори, а срещу нея се мъдри внушителен фотьойл, тапициран с бронзовозелено кадифе. Над ансамбъла — мащабна цветна снимка на Н. Пр. Гус’ин Президента Карлос Менем. Окопала се зад бюрото, Кармен от Бизе-Оле-ле-К’вай-е-Гранде ръкописва бог знае какво, но за сметка на това крайно задълбочено. Без да вдигне

глава, тя изкастанетва с пръстите на свободната си ръка и посочва двете кресла срещу себе си. Александър-Беноа стопля и послушно защиства със седалищните си полусфери съответната порция кожа. Чака (или „зачаква“, щом чак толкова те работи граматиката!). Директорът на Марделската полиция продължава да щапи ръчно някаква бланка, служейки си с възедричка писалка „Мон Блан“ с подчертано мъжествен аспект. Но когато си Директор, са ти простени куп неща, включително и червените точки в календара! Ето я, че накрая тегли на бланката впечатляващ, широк най-малко десет сантиметра подпис от онези, безкрайните, с предупредителни габаритни светлини. Ако писател като Сан Антонио имаше такъв^[2], то това би го вкарало вътре с най-малко сто книги на авторска разпродажба.

Аржентина търчи безспорно с няколко декади закъснение подир вдъхновяващата я инак Европа, тъй като директорът прибегва до парче попивателна, за да подсуши документа си.

Най-сетне той (и по съвместителство тя) вдига глава и с лека усмивка уведомява посетителя си, че е наясно с присъствието му.

— Благодаря ви за точността!

— Учтивостта е точността на кралете! — перифразира авторитетно The French — Распутин. След което се одързостява да преметне крак върху крак. Макар че вече е сутрин, той е все така в снощния смокинг, тъй като му стои относително добре и поради това е решил да го носи дотогава, докато не се саморазпадне.

Кармен от Бизе-Оле-ле... (последният да затвори вратата!) сплита възхитително маникюрираните си пръсти върху кожената подложка за писане. Жестът ѝ напомня на Берю за Стария. Той употребява същите зехтинно — плужечни ръкодвигания. Свят широк, шефове всякакви, разлика никаква!

— Сеньор Берурие — подхваща тя, — преди да обсъдим случая, довел ви в Мар дел Плата, бих желала да ви отправя една молба.

— Ваш'те желания са наш'те заповеди! — отзовава се безгрижно новоизплютият денди. — И за к'во по-курнкретно става дума, гус'ин директорке? Ала вместо да отговори направо, Кармен дръпва по околоръстното:

— Виждате ли, скъпи френски колега, преди да заема сегашния си пост, аз работех в криминалната полиция. Една нощ ми се наложи да разследвам убийство в известен с престъпността си квартал на

Буенос Айрес. Отвратителен случай! За да си отмъсти, някакъв индианец, живеещ в пристанищното barrio, беше удушил, а след това и кастрирал един италиански емигрант, който спял с жена му.

— Нека първи хвърли камък оня, дет' никога не са му слагали рога! — въздъхва Александър-Беноа.

— Убиецът беше поставил отрязания пенис върху лицето на жертвата си — уточнява дамата — директор.

— Да му умра на десерта!

— При тази гледка едва не изгубих съзнание, макар и, струва ми се, да съм силна жена. Но онова, което ме потресе най-много, бяха размерите на отрязания член. Трийсет и два сантиметра!

— В комплекст? — любопитствува Блажнообразния.

— Какво имате предвид, сеньор Берурие?

— Искам да кажа: ведно с топките?

— Да.

Пренаситеният разцъфва в усмивка, която би накарала Пресветата Дева да пометне от плач.

— При мен, душа, и то без да ми ти ви се правя на гландиатор, вървят четир'се сантиметра нето.

— Именно — промълвя директорът — дама.

— Хименно к'во?

— Сеньор Берурие (в действителност тя произнася „Берллуруллие“), след въпросния случай, датиращ отпреди десетина години, аз съм буквално обсебена от спомена за отрязания член. Случва ми се дори да го сънувам. А и по причина на тази ужасяваща гледка оттогава никога не съм успявала да „приема“ мъж.

— И таз хуйбава, момичето ми! Трябва да вземете мерки!

— Знам. И точно по този повод ми хрумна една малко странна идея, доста... твърде деликатна за формулиране.

— Формулирайте, формулирайте!

— Знаете ли, мисля... струва ми се, че ако ми се удаде възможността да огледам спокойно члена ви, който, както претендирате, е още по-внушителен от така травмиращия ме негов колега... да, ако можех да зърна, а наложи ли се и дори да докосна този инструмент, който е жив, жив и действителен от всяка гледна точка, то вероятно бих се отърсила от тъй измъчващите ме видения. Какво ще кажете, сеньор Берурие?

Сеньорът е на върха на щастието.

— Ще кажа, че туй е идеята на века! — заявява категорично той. — Моментателно ли да ви ти го разопаковам, или ш'му дадете нарочна аутдиенция? Ала радушната отзивчивост на Мастодонта изведнъж я изпълва със страх. Кошмарите ѝ единодушно гласуват вот на недоверие и хващат шумата. Всъщност у болните винаги се наблюдава известна подличка благосклонност спрямо собствените им болести. И ето че сега Кармен започва да се опасява да не би електрошокът да я излекува прекалено брутално.

— Не знам — прошепва тя, навеждайки глава.

— Щом не знаете, аз се обявявам в полза на незабавната текрапия. Бъдете тъй добра, гус'ин директорке, да кажете на секретариата си да не ни безпуткои под никакъв престекст. Сеньорита К'ва-й-е-Гранде намира предложението за уместно, вдига телефона и началствено испанизира.

— Тъй! — одобрява Берю. — А откъм вратата как е линията „Мажино“ или кварталната баня? Няма ли опасност някой боклук да дойде да те потърси из сектора?

— Не се безпокойте, сеньор Берурие. Но ще се закълнете ли в честта си, че всичко ще си остане между нас?

— Ако щете даж' и само между мене си, пиленце! Дума на ченге на друго! И мож' да бъдете уверена, щот' юнакът няма да ви разочарова, особено кат' го усещам как се е разрипал в гаража, откак' отворихме сюжет по негов адрес! Елате да седнете на канапето, ще ви ни бъде хем по-хуйдобно, хем по-рационално! Тъй, поразхлабете жилата, кат' да сте все едно на психоаналентик. Ръцете по вертикала, карачките по хоризонтала. Колкот' се може по-максимален релактс за минимално време. Хайде сега, Оле-отвори-очички: големият лош вълк с червената шапчица ще ви поднесе почитанията си! Той се отърсва от смокинг-панталона и с величествен жест смъква своите обширни, обезформени, омекотени, обезличени, опетнени, обезластичени, обезцветени, обезценени, опърдени, усмърдени, олайнени, оскотени, офлорени и офаунени долни гащи, в чиито дълбини бушува апокалиптична суматоха.

— Представям ви Дон Хуйлио Паламарес, съкровище! Кармен поглежда, експедира в ефира лека въздишка и кротко припада.

— И купонът продължава! — изръмжава Негово Сврѣхочленено Светейшество. — Уж шеф на полицията, а ш'ми забелва очи при изгледа на първия по-величествен пейзаж. Съгласен съм, че Великия мож' да ѝ напомня за вивисекционираната какалашка на нейния убит, ама все пак! Лично аз бил бих се чувствал неудобно да заемам такъв висок пост и да с'играя на аристошматките от двора на баба ти Елизабет, дет' се обезсъзнават за щяло и не щяло буквално от любов към спорта. Да ми разправят к'вот' щат, но жените са създадени да бродират ковѳорчета и да забърсват посраните задници на путколенията си!

Изложил така мнението си за еманципацията, той се заема да осъзнае девойката Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде, като преди това далновидно репатрира олицетворението си в базовия лагер. Два професионално извъртяни шамара стимулират директрисата да изплува на повърхността. Тя потръпва, приплясва с фино баданосаните си в морскосиньо клепахи и хвърля боязлив поглед към чатала на воина. Нито следа от боздугана! Дамата дълбоко си поема дѳх.

— Странно — прошепва тя, — почувствах такъв шок!...

— Сте извинена по цялата линия, гус'ин директорке успокоява я Уникалния. — Не за първи път представителка на нежния полк се гѳтва в бемол при вида на бамбиното.

— Но... намирате ли... уста за вашата лѳжица? Тенджерата за вашия похлупак? Пѳтници за вашия влак?

— Natürlich, ангелчето ми! С постоянство и повечко зехтин се отваря всяка врата, както е рекъл свети Петър. И ш'ви светна най-откурвено, че не съм попадал на състезателки, дет' да се отказали да ми засмучат купата. Даж' и най-теснокалибрени откъм цол — от ония, дет' инак и с Диоген не мож' им я намери — се обръщат с хастара наопаки, само и само за да ми усвоят The Big Brother. Нещо кат' въпрос на чест — искат го целия, та ако ще и да им потроши мебелировката! И винаги им се е уреждал въпросът, ш'ви кажа! Е, вярно, сетне им се налага да пуснат кепенците поради временна нетрудоспособност. Имаше една в Турция, дет' една седмица тѳй и си остана правостояща, ама то туй са единични случаи. Общо взето, достатъчно е едно по-яко подмиване подир сексанса, за предпочитане с пяна за брѳснене, и кат' нищо мож' се кандидатираш отново за девственица. Междувременно Кармен от Бизе-Оле-... и т.н. е успяла

окончателно да дойде на себе си и отново заема позиция зад директорското си бюро. Но тя гледа на Берюрие вече със съвсем други очи, засвидетелствайки му онова страхопочитание, което простосмъртните изпитват към известните личности, благоволили да ги допуснат за миг в обкръжението си.

— Кажете, гус'ин директорке — атакува фронтално Безстрашния, — е ли е възможно да се срещна с Алфред в килията му или пък в говорилнята на панделата? Сигурен съм, че на мен той ш' ми изповяда и майчиното мляко ведно с каймака отсносно случката, дет' му се е случила.

— Неправомерно е — намръщва се Кармен.

— Колкот' чертата, дет' ми разделя дирника на две, с извинение — апострофира кротко Мамута. — И тя не е права, но въпреки туй се върти!

Но сеньорита директорката поклаща глава. — Семейството на жертвата е много заможно и изключително влиятелно. То е завело дело и е наело един от най-опитните и отракани адвокати в Буенос Айрес, метр Марко Бонанта. Ако той разбере, че на един чужденец е било разрешено да посети обвиняемия, ще вдигне такава врява, че не е изключено да ми изстине мястото!

— Нямам никакво намерение да ти ви подливам вода, пиленце! — уверява я благо Благотелесния. — Има си хас, на таквоз хейрувимче кат' ваша милост! Само при едната мисъл ме хваща куртикария, честен кръст! Още повече кат' ви знам, че давате заето откъм пудриерата поради оная мръсна афера, дет' ми намекнахте за нея, та да ти ми се скъса сърцето! Екземпляр, изфабрикуван кат' вас направо за конкур' за „Мис Свят“, да търпи такава нетърпима ситуация и вместо да с'експедира в лазура с някой левент, да ми играе соло за среден пръст — туй, бога ми, мож' разплака и хейрбаризиран куркодил!

Тя го слуша разсеяно, ангажирана явно в междуособна вътрешна война. И ето че ненадейно възкликва:

— Намерих изход!

— Екстра, душа!

— Между другото, съм и председател на Комисията по надзора на затворите, така че ще направим една изненадваща инспекция. А вие ще поемете ролята на лекар, натоварен със задачата да прецени нивото на хигиената.

— Туй ми е не само, но и съвсем в хамплоато, съкровище! Смятайте, че двамцата с хигиената все едно сме си срали в гащите.

— Не говорите испански, нали?

— Възможно най-малкото. Кат' изключим „оле“, „карамба“, „to be or not to be“, „я тебя люблю“ и „in vino Veritas“, мож' да се каже, че не съм много наясно с него.

— В такъв случай ще мълчите!

— То аз и езика на немите много — много не го говоря!... — признава сконфузено Берю.

Операцията протича без никакви усложнения. Предвождани от заместник — директора (директорът, бидейки в отпуск), ситен булдогообразен индивид с жабешки очи и магарешки зъби, дуетът Кармен — Берю обикаля заведението с припряността на депутат на посещение в избирателния си район: кухните, вътрешните дворове, работилниците, библиотеката, видеозалата... В края на маршрута Кармен настоява да ѝ покажат килиите. Отвеждат я в купето на един геронтофил — злочест маниак, посвещавал се дълго време на благото на постпенсионното човечество, практикувайки очарователната методика да нахълтва с взлом у превтасалите вдовици с хуманната цел да ги содомизира, което, *grosso modo*, е повече от героизъм^[3]. Тя задава няколко въпроса на милосърдния ненормалник, след което се интересува дали сред затворниците има чужденци. Заместник-директорът анонсира един боливиец, трима уругвайци, един щатски гринго и „французина“-убиец от Sirena Palacio.

Сякаш съвсем случайно изборът на „гус'ин директорката“ пада къде? Точно така: върху него! Браво! Брависимо! Да ти се не надява човек! Район 1, квартал 2, алея 3, пресечка 4, килия 48. Вахтеният надзирател отключва, Кармен влиза първа и вижда един немощно проснат върху леглото задгробнобледен тип, чиито нявга сърцеедни бакенбарди сега наподобяват две запетайки от да не ти казвам какво върху стената на мавритански обществен кенеф. Тя бързо се приближава до него и шепнешком изстрелва на скоропоговорка:

— Придружава ме един ваш приятел, но се престорете, че не го познавате. И тогава — огромен, сублимен, сублимиращ, потен, некъпан, небръснат, неграмотен, небрежен, неправдоподобен, недвусмислен, недодялан, неподражаем, непреходен, неотразим във все още поправимо измачкания си смокинг, озарен свише от сияйния

ореол на героите, на прага се появява Берю! Същински Нерон, селекциониращ в занданите на Roma Bene бъдещата закуска на лъвовете. Но нито помен от великодушие, о, не! По-скоро нюансът „Падна ли ми най-сетне, боклук напомаден!“ намигва ехидно иззад паравана на невъзмутимостта му. Кармен от Бизе-Оле-(за останалото виж по-горе) се обръща към заместник-директора:

— Доктор Алфонсо Берюй говори свободно френски, тъй че нека го оставим да зададе въпросите си на този човек. Междувременно ще ме почерпите едно кафе, нали? Гласец а ла „Телефон на доверието“, поглед а ла „Ела с мен в пещерата“, уста а ла „Да ти извъртя ли една свирка?“. От изумление на зам — direttore — то му се колосва епидермисът. Казва си: „По дяволите, излиза, че ми е хвърлила око! А аз, трижди глупакът, изобщо да не забележа до този момент! И ей ти я, че сега използва случая, за да останем насаме, мръсницата! Ама тя имала не задник, а чудо, тая виелица! Ах, с какво удоволствие бих ѝ нафукал моите единайсет сантиметра в поничката! Не съм членуван на дължина, вярно, но затова пък компенсирам на дебелина: петнайсет сантиметра окръжност — мерил съм го с шивашкия метър на жената. Всъщност дали да не я прекарам в апартамента, след като Кончита е в АГЕ — то «Франциско Лопес ди Инкубаторе», за да ѝ оперират фибромата?“ Той предлага. Тя приема.

По вече огруханото от преживелиците лице на Алфредо се търкалят едри като гръцки маслини сълзи.

— Mamma mia, ma tuo arriva, Сандро! Madonna mia, ma ke к'ъв си buono! — изплаква той.

— Затваряй си човката и пей^[4]! — срязва го свирепо Орнитолога.

— Ма ке съм absolutamentissimo невинен, Сандро mio! Ма тво ще ме измъкнеш оттук, si? И ако не си в possibilita тво allegro vivace телефонато на Сан — Антонио, naturalmente!

О, фатални слова!

— Не ми с'разхождай по хемороидите с твоя Сантантио, жабар сплескан! — експлодира Плондероликия. — В момента Гетсбито върти идеалната любов с Мари — Мари бог знае къде и поточно на г'за на географията! Но рог туа informazione, знай, че мога преспокойно да си развявам гащите из Аржентсвинско и без губернантка!

Осъзнавайки гафа си, нещастният фризьор сграбчва отрудената десница на Рогоносния и я покрива с целувки, надминаващи по френетичност дори и най-тесните контакти със съпругата му.

— Да ми манджаре *les due* топки, Сантантониото! Тьо, Сандро! Тьо и само тьо ще ми спасиш *la vita* и *tutti quanti*, това е *la subblissima verita*!

— Вече ти казах да м'изплюеш камъчето от игла до конец, спагето мухлясала! Броячът навърта и нямам време за губене с неаполитански серенади! Искам колкот' се по-възможно най-обстоятелствено експутзе на обстоятелствата по реда на стичането! Карай наред, аз ще сортирам!

И корифеят на косъма послушно подема хрониката на злощастния си роман: плажа, спящата Берта, разкошната тъмнокоса мома, която му се поднася на тепсия в ултимативния стил „Ела, вълчо, изяж ме!“. Лично той не може да си позволи да остави ненаказано подобно безочие, *naturellemente*! А и удаде ли ти се възможност да топнеш кроасана си в такова кафе-о-ле, останалите ти душевни състояния минават зад кулисите, *si*! Сетне: сумрачната стая, светкавично обезгачяване и плонж в обекта; стремителен ендшпил и скоропостижен пат с изхвърляне на пешките зад борда, ала *poblesse oblige*, *si*? Лично той след всяка шахматкна партия е пълно гроги, за което Берю може да получи нотариално заверена клетвена декларация от жена си. Така че, докато партньорката му се усамотява в банята за профилактика на инфраструктурата си, Фредито отскача да се отчете пред гражданина Морфей. Откъдето и да ги погледнеш, мъжете са все една стока: *post-coitum* в два варианта — или възглавницата, или цигарата. И не става въпрос за тъга някаква, а за най-елементарна умора, представи си! Та дръпва му Алфредо един сън, чиято продължителност остава неуточнена, но във всеки случай варира между пет и петнайсет минути. Събуждат го удари по вратата. Искане да предупреди мадамата, отива в банята, но там — *nobody*! Тогава отваря. Полицай! Грум! Двамата твърдят, че били предупредени по телефона от съседи, които чули викове за помощ. Искрено удивление от страна на Брилянтинестия, който пък за сметка на това не е чул нищо. И изневиделица — бум! Познай кой няма да дойде на вечеря! Двамата таратутляци набързо откриват девойката в прохода между стената и леглото, полегнала без никакви перспективи да се изправи поне до

Второ пришествие, сиреч — мъртва! И то не само мъртва, а и убита! При това убита не как да е, ами ситно накълцана с нож! Стилистът отчаяно кърши ръце. — Ма ке те јuro, Сандро, нищо не съм чул! Даже и най — *piccolissimo* шум! *Niente! Nientissimo!* А на tutti отгоре май са открили и отпечатъци от пръстите ми върху дръжката на *di coltello!* Ма слушай, Сандро, дори и да съм откачил, все нещо щях да си спомням, *si?*

Офицерът от полицията Александър-Беноа Берюрие контрира с неутрален глас, способен да трансформира Пентагона в равнобедрен триъгълник:

— Четох, че по ноктите ти открили следи от кръвта на жертвата?

— Ма ке знам — изпразва се в безнадеждна въздишка фризьорът. Униинето, превъзмогнато за миг благодарение на появата на приятеля му по прелюбодейна линия, отново го вилхелмтелизира в носоглътката. Той се гътва възник върху кочинестия нар, запердя очи с ръка и избухва в ридания.

В същия момент в служебното жилище на поддиректора, Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде ръкополага колосален шамар върху мутрата на булдога, който се е опитал да си изтърве ръката под полата й.

[1] Да ти я нарисувам ли, ако не се сещаш за какво става дума? Бел. на дежурния художник. ↑

[2] Но няма, а и не възнамерява да има в знак на протест срещу о-ДОД-яването на интелектуалния труд! Бел. на дежурния говорител на автора. ↑

[3] В този смисъл България наистина е страна на герои. Бел. на дежурния геронтофил. ↑

[4] Как да стане едновременно, един Сан А. си знае. Бел. на Пласидо Доминго. ↑

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Каквото има за разбиране, разбирай, докато му е време! Или поне опитай... Защото в противен случай губиш по точки!

Двамата са в луксозната лимузина на графинята, шофирана с *maestria* от пакетирания в снежнобяла ливрея Педро Еректалес — Лос — Дървенидос — и -Мучогранде, и се чувствуват сякаш в гондола или в нещо като шейната на оня склеротик, дядо ти Коледа, теглена от елен — албинос.

Берю е заел кръгова отбрана, мъчейки се да идентифицира упорито налитация го след срещата с Алфред емоционален дериват на НЛО. Кармен, бидейки все още не на себе си, се опитва отчаяно да се намери, в присъствието на притаилия се в разположилите се на съседната седалка панталони, титаничен уницепис, довел я неотдавна до тъй вълнуващ припадък. Тя искрено проклина моментното си обезсъзнаване, лишило я от такъв грандиозен спектакъл. Рано или късно двамата ще се сбогуват и този громен, тлъст, червендалест, нечистоплътен французи ще отнесе мистериозната си аномалия на другия край на света.

Кармен ухае омайващо благодарение на изискания си парфюм от колекцията „Патриция Николай“, който една приятелка редовно ѝ изпраща от Париж за Нова година. Деликатното благовоние предизвиква брожение в душата Мамутова, иначе идеално непромокаема за подобен роди приятности. И ето ти, че той, реагиращ по правило и призвание единствено на миризмата на кисело зеле и наденици, изведнъж изпада в сладостно опиянение под влиянието на едва доловимия, но постоянстващ аромат. Берю полага ръка върху единия крайник на полицейската директриса и го усеща как припърхва при допира му като експулсирано от родното гнездо пиленце.

— Знаете ли к'во, съкровище? — прошепва той. — Съжалявам, че трябва да ти ви го кажа, но приятелят ми е невинен. „Гус'ин

директорката“ се опитва да влезе в крачка. Господи, колко е далеч в момента от всичко това!

— О, не! — възкликва тя.

— О, да! — възразява франкокантропът. — Познавам този тип кат' собствения си задник. Не е той!

— Налице са прекалено много улики срещу него, за да ви повярвам.

— Мож' да не ми вярвате, ако ш' си въртим номера, но си залагам пакета срещу една маринована краставичка с бомбе, че цялата тая далавера си е двайс' и четири каратова машинария^[1] срещу момчето. Решили са, че е достатъчно балама, за да го употребят кат' изкупвателна жертва.

Кармен притваря очи, опитвайки се да реставрира в съзнанието си фреската на уникалния Берюриев орган, на това тапицирано със сивкава носорогоподобна кожа тъждество на неотъждествяемото с неговия тевтонски шлем в нишестенорозово, придържан от подбрадника на възхитителната о, Ду-у-нав синя... трам-трам-трам-трам... вена! Феерия! Щраус щрауси да яде!

Нов мъчителен опит за професионална концентрация:

— Той е бил сам с жертвата в стая, заключена отвътре. Върху дръжката на ножа фигурират отпечатыци от пръстите му, а под ноктите му бяха открити следи от кръв.

Мощната лимузина с кротко мъркане пори оживените марделски улици и не след дълго, въпреки предполагащото безконечност величие на момента, спира пред дирекцията на полицията.

— Вече! — въздъхва Берю.

Виждайки обаче, че спътницата му не подава никакви признаци за go out, той инициативно нарежда на шофьора:

— Я въртни едно кръгче за последно, приятел, че си имаме още приказка с гус'ин директорката.

И тъй като the driver не може да спрегне и запетайка на френски, Кармен консекутивно му светва същото на испански, което ти доказва, че ако някой има нещо против, то това в никакъв случай не е тя.

The big car послушно отлепя. Шофьорът пита накъде да кара, Кармен подхвърля някакво име. Слънцето грее възможно най-латиноамерикански и белите сгради искрят като снежни човеци наред Сахара. Състоянието на акцентирана нега, в която се плакне двойката,

се задълбочава все повече и повече, приемайки нюансите на средностатистическа магия.

Сеньорита К'ва-й-е-Гранде доближава устни до марулоподобната ушна мида на Мамута и с изнемождял от прекомерна дързост глас промълвя:

— Бихте ли имали нещо против пак да ми го покажете?

— Ни най-малко и даже в'обще, пиленце! Та той е създаден за т'ва, дивакът! Само че да го нямаме припаданката тоз' път, м-м-м?

— Няма, обещавам ви.

— В такъв случай карайте на сам'обслужване. При мен се процедурира директно от производителя към консхуйматора!

С треперещи пръсти Кармен тозчас се възползува от разрешението. Известно време дебатира с копчетата на шлица, сетне храбро се впуска в спелеологична експедиция. Бастионът на слиповете бива бързо преодолян и ето, напипвайки в неведомите подгация Берюриеви приказния змей, тя несръчно го сграбчва за шията. Добичето се опъва, хвърля къчове, отказва да се поддаде на манипулации. Обзета от панически страх да не го изтърве, директорката затяга хватката.

— Не стискай толкова, ма, ш'го удушиш! — протестира Берю.

И за повече сигурност се заема да помогне на полицейската Ариадна да измъкне Минджотавъра (познай кой dixit!) от лабиринта. И — пуф! — ей ти го, че изведнъж се кротва, Легендарният. Край с капризите, сега звярът се прави на свети чучур ненапит. Досущ макроцефалесто конференсие, готвещо се да дебитира обичайните си тъпотии на многуважаемата публика.

Сеньоритата го пуска и се свива в ъгъла на колата, осигурявайки си разстоянието, необходимо за панорамното и същевременно преблажено умозрение на шедьовъра. Буквално го дегустира с очи, La Carmencita, ако бих могъл (и още как!) да кажа така. Искане й се да изрази нещо, ала има ли думи за неизразимото? О, не, поради което и се задоволява всеотдайно да съзерцава рядкото природно явление така, както ти би съзерцавал Монблан, норвежките фиорди, въшлясалите с черноглави овце степи на Конемара, оазиса на Нефтар, изригването на вулкана Нгоро-Нгоро, хемороидите на Микадото, муха в супата си или в краен случай две красиви девойки, пасящи взаимно златното си руно.

И странно — Берю Виелицата, Берю Френетичния, Берю Нереза, който налита на всичко, което шава, запълва всичко, що е дупка, мие всичко, освен себе си, яде всичко, освен бог знае какво, пие всичко и най-малко вода, пърди навсякъде и винаги, където не трябва, плещи всичко и почти винаги каквото не трябва, та Берю Нетърпими, Берю Неудържими, Берю Непростими (и Непрощаващи), Берю Целокупни долавя деликатното удовлетворение на компаньонката си. И дори и през ум не му минава да се възползува от ситуацията (както се бе опитал да стори преди малко замдиректорстващият дебил), за да я колекционира по правилата. Ограничава се чисто и просто да наблюдава метрономиращия си Шварценегер^[2], палуващ по системата „Председател на източноевропейски парламент в ден за парламентарна етика“: ляво — център — дясно — звънец — кулоари — бюфет — секретарка — кафе — райбер — кюлоти — ах — охамане — амада — тоалетни — кулоари — звънец — дясно — център — ляво. А междувременно все така ясно долавя безмълвното ликуване на Кармен, неописуемия ѝ възторг, неописаното ѝ възхищение, недописаното ѝ преклонение, ненаписаното ѝ уважение, неподписаното ѝ благоговение. Директориссимата е в ускорен процес на регенерация след дълго травматизиращия я кошмар. Този тъй величав, тъй пищен, тъй щедро разцъфнал под тъй благодатното тъй слънце, тъй бузест, тъй... тъй... тъй... подсубект я омайва във всеки смисъл на думата. И Мамута прелива от щастие при мисълта, че спасява душата (и не само!) на това прелестно създание. А дважд повече при прозрението, че е снесъл спасението ѝ *via* собствените си гащи, подобно на илюзионист, измъкнал бял заек от своя цилиндър.

— Мож' и да го пипнете, ако ви ти е присърце, пашкултчето ми! Малко гъди — гъди зад ушите доставя винаги хуйдоволствие на животинчето, пък и то туй ни хляб, ни вода иска. Хайде, погалете го, колкот' да му освидетелствате симпатията си. Хем тъй ш'ви светне под чирепчето, че няма к'во толкоз да му се страхувате. И я докат' цепим все още покрай морето, кажете на тоя макак да с'приземи в някое дисекретно кътче и да в'ри да си подсили боята на плажа, та да се уредим с малко спокойствие. Тъй де, трябва да се аклизматизирате към приятеля Хуйлио. Двамцата кат' нищо можете да завъртите чудна дружба, бога ми! Тя се подчинява на директивите на Дебелия и на свой ред нарежда на Педро..... -и-Мучогранде да спре на близкия

паркинг, проснат в сянката на няколко дегенерирали фикуса с грохнали, ситно репризирани от въшки листа. А след това да бъде така добър да се хване за ръка и да се отведе някъде да поотпусне жилата. Мучачото се оказва завидно схватлив, бидейки наясно с много от Нещата Човешки и най-паче с онези под ватерлинията. Той паркира на перспективно за така стичащите се обстоятелства място и се отдалечава по посока на едно боядисано в яркочервено плажно капанче, където предлагат широк спектър напитки. Кармен и Берю остават сами, ненадейно смутени от въпиющата интимност на обстановката.

— Не ми с'притеснявайте, пиленце — нарушава мълчанието Годзилоподобния. — *C'est la vie*, както казват по нашия, край! Налице ли е куравнението „мъж + жена“, резултатът е константен кат' числото Пич, независимо дали аритмичният член е от модела „Голиакт“ или „Давид“! Горкичката, мога да предположа к'ъв глад ти я гони, след кат' от години не са ти шомполирали пиротехниката даже за профанлактика! Само че по-кратко с порцията, съкровище! Ваш'то положение е точно кат' туй на току-що спасените коравокуршенци, дет' седмици наред са даянили на зъби и надежди — не внимават ли с първото папо, смятай им го за последно! Затова я за предястие телеграфирайте на бебока един целофан, ей тъй, колкот' да му се произпоти темето. Бравос! Отлично! Ще изгрее слънце и във ваш'те кюлотки, душа! Не, не се пробвайте да му играете „Виж ми сливиците и умри!“ Устата ви е прекалено малка, константирах го от пръв поглед. При мен т'ва е автоматично: срещна ли някоя по-засукана трътка, най-напред й тегля окомер на рупора, за да я разбере мож' ли да ми поеме макрофона, или напротив. Във вашия случай, например, плицикатото за духов оркекстър в'обще отпада от програмата! Колкот' до „Токата и фига“, сигурен съм, че ще я изсвирим кат' за Миланската канара, но виж, хуйвертюрата в стил „Надуй ми, моме, кавала“ направо я пишете бегала! Ама не го вземайте много навътре, пиленце, има куп други хуйдоволствия, дет' ш'ви ги ратифицицирам още на първо четене! А сега, бижутото ми, гушнете пънчето с две ръчички! Ха тъй! Бива си го кат' скулптура от мръвка, м-м-м? От воле мож' да дублираме упражнението с още една състезателка и пак ще остане място, най-малко за деснячката на трета. Бъдете така любезна да го поомесите малко. За ваше добро ви го казвам. От друга страна, туй

доставя най-искрена радост на гландиатора и го поддържа във формат. Дойде време да ви върна вежливостта, скъпа ми гус'ин директорке. Мож' да бъдете спокойна, имам музикални пръсти и що с'отснася до флейтата за два пръста, кат' нищо бих бил могъл да се кандидатирам за солист на Берлинската филателия^[3].

Най-важното е да не се панирате! Оставете сексивата си да хванат мекия, поотпуснете им каишката, дайте им възможност да си поразгъпчат психологиката. Туй си е напълно в реда на нещата, повярвайте ми. Кажете си, че Братията там, горе, е създал небето и земята за шест дни, а на седмия е изфабрикувал The Big. Забележете все пак, че кат' види моичкия, човек с право може да се запита дали пък не е станало по-скоро обратното! Хайде, съкровище, ударете му един шпагат! Куп мадами смятат, че кат' стиснат карачки, едва ли не се реставрират откъм ципа, но — блажни са верующите, както е казал един, дет' не му помня името. Разбият ли им веднъж предницата, смятай, че спокойно могат да увесят на Сезама си табела „Вход свободен“. Я дайте сега да се поопознаем по-отблизо... Пресвета Бог'родице, то не са джуки, то не е чудо! Имам чувството, че търся каучукова топка в устата на хипутпотам!... Слушайте, пиленце, ама тъй, кат' пипам, моят Фалостаф комай здравата е стреснал интригационната ви система! При таквоз пълноводие по problem за самолетоносача „Берю-Берю“ да ти ви акурстира в шундраванчето! Така де, в наше село има една поговорка, дет' казва: на малка уста — голям кравай. Природата си знае екфинтлибристиката и винаги компенизира. При тез' форсманджорни обстоятелства, гус'ин директорке, не ми остава нищо друго, освен да ви ти предложи малък сексанс в стил „Танцът на куция змей“. Ето, гледайте: опвам се възможно най-водонравно, докат' вий, пѣдпѣтъчето ми, първо си парашутирате кюлотките ей тъй, колкот' майтап да става, а сетне му се мятате отгоре. Стопляте ли комбината? Така ще мож' да ми манипутирате скоростния лост по собствено хуйсмотрение. С други думи: емарципанцията в действие! Минавате на сам'обслужване по почина „шведска маса“, сиреч, набивате си го според апетита: десет, двайсе', трийсе', всичките четир'се сантиметра — колкот' ви душа устиска и сливата, моме, юнашка, както се пее в песента. Моя милост в'обще не участва. Вий командвате парада — аз не шавам от трибуната! Включвам на по-висока предавка само срещу нарочна

петиция от вашия путинг — клуб. Инак се правя на боа — конструктор, и толкоз. В общи линии, все едно, че сте яхнали едно от ония дървени кончета, панаирджийските, дет' се климбучкат нагоре-надолу на един меден колец, докат' някакъв малоумник бичи на латерна. Заемете позиция, съкровище! К'во виждам!?... Чорапи и жартieri! Ам' че тя била франко Плас Пигал, гус'ин директорката! Голям глад ш'да е било откъм доставки по хуйманитарна линия, кат' гледам. Един ден щ'ме благославяте, задет' съм ви ти рециклирал ебодрума и съм ти ви клъцнал кинолентата с кошмарите, Карменситата ми! Край на ембаргото! Мож' да бъдете по-убедена от уверена, че отсега нататък и за в бъдеще ви се пише The Great корида на аспержите, мушмулината ми. Неостърган морков няма да остане в параметъра ви, помнете ми думата! Де-що ви се завърти чеп покрай дъскорезницата и — пат, на шатката главата! — през гатера! Гле'й я ти к'во се развилия, клиентката! Такова vivase подкара, че на Хербарий фон Кураян съчката да му се подпали! Да й се не надяваш, на бюстителката на реда и прочия! Засмуква ми две трети от контрабаса, и то само на половин такт! По-кратко, девойко! По-кратко, че инак ш'ви ти изгърмят бушоните! Бързата работа — срам за майстора, както е казал поетът. Такъв контракт, особено след кат' магазинята ви толкоз време е била в ревизия, се реаклиторизира pianissimo, кат' за бавен валс. Я чакайте, да ви ти подкарам един, та да му хванете ритъма... „По си-и-ините-ните вълни-ни-ни...“ или пък: „Туй, дет' го напипвам, скъпа, май хъм-хъм-хъм-хъм не ти е пъпа...“; не, по-добре: „Девойко млада, нек' да идем сами там, където, нали...“ Да, ама не! И зауспокойна литургия да ти подхвана, ти явно пак на рок ще я докараш! Тъй де, к'ва полза тогава да го включвам на метроном! Ей я, на, съвсем пощуря! Целия го нагълта, булимпичката! Ам' че тя, твойта, била досущ кат' хангара на „Конкорд“, съкровище! Надявам се, че си й прокарала електрика, та да мога подир туй да си събера инструментариума! К'во пък, давай, щом кат' не отбираш от дума! Същинска хейпопая, бога ми! Кавалерия курстикана! Танцът със саби! Родео за слива и банан в такт деве'десе'стотни! Не те знам как си кат' директорка на полицията, душа, но кат' тореадорка всяка курида ти е в кърпа вързана! Юхуууу! Йей-йей-йеййй! Туй е то, южната кръв — кипне ли, отпиши си термометъра! Хей, я по-полека! Както си я подкарала, току-виж, си ми оплевила хубостиите! Не му извивай така

врата на момъка, че е по договор! Тъй де, има и други кандипатки за прошнуроване, а е грях да им предложи явлението катастрофирало кат' ония, дет' ги изографисват в медицинския Ларус. Слушай, я по-добре дай обратна тяга, че на един моторизиран джандар май му станахме интересни. Нищо чудно, покрай тая твоя хайлробика мож' да си осигурим публика кат' за гала на Джеймс фонда. Мъ'да! Ей го, паркира самоходната си пръдня и заприпка насам. Sorry, муци, ама се налага да разкомплектоваме компутзицията, и то колкот' се може по-presto! Знам, че не ти дреме на маникюра от някакво си нещастно ченге, особено кат' се има напредвид служебното ти положение, но то много бързо мож' да се превърне в ситуация, ако тоя посерко види шефката си с подобен мамул в хамбара! Стоп машини! Престани, ш'те замоля, ако обичаш, понеже! Ох, ако мога да с'изразя така! Гле'й я ти кучката, хич и не възнамерява да отбримчи! Вече в'обще не принадлежи на нея си, както казваше баба ми, кат' й се усмихнеше рядкото щастие. Ереакцията е явно необратима. Всеки път ми го спретват тоя номер, кляфките! Тръгнат ли да се трансформатират в сос бешамел, ако щеш, им съобщи, че майка им се е гътнала, пак няма да им се пресече майонезата. Чувства, к'во да се прави! Добър ден, гус'ин джандар! Ду ю спик французиш? Не, не, зарежете тефтера, че то подир ш'трябва да му късате страницата. Ш'ви замоля да потърпите десетина секунди, г'жата оргазмира. И е искрена, ще знаете! При това на чист испански, от първата до последната запетайка! Туй, че се радва на персоналния си език, е много показателно. Охо! Чуйте я само к'ъв концерт завихри гражданката! Кавалтина в миндж миньор! И к'во, таковата, разправа, душичката? Не мож' ли да ми попреведете нещичко ей тъй, колкот' да бъда в час? Не? Жалко! Съгласете се все пак, че звучи тичо бютифул! Бас държа, че от тротинетката не ви се случва често да оплаквате око с подобни разкошотии. За задника й ми е айлюзията. Блазни ли ви да му ударите едно гъди-гъди под гушката, м-м-м? Не хапе, мож' да бъдете спокоен! Не? От срамежливост ще да е, кат' го гледам к'ъв е таратутляк. Само дет' взе нещо много да ми се разхожда по либидото, абортригенът! Тъй де, на драго сърце бих се синхронизирал с девойката, но покрай тоз' дръвник, с неговите зъби а ла Фернандел и мустаци а ла Хитлер, направо ми секна ментаболизмът. Както и да е, мадам вече и без туй финишира. Ей я, взе да се климбучка кат' служебно правителство в оставка. Не му е

времето точно сега да заспиваш на масата, Карменсита: имаме посещение! Един лош чичко, дет' пърха от нетърпение да ни светне що е морал и има ли той почва в нашия случай. Кажи му да си успокои топките! Я се понадигни и хвърли един перископ на явлението. Хименно, съкровище, чиста проба мота — джаднар! Автентичен! Щатен! Необорим! Социално застрахован! Познаваш ли го? Не? Ама той уес. Глей' го само как се панира, тарикатът! Идентификсира те и не мож' да повярва на очите си! Колкот' и да ти е мъчно, приятелче, трябва да се примириш с охчевидното: това е тя, само тя и никоя друга! От плъст и кръв! От темето до петите! От пломбите до хоморойдите! От сутиена до кюлотите! Накратко: твоята любима *senorita* директор! Надявам се, че ще се държиш кат' джентълмен, момко! Женската чест е свято нещо! Мъ'да, явно стопли, рицарят на двете гуми. Ей го, затири се обратно към походната си кантора. Да де, ама що не отлепя, животното!? Измъкна нещо от дисагите... Дявол го взел! Пак стартира насам... Интересно, к'во ли му е измътила черепухата? Ох, задникът посран: фотоапарат мъкне!... Щрак, мерси „Кодак“! Снимка кат' за Секспо: ти с дирник в зенит, и то точно над Аполото ми в надир, че на всичко отгоре гледаш и право в субектива му! Ах, макакът му с шимпанзе! Хвана те в натясно, ш'ти кажа! Да ги нямаме тия, брат'чед! Шавни малко, за да се измъкна! Хей, специалистът! Оне моменто, плиз! Ох, глей' го ти как щипна, Санчопанчестия! Ей го, яхна оръдието си на труда... Газ! Да му пръснеш аутспуха на такъв! Сбогом и прощавай, ако има нещо!

Берюрие се връща при колата. Карменситата привежда външността си в ред с умислено — самоотреченото изражение на парализирана хлебарка, озовала се наскоро скоростна магистрала. Жена с характер, ако разбираш какво имам предвид!

— Да ти имам късмета, пиленце! — лаконизира с въздишка Ултранадарения.

Тя примирено свива рамене.

— Смяташ ли, че тоя ш'ти скрои шапка? — съпричаствува мило Неповторимия.

— За начало ще ме заплаши, че ще го направи, което би ми дало възможност да протакам, издигайки го в чин капитан, но той няма да се задоволи дълго време с това. Ще поиска майорски пагони, сетне

други и така нататък, докато накрая, въпреки всичко, ще продаде снимката на всекидневника на опозицията.

— Ще рече, край с тебе?

— Да, рано или късно — усмихва се тя. — Но за нищо не съжалявам, защото изживях най-върховното усещане в живота си. Уникат като твоят струва много повече и от най-високия пост, за който може да мечтае човек.

И Кармен от Бизе-Оле-ле... пуска една признателна ръка на споменатия. Това трогва приносителя на същия. Жените, общо взето, са луди по въпросния, ала по правило се въздържат от онези вторични ласки, които свидетелствуват за наличието на неподправени, дълбоки чувства. Но сеньорита К'ва-й-е-Гранде е заорала явно неспасяемо в сферата на двустранната съкровеност.

Ухилен иносказателно (може и „многозначително“, но точно тук няма да стане!), шофьорът се завръща от капанчето. Наблюдавал е всички маневри на моторизирания тарикат и на лицето му е изписано онова блажено изражение, което неволно (и волно) приема първият срещнат ближен, когато види, че затъваш безвъзвратно в клоаката на живота^[4].

— Къде да откарам госпожата и господина?

— В полицията — отсича директорстващата същата и добавя по адрес на Неообятния: — Ще изпреваря събитията и незабавно ще подам оставката.

Благодушният Берю състрадателно се оригва:

— Но как ще свързваш двата края, гълъбче?

— Успокой се, родителите ми са богати. Благодарение на теб отсега нататък ще мога да живея пълноценно живота си на нормална жена, да наваксам пропуснатото!

— Абе усещам аз, че ти подпалих Бермудския триъгълник — въздъхва Негово Величество със заслужена, но и нагласена с лека носталгия гордост. — Слушай, ама дали не би могла, преди да се чупиш от полицията, да ми помогнеш да измъкна Алфред от панделата?

— По какъв начин?

— Кат'го освободиш например.

— Ти си луд! Той е вече в ръцете на правосъдието.

— Ами тогава, кат' ми помогнеш да го оневиня, а? Знам, че не е той! Трябва да ми повярваш. Зарежи очевидностите, душа, те са измамливи. Мистерията на заключената стая — скив' ми окото, Жозефин! Същото важи за отпечатъкците на напomadения върху дръжката на ножа и за кръвта под майникюра му. Спретнали са му номер кат' по учебник на тъпия жабар, кълна ти се! Приятелчето Пино го дедукцизира даже преди мен! Има такъв нюх, дъртото, че мож' да се каже, че в сравнение с него Херлок Шолмс е страдал от хроникална хрема.

— Какво може да се направи?

— Две неща: да обърнем местопрестъплението с хастара наопаки и да се поразровим в житието — питието на родата на жертвата. Каза ми, че ги бие парата, поради коет' пък аз ще ти кажа, че положението се сговнява до ситуация хименно в тези кръгове, тъй кат' са най хуязвими откъм шантаж и всякакви веселби от този род.

— Ела с мен — казва тя, когато пристигат на местоназначението. — Ще ти дам фотокопие на досието и един пропуск, за да можеш да огледаш спокойно стаята.

— Thank you very much, съкровище! — ухилва се лукаво Наднормения, опипвайки любовно в джоба си дръжката на своето предано праисторическо ножче с универсално приложение.

[1] В случай на недоумение да се чете „машинация“. Бел. на нещатния куректор. ↑

[2] Ще прощаваш, Арни, ама е от сърце! Бел. на дежурния терминатор. ↑

[3] Излишно е да те убеждавам, че става дума за Берлинската филхармония! Бел. на диригента на дамския духов оркестър. ↑

[4] Красиво, нали? Бел. на дежурния естет. ↑

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Със завръщането си в latifundio — то на графинята духовно обогатеният от емоционално прекарания преди обед офицер от френската полиция Александър-Беноа Берюрие алпинизира директно по посока на стаята на коекипъора си, за да го приобщи към последните си изпълнения. Влиза, без да чука, което е присъщо на ченгетата от старата школа. Поради царящия вътре полумрак в първия момент не схваща много добре за какво става дума и действие, ала (бидейки почти никталоп) не след дълго фокусира домакинята, просната с широко разтворен пеньоар напреки на леглото, в чието подножие коленичилият Пинюш развива неотразима лингвистична атака в дълбочина, предизвиквайки силно еротично брожение в субтропичния регион на дамата и-фуента.

В незабравимия Санантониов екип всеки си има своя секс — специалност. Берюриевата например е производна на аномално осъразмерения му интимен мускул; тази на Сан-Антонио се дължи на виртуозността на изпълнението, докато онази на Пино произтича от съвършеното познаване на техниката на т.нар. „епилептична шпакла“. Този възрастен, а следователно и опитен мъж, обременен до последния цол на трахеята си с дихателни проблеми, е способен да „консумира“ дадена дама в продължение на цели два часа (но не академични), при това без пауза. Случвало се е в рамките на един-единствен сеанс някои от подопитните да преминават точката на кипенето шестнайсет, че и повече пъти. Тайната на издръжливостта на Цезар се заключава в строго съблюдавания от него производствен ритъм, изпиан до най-незначителния такт, благодарение на езика му, чиято гъвкавост се осигурява надлежно от седемнайсет надлъжни мускула, подчиняващи се на голямата подезична жлеза. Бързината на действие той е постигнал с дихателна рецепта, достойна за шампион по кроул, която

му позволява да си поема дъх през носа на всеки четири движения, засмуквайки необходимия му кислород ту отдысно, ту отляво. Междувременно, прилагайки този тъй фин метод, ръцете в никакъв случай не бездействуват. Лявата „се занимава“ с мамологията на клиентката, докато дясната компетентно и методично разработва другите ѝ ерогенни точки, които би било неблагоприятно да упоменаваме в това високолитературно и в превъзходна степен целомъдрено произведение.

И тъй, Берю влиза, съглежда, констатира, затваря вратата и възкликва:

— Охо! Дъртото във вихъра на танца! И в'обще не се притеснявайте за мен, плиз! Взема един стол, настанява се в непосредствена близост до двойката в развитие и добронамерено любопитствува:

— Бива си го стареца, а, Долорес?

— Пр-р-ревър-р-р-зходно! — изхриптява апострофираната.

— На него езикът му замества органа, дето — уточнява Александър-Беноа. — Хубаво, че Господ поне туй им оставя на тия, превтасалите.

— Бях дошла да му донеса отвара от манзаниля — намира за необходимо да поясни графинята.

— И тая свиня се е възползвала от случая, за да ви спретне коронования си номер, м-м-м? Такъв си е, к'во да го правиш! Няма празно, царят на мистрията, особено ако под език му попадне близалка кат' ваш'та! Туй е просто по-силно от него. Ако ви кажа, че веднъж в един магазин за обувки директно засмука продавачката, която се беше покатерила на една стълба, за да свали кутиите от горните рафтове! Ръцете ѝ бяха заети, пък и едва се крепеше девойчето, а тоя мръсник ѝ смъкна кюлотите и му удари една закуска — бедна ти ви е фантазията! Помниш ли, Пино?

— Мр-р-р, мр-р-р... — уверява го Цезар.

— Собственичката беше на касата, та отидох да я заглавичкам, за да не компроматира събитието. Но в момента на курминацията оная гъба, продавачката, зина да крещи: „Ох! Ах! Их! Ех! Ъх! Свършвам! Свърших!“ и прочия неуместности. Никакъв контрол на селфа си нямаше, тъпата слива. И оная стара чанта, шефката ѝ, кат' вдигна една патърдия, направо да ти се пресече сивия материал! Искаше да вика

полицията, представи си! Трябваше да ѝ покажа картата си и да ѝ светна, че полицията, т'ва сме ние, и че сме готови тутакси да ѝ осчетоводим оплакването. Задоволи се, кифлата проклета, да уволни продавачката си, наричайки я с де — що има птичи имена, включително курветина. А момичето беше душичка, помниш ли, а, Пинюш?

— Мр-р-р, мр-р-р! — потвърждава незабавно Архивния, без да прекрати дори за миг консумацията.

Самоотвержен до последна капка слюнка, Разтурения! И дума да не става да зареже една дама наред процедура.

— По някое време подир, засякох девойчето — продължава Берю. — Рекох ѝ: „Колкот' до бъдещата ти кариера, пиленце, ш'ти дам един съвет: случи ли ти се да обслужиш мъж, тичай презглава да сваляш гащите, при коет' мож' да бъдеш по-уверена от сигурна, че рекламата ти е в кюлоти вързана и че оня пак ще довтаса.“

Две години по-късно се сбутах с нея в едно бистро в Монпарнас. Тя ме позна. Каза ми, че приложила текстуално съвета ми, и оттогава завихрила такъв бизнес с мушмулата си, че си докарвала втора заплата. Черпи ме двойно червено и ми извъртя една свирка в колата. Обичам жените, дет' имат чувство за признателност.

Графинята е на върха на щастието, че е успяла да облагороди имението си с два тъй ценни екземпляра. Убедена е, че именно те са липсвали на Аржентината, юнаците! Берю вече е разказал сутрешния инцидент, включващ почти реобезчестяването на Кармен, появата на рокерстващия джандар (или джандарстващия рокер, ако предпочиташ) и произтеклото от което. Повествованието доставя искрено удоволствие на графиня фига-и-фуента. И напълно обяснимо: по стечение на обстоятелствата и семенните флуктуации на предците ѝ въпросната живее в свят, в който проблемите на останалите съставляват единственото що-годе прилично развлечение. От тази гледна точка тя намира за извънредно забавен факта, че шефката на полицията е била фотографирана от един от собствените си подчинени в момент, в който е усвоявала четирийсетсантиметрово не само чуждо, но и чуждестранно тяло. Като в заключение дори изказва благопожеланието снимката да е излязла ясна.

След като установяват, че гореописаният семинар за ролята на езика в укрепването на френско — аржентинската дружба се е отразил изключително ободряващо на Пинюшет, двамата мъже решават да се върнат в Sirena Palacio и да продължат разследването. Защото, както е казал мъдро несравнимият Сан-Антонио: „При първия оглед се оглежда, при втория се открива.“

Пътъом Дебелия се отчита пред Руината за посещението си при Алфред, което го е убедило в невинността на злочестия стилист.

— Нали разбираш — заключава Берю Великолепни, тоя задник е не само италианец, но и фризьор, коет' ще рече: нищо в манерката и още по-малко другаде. На него хеймоциите му са кат' на кухненски шкаф, тъй че как го виждаш при такава липса на душевност изведнъж да го прихванат щурите? Фредито е мекица от класа, а такива не убиват, щот' по рождение са ампуткирани от кръвожадни инстинкти. Още повече, че малко преди това е изфукал майонезата. Изцеди ли веднъж топките, мъжът се кротва за някое време. Щот' напомним ли им е пакетът, на ония, дет' имат сандинистични наклонености^[1], направо им избива чивията и злодействат дотогава, докато не го изпразнят до последния зоид, след коет' отново го дават pianissimo.

Невъзстановяемия съгласително поклаща канче и декларира, че е на същото мнение. Експозето на Александър-Бенито синхронизира до последния бемол със собствените му умозаклучения!

Ето ги отново в хотела. Край басейна забелязват Берта в компанията на един сталоуниран като Шварценегер^[2] латиноамериканец с катраненочерна коса. Двойката е повече от очевидно на прага на заключителния етап от познанството.

— Моичката наистина е непоправима, бога ми! — въздъхва Негово Рогоносие. — Замирише ли й на чеп, задникът й тутакси включва на обороти кат' за виенско колело!

След което гордо отминава.

На рецепцията Берю предявява предоставеното му от Кармен разрешително да посети стаята на престъплението и иска ключа. Уведомяват го, че там вече има някой.

Относително раздразнени. Чук и Гек на френската полиция се възнасят до шестия етаж и спират пред 612-та стая. Вратата обаче се оказва заключена, при което те решително почукват, окрилени от

делегираното им законно право. И знаеш ли кой им отваря? Лично Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде!

При вида на Берю тя разцъфтява в усмивката на прясно разрязана диня и възкликва:

— Моят прелестен любовник! Сигурна бях...

И като се мята върху него, похотливо засмуква дебелия му гнусен език, тъй като любовта не знае отвращение. Ето защо някоя мърла, отказваща да използва четката за зъби на Хулио Иглесиас, с превелико удоволствие би облизала задника на канцлера Кол в случай, че е влюбена в него.

— И к'ви ги клатиш тук, съкровище? — любопитствува обектът на гореописаната страст.

— Току-що подадох оставката си, но междувременно, докато я чакам да мине по каналния ред, ми се прииска да припомня миналото си на инспектор и дойдох да се поразровя тук, тъй като убедеността ти в невинността на фризьора ми направи много силно впечатление.

— И откри ли нещо, скъпо дете?

— Следи от кръв в банята.

— Браво!

Влизат.

Все същата картинка: ухаещата на смърт стая, разхвърляното легло с локвата Алфредова по средата, засъхналата кръв върху мокета.

Кармен натирва еротичните си възжеления вдън пликчетата и гласува в полза на професионализма.

— Вратата е била заключена отвътре — отбелязва тя. Потвърждават го трима души, между които и обвиняемият. Прозорецът също е бил затворен и по-точно блокиран, тъй като е била включена климатичната инсталация. Ако предположим, че преди появата на двойката някой се е скрил тук, в гардероба например, възниква въпросът как е успял да се измъкне, след като е убил момичето?

Пино издава мяукащ възхрипав смях, който бързо дегенерира в истерична кашлица.

— Да не ви е заседнала котка в гърлото? — подхвърля шеговито Кармен... К'ва-й-е-Гранде.

— Вече не, но ми останаха няколко косъма — интерпретира дословно закачката Езиковеда. — Мисля, че мога да дам отговор на въпроса ви, госпожо.

— И какъв е той?

— Елате да видите нещо...

Отвежда ги в банята.

— След посещението ни тук... — подхваща Метусалеместия...

— А! Значи вече сте идвали тук нелегално!? — възкликва негодуващо екс — полицейската шефка.

— Виж к'во, съкровище, мисля, че най-малко сега му е времето да ми ни се правиш на безсмъртна, особено кат' се има напредвид, че вече си теглила шут на трудовата си книжка! — успокоява Александър Велики склонната да се разбуцефалствува екс — директорка.

Кармен тозчас се кротва, кръшно прихва и — поради липса на друго дърво в непосредствените околности — чуква против уроки по ярко доловимия изпод протъркания му шлиц макроцефал на Берюрие.

Пинюш застава пред капака на вентилационната шахта.

— Вчера — подхваща той — нещо смътно ме изненада при вида на този капак. Отначало не можах да определя причината, но тази сутрин, когато се събудих, изведнъж разбрах точно какво ме беше смутило. Нищо ли не забелязвате?

Кармен и Александър-Беноа внимателно оглеждат вертикалната емайлирана плака, снабдена в горния край с полагащите се зарешетени отвори, но в крайна (и начална) сметка отрицателно поклащат глава.

— В'обще! — обявява цайтнот Необятния.

Сенилствуващият умник се подсмивва в стил „Баба Яга на профсъюзно събрание“, при което върхът на носа му влиза в сношение с този на брадичката. Чиста проба полумесец в предкомативно състояние!

— Как е закрепен капакът? — пита той.

— С четири болта в четирите ъгъла — довежда Кармен до знанието на читателя и на Берю.

— Именно. Е, и?

— Какво „Е, и“?

Пино придърпва разхождащата се в близост бяла лакирана табуретка, покатерва се върху нея и посочва един от болтовете.

— Вижте! Първоначално главата на болтовете се е намирала отсам, което е и напълно логично. Следите от емайл, впрочем, недвусмислено го потвърждават. Сега обаче от тази страна стърчи

връхчето им, което означава, че болтовете са били завити откъм вътрешността на вентилационната шахта!

Свръхтлъстия буквално експлодира от възхищение.

— Да му се не надяваш, бога ми! Сече му пипето кат' бръснач, и то на тия години, когат' наборите му открай време цинкулират в невалидни колички!

— Ще ни трябват инструменти! — заявява атрофиралият гений.

Кармен телефонира на управата и се разпорежда незабавно да ѝ изпратят водопроводчика на хотела.

След не по-дълго от обходимото (за да не изневеряваме на словото Берюриево) изисканият по спешност трудещ се цъфва в стаята, нарамил несесера си. Пинюш му обяснява какво се очаква от него. Оказвайки се обилно интелигентен, В и К — служителят се залавя за работа и с помощта на един чук и... (Не, не е сърп. По дяволите! Не мога да се сетя за думата, но разбираш какво имам предвид, нали?) за отрицателно време измъква четирите болта от дупките им и сваля капака.

Благодарят му, позволяват му да разцелува от тяхно име поколението си, ако е снабден с такова, и представителят на пролетариата се изнася към зовящите го светли хоризонти с чувството за достойно изпълнен класов дълг.

Архивният обстойно оглежда отвора с приблизителни размери петдесет на петдесет сантиметра, след което напъхва достолепната си манерка в шахтата. Не вижда нищо, разбира се, поради което щраква запалката си и след относително кратък момент на напрежение дава заден ход, почерпвайки присъстващите със сияйното изражение на квартален идиот, издържал изпит за правоуправление на хвърчило.

— Отвътре има стълба от заварени железни скоби, която очевидно се използва в случаите, когато се налага някакъв ремонт — обнародва той откритието си.

Берю поглежда отвора с лесно обяснимо съмнение и заявява:

— Доста тъничък трябва да е човек, за да се промуши оттук! Собственолично на мен в'обще не би ми се уредил въпросът, та ако ще и пожар да избухне в заведението!

— Човекът трябва да е жена, друже — уточнява Цезар.

— Кое то дава отговор и на основния проблем — заключава Кармен. — Не съществува никаква мистерия на заключената стая!

Сексдирек... пардон!... Ексдиректорката буквално вибрира от щастие в аурата на неповторимия имидж на чифта французи, титуляри на грандиозни междучатални заложи и потресаваща проникателност, фундаментални простаци безспорно, но затова пък тъпкани с прелюбопитни хрумвания като квартална градинка със съдрани презервативи. Оборудвани с паламарки за чудо и приказ, но рогоносци. Бездънно глупави на вид, но разплитащи с лекота и най-заплетената загадка като вулгарен войнишки чорап, феномени, дума да няма! Обръщат света наопаки, за да спасят любовника на жена си! Правят ти посещение на добра воля в съкровеностите в най-неочаквания момент и при най-неуместните обстоятелства, ощастливяват най-безцеремонно първата срещната и се забавляват като щури и в най-безизходните ситуации. Дълбоко в себе си тя просто обожава това, Карменситата, бидейки антиконформист по дух и матка, така да се каже!

Ето че започва да се рови в чекмеджетата и гардероба на убитата. Оглежда внимателно всяка дреха, задълбочава се върху бельото, банските, след което инвентаризира тоалетите и шлиферите. Освен това прелиства всички книги и прочие печатни издания, които се намират в стаята.

Двамата приятели я наблюдават, предусещайки положителен резултат от тараша.

И действително, след като приключва огледа, тя се настанява до тях в един ъгъл на хола и поклаща глава:

— Нещо не се връзва.

— Целите сме ушна мида — уведомява я Берю.

— Твърде малко вероятно е именно жертвата, Кончита дел Панар, да е свалила вашия приятел Алфред, да го е довела тук и да се е любила с него.

— И защо, плиз?

Кармен става, отива до шкафа и измъква купчина дамско бельо.

— Това тук пликчета на сексуална маниачка ли са според теб? Сутиен на нимфоманка? Комбинезон на лека жена?

Насочва се към гардероба и наgrabва две — три закачалки.

— Да сте виждали друг да носи подобни тоалети, освен някоя ряпа с неразбиваемо бетонирана ципа?

Закача дрехите на мястото им и посяга към една книга.

— А да сте виждали случайно млада жена, която забърсва на плажа първия срещнат тиквеник и го води в стаята си, да чете „Житието на света Тереза Аквиланска“?

— Скив' ми окото! — резюмира Берюрие.

— Ти го каза!

[1] Да се чете „садистични наклонности“, Бел. на дежурния мазохист. ↑

[2] Може и „шварценегериран като Сталоун“, но и в двата случая в ресторантите им ще ядеш само бой. Бел. на дежурния кулинар. ↑

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Посещението в една морга винаги е било, е и ще бъде тържествен момент, стига посетителят да е все още жив, разбира се. Същото се отнася и до втория етап от мероприятиято, включващ съзерцанието на ритналия по една или друга причина камбаната ближен, изопнат гол до последния квадратен милиметър в лъскава цинкова вана на колелца.

Тримата се намират в антарктично ледена, тапицирана изцяло в отровнозелен фаянс стая под егидата на завеждащия я колосален съдебен лекар, натъпкан до върха на миглите с chilli con carne^[1].

От време на време щатният колекционер на покойници, някак неуместно жив в този некропол, сърдечно се оригва на препържен лук. Ала вместо да стимулират към възвишени размисли за радостта от дъвченето, а оттам и за предимството да живееш, произтичащите от това миазми действуват крайно потискащо на присъстващите или поне на Кармен и Цезар.

Тленната опаковка на Кончита дел Панар е подобаващо почистена и нагъсто перфориращите я рани, придобили с течение на времето разцветките на мухлясал пастет, изглеждат още по-отблъскващи.

Съдебното лекарище напевно рецитира:

— Един удар в гърлото: прерязана вратна вена. Един удар право в сърцето!...

— Коет' й е спестило да се гътне от инфаркт! — аргументира Непоправимия.

Лекарят продължава:

— Два удара в черния дроб: перфорации. Един удар в стомаха: перфорация.

Кармен се навежда към лицето на елиминираната нас ред жизнения си маратон човекоединица. То е отпуснато, спокойно и отдавна вече не изразява ужас. Всъщност не изразява нищо, освен обичайното в подобни случаи тотално безразличие към това дали земята се върти и ако се върти, докога смята да го прави. Покойната е около двайсет и пет годишна, акцентирано ръбата откъм телосложение и обмундирана с огромни бенки, дислоцирани най-вече в областта на шията и гърдите. Затръшнатите ѝ само наполовина клепачи позволяват констатацията на прононсирано кривогледство. Ефирни, свирепо щръкнали мустачки декорират устните ѝ с формата на изпосталели гъсеници, блаженстващи в сянката на горд, възхитително крив нос.

— Направихте ли снимки? — пита директорката в оставка.

— Естествено — бърза да я увери дебелият лекар, озвучавайки моргата с поредното си стомашно откновение в стерео — вариант, което навежда на мисълта, че е далеч по-добре той да аутопсира останалите, отколкото сам да бъде аутопсиран.

Така де, не доктор, а амбулантен кенеф!

— Подръка ли са ви? — интересува се Кармен от Бизе Оле...

— Последвайте ме в кабинета ми.

Те го.

Въпросният е порядъчно амортизиран, облицован с дърво, чието лаково покритие рискува всеки момент да остане само спомен, и обзаведен с наказуемо демодирани мебели, между които и една библиотека, изнемогваща под тежестта на дебели прашни books. Докторът измъква от мърляво пластмасово кошче един плик от амбалажна хартия и го подава на Кармен.

— Заповядайте, seпога директор.

Тя изважда няколко снимки формат 18×24 с подчертано кошмарно съдържание. Заснети в едър план, раните биха докарали спонтанно стомашно разстройство дори на Хичкок. Г-жа К'ва-й-е-Гранде преравя купчината, изнамира едно що-годе прилично портретно оформление на покойната и авторитетно го заприходява.

Поискайте да ви изкарат друга. Ще взема тази.

Лукооригващият се съдебен касапин полага похвални усилия да спретне нещо като проектопоклон.

— На вашите услуги, senora директор. Явно все още не знае, че senora-та си е подала оставката, тъй като в противен случай би я пратил да търкаля аспиринче по околоръстното.

Триото се изнася.

Кармен дава на шофьора някакъв адрес. Седнала между двамата мъже, тя се отдава на напълно заслужени фантазми и деликатната ѝ ръчичка инстинктивно плонжира в зейналия шлиц на Берюрие, който на практика отдавна вече се е отказал да го закопчава в присъствието ѝ.

— Виж к'во, съкровище, по втечение на обстоятелствата познавам Алфредо повече от интимно и мога да ти кажа, че пръдлата, дет' си е глътнала акта за раждане, не мож' му се вмести в сексуалното хамплоа даже с помощта на обувалка. Твърде прекалено постна е за вкусовете му.

— Много скоро ще изясним това — заявява все още оглавяващата ченге — house дама.

— И как, ш'те замоля, ако обичаш?

— Ще предоставя снимката на служебно назначения защитник на приятеля ви — метр Доминико Мерлуза, един обещаващ млад адвокат от Мардел, с молба незабавно да я покаже на клиента си и да го попита дали точно това е девойката, която го е забърсала на плажа. Не е изключено да се е заблудил там, в стаята. Трупът е лежал в сравнително тъмния проход между леглото и стената, при това цял облян в кръв, и тъй като стаята е била заключена, последственият нито за миг не се е усъмнил в самоличността на убитата.

Кармен действа по план, установява едноличен контакт с блестящия адвокат и след кратко отсъствие отново се интегрира в компанията „Берю & Пино“.

— След един час имаме среща пред затвора — уведомява ги тя. — Обеща, че ще направи необходимото.

— А дотогава к'ви ш'ги дървим? — безпокои се Активния.

— Бихте ли искали да разгледате Мардел?

— Няма к'во да му гледаме, пиленце; всички конгломерации си приличат. Мен ако питаш, къде — къде по-благо е да ни поканиш да цапнем по нещичко у вас, стига да нямаш задръжки по въпроса.

— Напротив! — засиява тя.

Речено — сторено.

Кармен... -Оле-ле-... обитава възхитителен high-стандинггов апартамент в блок с умопомрачаваща архитектура, разположен на морския бряг. Разкошен салон, преминаващ в не по-малко разкошна тераса, огромна спалня с гардероб, обилно гарниран с махагон и прочия аристократична дървения. Аржентинска живопис по стените. Пламенни цветове! Високоволтови контрасти! Земетръс — нюанси! Меки кресла и... т.н.

— Разполагайте се. Мога ли да ви предложа по едно уиски?

— Бихме били предпочели вино — сконфузва се Берю.

— Нямам, за съжаление.

— Не е болка за умиране, *carissima*. Ще ни черпиш по едно подмокряне в свободен стил.

— Пардон?

Берюрие Великолепни пояснява. Пино — абсолютен шампион на Франция в дисциплините „епилептичната шпакла“ и „френетичната близалка“, вече е взел акъла на графинята, тъй че к’во й пречи да се пробва, душичката, а, ей тъй, колкот’ да попълни пропуските във french — сексуалното си образование.

Кармен колебливо се озърта към Антиката. Изглежда тъй несмилаем, Праотеца, тъй невъзстановимо разложен! — Няма к’во да му се чудиш, съкровище! Опре ли сюжетът до *concerto-grosso* а ла „Тиролски песни в джунглата“, гус’ин ти Пино е същински Магарио Ланца! Мож’ да му повериш портфейлчето си за самотни мускули със затворени очи. Чакай, Цезар, ей сега ш’ти ни я приготвя. Тук е такова удобство, че да ти се прииска сам да навириш краци, бога ми! Отпусни жилата, прелестно създание. Мож’ да решиш, че е време все пак да отпуснеш един гарнизонен отпуск на спестовната си касичка, но ш’ти светна най-приятелски, че животът е кратък, а и ние сме само транзитно в Аржентсвинско, тъй че ш’трябва да минеш на ускорени курсове. Кат’ за начало, разбира се, ми ни смъкни кюлотките си. А! В’обще не си слагала, казваш? Чудничко! Значи вече знаеш за к’во става дума. Наясно си, че с нас трябва винаги да си в пълна бойна готовност. Седни колкот’ се може по-напред, пиленце! Ха тъй! Сега заметни крачката връз подлакътниците. Хм-мм! Тъй, слагаме на пода една по-мекичка възглавница, за да не му се подбият колената на дъртото, които и без туй са толкоз патрави, че да му се чудиш как още

задържа по вертикала. Готово! Гус'ин Цезар е сервиран. На масата! Античният оставя шапката си на ниската масичка и коленичи върху възглавницата със сърцераздирателно пъшкане. И... На работа, о, труженико на целинните простори!

Нов празник за сетивата на почти „екс“-директорката.

Берю я наблюдава с разчувствувания поглед на майка — кърмачка. Физиономията му на бавноразвиващ се и по-точно на бавноразвит... (с каквато и глупост да заместите многоточието, все ще е на място!) сияе от благост и нерушима вяра в безпределните възможности на човешките взаимоотношения. Гледката на произволна, стартирала по трасето на секстаза (Берю dixit) дама е едно от любимите му интелектуални развлечения. Ненадейно иззад кулисите до слуха му долита звън. Посещение? Не му се иска да прекъсва „ученичката“ си наред контролното и отива да отвори.

Озовава се лице в лице с непозната, очевидно абонирана за висшето аржентинско общество дама в траурно облекло, придружавана от наситено пъпчив младеж със заешки очи, който учудващо прилича на незабравимия Стан Лаурел.

— Senora Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде, rog favor? — любопитствува опечалената особа.

Същински Пиранделов персонаж: чаршафенобледа, гушава като пеликан в последна фаза на базедова болест, с разкошен бумеранговиден нос, окомплектован с не по-малко чаровна брадавица на лявата ноздра и втора такава, този път на брадичката, с формата и размерите на средноголяма къртичина.

Красавицата испанизира нова, значително по-дълга фраза, но Берю изобщо не включва и поради това се задоволява да отсече:

— Кармен molto occupato!

Дамата отговаря най-вероятно нещо от рода на „Ще я почакаме“, тъй като влиза и се настанява на една плетена бамбукова софа, докато пъпкуваният се закотвя прав до нея. Берю се връща в хола, без да пропусне да затвори подире си остъклената с матово стъкло врата, но го прави, както и всичко останало, доста рязко и не забелязва, че езичето на бравата се разминава с предназначението си, в резултат на което вратата отново дава заден ход. Необятния се връща при двойката в процес на яростна консумация. Възхитена от нагъналите я свършено нови усещания, Карменсита ги кудкудяка, ги чурулика, ги

гугугука, ги мяумяука, ги цвърка, ги писука, ги пиука, ги описва, ги разяснява, ги подчертава, ги спряга, ги крещи колкото ѝ глас държи! Обезпокоена, дамата в черно надига траурния си задник от софата и се приближава до вратата, последвана от също толкова траурния пъпчив елемент. И какво виждат, мислиш? Женска коса, провесена върху облегалката на обърнало им гръб кресло, и два крака, яхнали подлакътниците на същото — толкоз! Стоновете, писъците и прочия агонизиращи междуметия са емитирани от лицето с шпагатовидно ситуираните крайници. Дамата и недоносчето ѝ рискуват сближение. Една, две, три, после четири крачки! Кое то им осигурява обзорен поглед върху обстановката в мегаколор и стерео. Обезгащена до пъпа, ако смеем да кажем така, senora Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде е в компанията на инсталирал се в междучаталието ѝ старец на неопределена, но определено пределна възраст, който, затыкнал полуразложен фас зад лявото си ухо, се е посветил на трудно подлагаща се на дефиниция дейност на звуковия фон на отпушван отходен канал. Старецът е на колене, положил своя почти несъществуващ задник на петите си, докато мършавите му ръце спазмотично замесват разкошните бедра на младата жена. На моменти звукът възприема характерното vibrato на тиролска песен, придавайки на сцената почти алпийска атмосфера. Дълбоко отраурената дама очевидно не е посветена в спомагателните поднюанси на любовта, тъй като се приближава до Берю, докосва го по ръката, за да привлече вниманието му, и пита:

— Какво става? Въпреки че се е изразила на езика на Сервантес, интонацията осветлява Дебелия относно съдържанието на въпроса.

— Доктор! — отсича той. Тя прави плах опит да узнае нещо повече, но Непреходния безапелационно изблъсква недискретната двойка от стаята с думите:

— Momente! No притесняватто the dottore; it is very деликаттише операционе! Този път той внимателно затваря вратата и, о, колко добре прави! Защото в същия момент влакът на насладата, който е яхнала senora директорката, пристига на първи коловоз: Кармен надава вой, който всеки комплексиран писател би окачествил като „нечленоразделен“. Въпросният предисловира с „вр-р-рау-у-ур-аур-р-р“, преминава през „хар-р-рг-гр-р-рх-хър-р-р“ и епилогира с „мр-рре-е-е-ехъгхщашнотаксякщяхр-р-рау-у-у-у“.

Като уважаващ себе си майстор — зидар, Пино предприема серия бързи заключителни мазки с шпаклата си. Рязкото прекъсване на тази толкова фина процедура е нежелателно, тъй като съществува опасност вегетативната нервна система на пациентката да даде на късо! За предпочитане е маневрата да продължи дотогава, докато същата окончателно сдаде багажа, за което тя уведомява лекуващия лекар чрез тласък в челото със сила, чийто коефициент обикновено надхвърля нето — теглото на манерката му. Както и става. След още няколко припърхвания, които явно ѝ идват в повече, Карменситата жално извива:

— Не-е-е-е!

И отперва съкрушителен удар с коляно в ченето на Цезар, при което той скоростивно се развежда с изкуствената си челюст, без обаче — бидейки все още под влияние на концентрирано творческо вглъбение — веднага да си даде сметка за това.

— Обуй си гащите, съкровище, имаш гости! — съобщава Дебелия.

— Кой, по дяволите?

— Една стара чанта и производното ѝ. Искаш ли да те оставим насаме?

— Изчакайте ме в стаята ми. Ей сега ще ги отпратя. Двамата рицари на Сладката тръпка се подчиняват и изчезват в спалнята. Кармен експресно естетизира външния си вид и въвежда посетителите. В същия момент Пино използва иззад кулисите и сконфузено профъфля:

— Хиляди извинения, скъпа приятелко, но бихте ли могли да ми върнете изкуствената челюст, която най-вероятно е останала там, където...

Тя отговаря, че „да, разбира се“, намирайки тозчас обяснение на наличието в пликчетата ѝ на чуждото тяло, което толкова я притеснява. Загърбва присъстващите, измъква го и дискретно го подава на Античния, който припряно го монтира на мястото му и се изнася от сцената.

Около три — четвърти час по-късно Кармен от Бизе-Оле... се присъединява към двамата си интимни колеги, които заварва проснати

един до друг на леглото и потънали в дълбок сън. Тандемът хърка толкова могъщо, че миг преди това, чувайки ги от хола, тя решава, че в сградата са започнали ремонтни работи. Прелестната Кармен е на върха на щастието. На Монблана на блаженството! На Евереста на наладата от житието! На Чомулунгмата на радостта от битието! Еуфорична до безвъздушност, девойката! И с основание: след толкова безоргазмични години изведнъж, само за няколко часа, да бъдеш употребена последователно (ако бихме могли да се и ще се изразим така!) от най-членувания мъж във Франция и от неоспоримия виртуоз на „апоплектичната баданарка“! Същинска манна небесна, в чийто контекст тя възприема оставката си като избавление.

Тя е богата. Тя има с какво, как, къде и изобщо. Тя ще придружи своите Кавалери на Ордена на Необузданата Слива, когато потеглят обратно за Франция, където седмици, а може би и месеци наред ще се посвети на калайдисването на интимния си имидж, на паметни турнири от типа „Колкото повече рицари, толкова по-добре за кръглата маса!“, на вакханалии от жанра „Paris by night“, на сатурналии модел „Плас Пигал“! Там, там ще се развихри великото тържество на съкровения човешки взаимоотношения в стил „Делириум хименс“, „Език мой, приятел твой“, „Суматоха в бетонобъркачката“, „Революция в канализацията“, „Кажи ми, даже да боли, но не с пълна уста“, „Спелеологът с червената каска“, „Сенокос на Венерическия хълм“, „Изповедта на макроцефала“, „Токата за фида и ревматична стоножка“ и прочия приятности! И когато се върне в „Аржентсвинско“, както казва Александър-Беноа, тя ще бъде вече доказан експерт, всепризнат виртуоз в практикуването на всички вариации на тема.

Веднъж отлепила, ето я че се изявява като ненаситна, чаровницата! Как е могла да посвети толкова време на полицията, за бога!? Да ѝ отдаде безрезервно своята интелигентност, волята си, енергията си, своите дни и нощи? А междувременно връстничките ѝ са се наслаждавали на всички потайности и подробности на живота с главно „Ж“! Боже мой! Докато тя, горката, се е задоволявала да изтезава цигулката си с пръст поради липсата на подходящ лък в околностите! Miserere на квадрат! Все едно дали от Шопен или от Конфуций! Но дотук със среднопръстната система! Ловният сезон на чепове — единаци е открит! Go! И наслука!

Сияеща като прясно дефлорирана игуменка, тя присяда на леглото до Берю и нежно пробягва с размирните си пръстчета по внушителната му кутия със семейни бижута. Ефектът е незабавен. Дебелият тутакси навирва байрак. Шатрата на цирк „Буш“ в процес на монтаж! Парадът на маткадорите! Феноменално! Един мъж с такива параметри и не по-малко такъв темперамент определено не е за изпускане! Кой знае, може би пък ще склони да се разведе? Кармен се опитва се да си представи мадам Берюрие. Ездитен символ на сладострастието, възседнала подобно на new Жана д'Арк гордия параден кон(ски) на Несравнимия.

Точно в този момент Берю изплува от съня си с грацията на суха фъшкия, изтървана в селски водоем, и от очите му с цвета на залязващото слънце като карнавални конфети се посипват хармонично оформени гурели.

Въздъхва:

— Се чупиха?

— Да.

— К'во искаха?

— Това бяха госпожа дел Панар и синът ѝ.

— Г'жа дел Панар?

— Майката на жертвата.

— Аха...

— Дойде с препоръка от министъра на вътрешните работи.

— И к'во искаше от теб?

— Кълне се, че е невъзможно нейната Кончита да е завела мъж в стаята си. Малката е била изключително благочестива девойка. Според нея полицията и медиите са осквернили паметта ѝ, твърдейки, че е била убита от случайно забърсан тъпкач! Кое то, общо взето, подкрепя нашата теза. А сега е време да отидем пред затвора за срещата с метр Мерлуза.

Решават да не нарушават съня на Пино, чиито мустаци продължават да преливат в цветовете на дъгата след гастрол в съкровенията Карменови.

Младата гордост на местното адвокатско съсловие ги чака на волана на своето ферари, смучейки огромна пура. Локализира ги и

гъвкаво се изхлузва от колата. Елегантен, расов, с палава усмивка на устните.

Кармен сваля стъклото на лимузината си.

— Е, метр?

— Клиентът ми е категоричен: убитата не е момичето, което го е свалило. Смятате ли, че е възможно, госпожо директор?

— Не смятам, а съм убедена в това — отговаря тя. Привечер ще ви уведомя за резултатите от контра — следствието, което вода, и оставям на вас грижата да се възползвате от тях, тъй като напускам полицията.

— Вие!? — изхлипва адвокатът.

— Аз! Подадох оставка, скъпи приятелю!

За миг той изгубва ума и дума, след което избъбря:

— Недискретно ли ще бъде, ако попитам какво смятате да правите след това?

Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде му хвърля поглед, който би стопил и Антарктида.

— Куп неща! — отговаря тя. — Куп неща, приятелю. Ще видите. И дружески го погъделичкава по пакета.

[1] Оригиналната тексаска рецепта виж в шедьовъра „Моята кухня. 101 изискани рецепти за гастрономи“. Изд. „Колибри“, 1996. Бел. на дежурния главен готвач. ↑

ПАК ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Необятно езеро под оловносиво, почти черно небе, прорязвано от седефените проблясъци на прелитащите на първични организации качулати марабу и водни кокошки. От време на време някоя от тях стремително пикира и дружно се умъглява в тръстиката. El Rampero (вятърът на пампата) бързо преминава в същински тайфун с такава сила, че на природата не ѝ остава нищо друго, освен единодушно да се побърка. Само за няколко минути притъмнява така, сякаш е нощ.

Маскирани като гаучос, Берю и Пино маршируват решително през влажните тревни простори, поддържайки темпото на форсиран марш на скок. Тандемът е буквално неотразим в автентично фолклорните си одеяния: шалварести панталони, лъснати като за ваксаджийски конкурс ботуши, блестящи шпори, колан, декориран с няколко килограма монети, късо сако и широкопола кръгла шапка с подбрадник. Те напредват по посока на casco de estancia, чийто покрив ясно се откроява на линията на съвършено хоризонталния хоризонт.

Ненадейно до слуха им долита глухо сумтене, което застрашително преминава в нещо много повече. Обръщат се и виждат най-големия по света и у нас бик, който се носи насреща им със скоростта на експрес, изхвърляйки през ноздрите си пара, дим и прочие екскременти. Озъртат се. Пейзажът е тепсиенопловък, без помен от дърво или друго защитно съоръжение.

Чудовището е на не повече от петдесетина метра.

— Каква нелепа смърт! — изпъшква жално Пинюшет. Въобще не трябваше да прескачаме онази ограда под предлог, че така ще съкратим пътя.

— Затваряй си човката! — съветва го ласкаво Берюфало Бил. След което самоотвержено се изтъпанва пред приятеля си с ръце на кръста в очакване на сублимния сблъсък. Неуправляемото, заслепено от неадекватен бяс говеждо като че ли включва на четвърта, защото рязко увеличава скоростта. Делят ги едва десетина метра. И тогава

Берюрие изревава. Изревава така, както никога досега, въпреки че гласовите му възможности са способни да приведат Токийската борса до нивото на Света на мълчанието, и то в часа пик. Ревът му е посилен от гръм, по-могъщ от океански прибой, по-мощен от артилерийска канонада.

— Сто-о-о-ой-й-й-й-й! И, о, чудо! Е! Того забива спирачки и моментално превключва на задна с наведена глава и запенена муцуна, интерпретирайки на място яростно „па дьо катр“.

— Кротко! — изтрещява Гръмовержния в същото децибелно съотношение. Звярът застива на място с неописуемо тъпо и почти гузно изражение. Александър-Беноа прави величествен жест по посока на пампасния безкрай и се изцепва още по-оглушително:

— Хайде, куш! И като тропва с крак, тутакси дублира с безапелационно застрашителен тон:

— Куш, казах!!!

Съкрушеното в психологически аспект говедо неохотно започва да отстъпва заднишком. Неустрашимия решава, че може още да се желае откъм експедитивност, и мъжествено се затирва насреща му.

— В’обще не ме плашиш, тъй че е напълно излишно да ме гледаш така, котлет нещастен! Хайде, друм! Да те няма!

И за по-голяма убедителност изцепва страхотен ритник в муцуната на животното. Бикът хлъцва от болка и възмущение, но Неумолимия въобще не се трогва и му гласува втори, не по-малко съкрушителен shoot.

— Омитай се!

Бикът се обръща, което му коства поредно воле в задника, и засрамено се отдалечава в тръс.

Оставиш ли му се, тоя боклук те хейрбаризира с рогите си кат’ две и две пет, помни ми думата — пояснява временно огаученият главен инспектор.

Пребледнял като прах за пране, Пинюш благоговейно изхриптява:

— На този свят няма по-храбър човек от теб, Сандре! Ако живеехме в древния Рим, бих дал всичко, за да те видя на арената, при лъвовете.

— Все тая щеше да е — уверява го скромно гладиаторът. — Да видиш тогава мор на к’во му се казва! Не позволявай никога да ти

вземат страха, Цезаре. Напълниш ли гащите, пиши се аут, щот' замирише ли му на лайно, на противника още повече му избива чивията.

Двамата продължават пътя си.

Малко по-нататък, след като са преодолели второ заграждение от бодлива тел, насреща им се задава конник. Също гаучо. Само че оригинален.

Интересува се какво ги е довело насам, откъде идват и къде отиват.

Пино, който не говори испански, но покрай отпуските си на Коста Брава е успял да консервира в буркана си няколко междуметия от този тъй благороден език, уведомява *hombre* — то, че приятелят му и самият той са французи и биха желали да си побъбрят със *senor* Мигел дел Панар. Уточнява, че колата им е авариала на няколко километра оттук и затова решили да се доберат до дома на *senor* дел Панар, като изцепят по диагонал през полята. Гаучото многозначително посочва декориращия гърдите му бинокъл, пояснява, че е бил неволен свидетел на „*toro* — инцидента“, че им казва „браво“, и за да подчертае възхищението си, навирва огромен като... хм!... палец, който мнозина еднопосочни на драго сърце биха си втъкнали по предназначение.

Засвидетелствайки им трогателна аржентинска вежливост, той се спешава и тръгва в крак със своите псевдоколеги, водейки росинанта си за юздите.

Бива си я бараката! — отбелязва Мамута, когато пристигат на местоназначението.

Бараката е автентичен благороднически замък, чийто подчертано европейски аспект се дължи най-вероятно на гъсто покриващия го бръшлян. Огромен вътрешен двор. Куп пристройки: конюшни, манеж, корал, колосални хангари, претъпкани със земеделски машини. Съответен персонал, щъкащ на батальони в изпълнение на съответните си задължения. Гидът им, който очевидно се ползува със сериозен авторитет, поверява превозното си средство на един коняр и повежда „асоциираните артисти“ към ниско каменно стълбище, водещо към парадния вход на зданието.

Моли ги да почакаят в просторен хол, опасан с галерия, чиито колони биха направили чест дори на Британския музей.

— Направо не си усещам щеките — заявява Обемния, полагайки диференциала си върху едно канапе. — Ама че маратон! Кат' зърнах покрива на хоризонта, в'обще не можех да предположа, че е чак толкова на майната си.

— Хоризонталните хоризонти са измамливи — пояснява авторитетно Цезар.

Двамата търпеливо чакат, наслаждавайки се на хладината и спокойствието, което цари в замъка, пропит от ветропоказателя до избата с нотариално заверено благородство. Обичам тази отдавна вече неупотребявана къдрава думичка, символ на също толкова излязло от употреба блажено минало. Днес тук-там все още се срещат замъци. Но колкото до благородниците — karut! Изчезнал вид, брат'чед! Анихилиран! Несъществуващ! Или пък мутирал непоправимо било до титуляр на тесте кредитни карти със самочувствието на Господ, било до притежател на няколко мобифона, полк телохранители и персонален автопарк от мерцедеси, който е твърдо убеден, че знатното му минало напълно компенсира липсата на гънки под черепухата. Завеса! Край на епопеята! Сбогом, дантелени мускетарски ръкавели, шпаги и шапки с пера! Отсега нататък перата — бум! — в цвайтера^[1].

Шпагите са трансформирани в шишове за барбекю и единствено няколко сантиментални проститутки продължават самоотвержено да отстояват дантелените кюлоти!

— А, да не забравя: как беше еклерчето на Кармен?

— Превъзходно!

— Предпочиташ ли го пред туй на графинята?

— Да, по-прясно е.

— Така е. Долореста е започнала леко да втасва по периферията, а погне ли я една жена клизмактериумът, путдоарът им започва да намирисва на мухъл. Мадамите са кат' кучетата — вършат работа, докато са млади.

— Попрезрялата жена също има своите предимства — внася Пино корекция в кредото Берюриево. — По-висока квалификация, повече практически опит, богатство на асортимента, в сравнение с което това на „Кама сутра“ не надхвърля нивото на диетичен справочник, по-голяма дързост на инициативата, комбинирана с неизлечима сексуална булимия, повече...

Одата на радостта в прослава на третата възраст бива прекъсната от появата на известния ни вече гаучо в комплект с висок, мършав, около седемдесет и пет годишен старец със снежнобяла коса и мрачен поглед. Дедикът, сбръчкан като херниален бандаж на египетска мумия, е облечен в масивен, богато украсен с ширити кадифен халат с цвета на засрамен домат и се придвижва с помощта на английски бастун.

— Доколкото разбрах, сте французи? — прошмляква той на леко нафтализиран френски, фиксирайки посетителите.

— Yes, гус'ин senor! — бърза да го увери Полиглта, заемайки вертикално положение.

Старецът му връчва изящна мраморнобяла ръка, замрежена с ребус от арийскосини вени, чиито междупръстия са щедро импрегнирани с отлежал никотин. Берю внимателно пресова благородния крайник, след което благоговейно, досущ като реликва, го предава на коекипъора си.

— Аз съм Мигел дел Панар — представя се халатът. От Хосе, моя иконом, научих, че сте успели да излезете на глава с Хуан-Карлос, най-необуздания от биковеите ми и същевременно най-търсения разплодители в La Ramra. Разбрах, че ви е нападнал и че вие, senor, сте го принудили да замръзне на място само с няколко вика!

Колосалния изненадващо възпитано не се възгордява и скромно пояснява:

— Аз съм селско чедо, гус'ин Панар. Моите старци си изкарваха прехраната със земеделие в Нормандия. В добавка отглеждахме малко добитъци, между които и един бик, ама не ти ви е работа! Говедото се казваше Фердинанд и веднъж даже си позволи да компостира дирника на бирника, докато оня се шматкаше по земите ни.

— Да не стоим тук. Елате в хола и ми обяснете какво ви води насам — декларира о.з. конкистадорът и бодро забастуныва начело на колоната по посока на споменатия.

Който се оказва впечатляващо помещение с мащабите на градска баня, облицовано с тъмна праисторическа дървения; всъщност, упоменавам я просто така, колкото приказка да става, тъй като няма дори десет квадратни (и кубически, ако щеш) сантиметра гола стена. Картини! Картини! Картини! Масло в преливащи клаустрофобични полутонове, оформени в люде от Рембрандовата епоха, облечени до един в дрехи с отчайващо траурни разцветки. Медникарски творения,

накачулени върху угаснали или агонизиращо тлеещи огнища; нацвъкани с петна песове, спящи в обкръжението на също толкова лежасалото си потомство; целомъдрени дами с боне, вретениращи благопристойно ей такива хурки! Лудница!

— Седнете, господа.

Хидалгото дръпва властно някакъв шнур. В дълбините на супермаркета — пардон, на къщата! — се разнася звън. В хола почти светкавично се материализира дебела, кривогледа, ревматична, плешива и мустаката прислужница, страдаща от епилепсия, хемороиди, краста и плоскостъпие, която се поинтересува за какво, прочее, става дума. Сенор-ът уточнява, че не става въпрос за дума, а за шампанско в чест на гостите.

— Е, господа, на какво дължа честта?

Кажи му по-добре ти! — пошушва Дебелия на Руината.

Според Мастодонта маниерите и дар-словото Пинюшево подхождат далеч повече на величието на обстановката и импозантното външно оформление на домакина.

Архивния забърсва с нокътя на кутрето си слаломирация по хлътналата му буза гурел, депозира го внимателно върху покривката на ниската маса и прилежно прочиства гърло — досущ изтощен, престарял пуяк, който се двоуми дали да не се пробва за последно върху някоя от подопечните си.

Поводът на посещението ни е една странна и същевременно драматична афера, сенор дел Панар. Става дума за ужасяващото убийство на голямата ви дъщеря, госпожица Кончита.

Почтеният старец навързва веждите си в единна хоризонтална туфа и заупокойно изръмжава:

— Тази мръсница си е получила заслуженото! Стигнеш ли в падението си дотам, че да се хвърлиш на шията на първия срещнат чужденец и да го замъкнеш в стаята си, всичко може да се очаква!

Би било евфемизъм да се каже, че се задушава от скръб, amigo-то. Буреносните му очи хвърлят, досещаш ли се какво? Точно така: светкавици! Смятай, че ако носеше очила, вече да ги е стопил, дон Мигелитото!

— Момент, гус'ин барон — намесва се Берю (под въздействие на непосредствената и по-околна околна среда^[2] Мамута се чувства длъжен да декорира домакина с благородническа титла). — В хода на

следствието отсносно как са стояли, а после и лежали нещата, ако бил бих могъл да с'изразя така, напоследък взе все повече да се установява, че май не е била точно тя онази, дет' е свалила и изконсумирала туриста.

— Вие пък какво знаете за следствието!? — експлодира облагороденият биковъд.

Тогава Пино сваля карти и обявява два чифта с тираж за фул на ченгета. Пояснява, че са полицаи от Париж и по съвместимост приятели на Алфред, обвиняемия. Че предупредени за случилото се, начаса са се катапултирали в Аржентина, за да му окажат първа медицинска помощ. Че са доказали безапелационно прибързаността на първоначалното следствие, в резултат на което предоверилата се на привидностите марделска полиция е закопчала фризъора, без нито за миг да се усъмни във вината му.

Разказва историята за капака, чиито болтове са завити „от вътрешната страна на вентилационната шахта“. Споделя, че злочестият обвиняем не е разпознал в лицето на убитата девойка, която „го е забърсала“ на плажа. Че умишлено са маникюрирали пръстите на Алфред с кръвта на покойната и че за да я разфасоват, са си послужили с ножа, зачислен му от екипажа на ресторанта, за да може да дисектира разкошните пържоли, съставляващи гордостта на аржентинското скотовъдство.

— Загрявате ли. Ваш' Благ'родие? — резюмира Александър-Беноа. — Изработили са Алфредо по цялото трасе кат' за формула 1. И к'во ли му се чудя: тоя мухльо не вижда по-далече от върха на ножиците си!

Но дел Панар — Старши реагира крайно скептично. Човек би останал с впечатлението, че изпитва удоволствие при мисълта, че голямата му дъщеря е загинала трагично, изигравайки посмъртно такъв разкошен етюд на някакъв задник, дебаркирал от Стария континент.

— Вие се опитвате да спасите приятеля си, господа, но аз имам пълно доверие на аржентинската полиция.

— Гледайте телевизия. Ваш' Преосвещенство! — съветва го Наднормения. — Нищо чудно през следващата информатционна мисия да отворят дума хименно за туй, за коет' току-що затвори дума приятелчето. Междубременно, ако бил бих посмял да си го позволя, не

би ли било по-добре според вас да видим сметката на шампанското преди окончателно да е емигрирало в кофата? Оставете туй на мен, ако не бихте били имали нищо напротив. Че то с вашия ханш на компот, току-виж, сте си докарали някоя авария! Антарктрит предполагам? Хуйбаво ще е да се пооперирате малко. Ваш' Сиятелство. Смятайте, че покрай днешната медицина ш'ви направят чистак нов! Просто ви кръцват капачката на коляното и на нейно място ви забождат една бирена такава, но от галванизирана стомана, за да не ви работи прекалено в случай на клизматични промени. Два дни в болницата и мож' да се кандидатира кат' нищо за четири по сто, и то без мезе! По дяволите, нещо много се пеняви туй шампанско! Питам се дали е достатъчно настинало за Дом Периньон? Не шавайте, пробвам! Мъ'да, тъй си и мислех: още малко, и ще го докара на джибри. Би било трябвало да инструктирате прислужницата да зареди следващите във фризера, коет' ще ни спести време. А тая ще гаврътнем, докат' чакаме да им се вземе здравето от студ.

Потресен от толкова мъдрост, жизнен опит и красноречие, Мигел дел Панар мобилизира посредством шнура описаната по-горе прислужница и ѝ предава дословно разпорежданията на Дегустатора.

След няколко минути концентрирано мълчание невалидният (Берю dixit) старец се решава да го наруши:

— Това така наречено разкритие все още не обяснява повода за посещението ви. Предполагам, че не сте дошли от Мардел с единствената цел да ми го съобщите?

Двамата Шерлоковци многохолмсово се споглеждат. Мамута решава да се маскира на доктор Уотсън и прехвърля топката на Античния.

— Виждате ли, господин дел Панар, тук възниква един друг въпрос. Ако нашият приятел Алфред е невинен, убийството престава да бъде садистичен акт, което от своя страна налага заключението, че то е било предварително замислено, внимателно организирано и изключително хладнокръвно осъществено...

— Да ти имам приказката! — оригва се възхитено Берюрие. — Личи си, че имаш образование, Цезаре. Туй, в интерес на истината, е нещо, дет' на моменти ми бяга по мантинелата, но добре, че го компенсирам откъм природна интелигентност.

Пино обнародва скромна усмивка формат „рекламна брошура“ с подтекст „Вярно е, че имам запек, но с хапчетата «Бързоклек» проблемите ми се превръщат в удоволствие!“ и продължава.

— По пътя на тази логика не е изключено да става въпрос за убийство, продиктувано от користни подбуди. А това неизбежно предполага и следващата стъпка, тоест да разпитаме близките на жертвата, за да се опитаме да си изясним картината на престъплението. Или накратко: от този момент нататък да предприемем едно напълно класическо разследване.

— Стоплихте ли, гус'ин Генералисимус? — любопитствува почтително Мастодонта.

Известно време старият латифундист раздражено дъвче долната си устна, след което — решил очевидно, че не заслужава да я гълта — изсумтява:

— А не мислите ли, че да се заеме с тази нова фаза на разследването е работа по-скоро на аржентинската, а не на френската полиция?

— О, и тя несъмнено ще го направи, бъдете убеден! — заявява Пино. — Ние просто изпреварваме събитията, за да може възможно най-бързо да бъде прекратено следствието срещу нашия приятел.

— Да не искате да кажете, че смятате нашата полиция за сбирщина некадърници!?

— Ни най-малко, но тя не разполага със свободата на действие, с която се ползуваме ние в качеството ни, да речем, на доброволци, тъй като не разполагаме с официални пълномощия. Господин дел Панар, бихте могли преспокойно да ни отпратите, вместо да ни черпите с „Дом Периньон“, но съм уверен, че разкриването на истината за вас е още по-важно, отколкото за нас.

— Златни ти уста, дърто! — комплиментира Берю съотборника си. — Мен ако питаш, сбъркал си си професията! В сравнение с теб гражданинът Цицирон има да навакхва откъм фонетика до двайс' и второ пришествие! Кат' едното нищо те виждам на някоя балюстрада да вдигаш кръвното на масите!

— Естрада! — коригира Цезар.

— Може и така да е, само не започвай да ми се правиш на велик, силвупле!

Наблюдаващият ги с любопитство собственик на няколко литра синя кръв и трудноустановим брой говеда леко се усмихва.

— Ще ви призная, че ви намирам за симпатични, и двамата — изпада той в най-неочаквано откровение. — Симпатични и забавни. Харесва ми вашата непринуденост. С какво мога да ви бъда полезен?

— Ваше Сияйтелство, по пътя закъм насам има един трафопост, ако сте наясно с географията на инфарктструктурата?

И Берю въпросително поглежда домакина с надеждата, че способността му да прави асоциации все още не е съвсем изветряла.

— Напълно — оправдава очакванията му достопочтеният идалго. — Е, и?

— Ами точно на десетина метра оттам закъсахме с тарамбуката поради липса на гориво. Прецака ни стрелката, която даваше все на full, докато резервоарът изведнъж се маскира на пустинята Татакама. Бихте ли били могли да изстреляте някой от юнаците си да й ливне две-три капки супер и да я докара? Ще си платя бензина, разбира се!

— Ще направим необходимото — уверява го любезно Мигел дел Панар и дръпва шнура на звънеца.

В този миг в хола се появява едно неописуемо красиво, прекрасно, разкошно, прелестно, очарователно, възхитително, обаятелно, вълшебно, неотразимо, невероятно, ослепително, изящно, ненагледно, приказно... Какво — всъщност?... А, да! — създание!

[1] Ако не разбираш какво имам предвид, мога да ти го нарисувам! Бел. на Салвадор Дали. ↑

[2] Както несъмнено би се изразил известен екопоет — интернационалист. Бел. на дежурния околнолог. ↑

ОТНОВО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Защо приказно? Искаш ли да знаеш защо, о, читателю? Защото! Защото е млада! Защото е толкова руса, че да ти се пресече перхидролът! Защото има сини очи с формата на бадеми! Защото устните ѝ са по-сочни от подмокрена... Я ела насам да ти го прошепна на ухо! М-м-м-м-м-м-м м-м-м-м! Нали? Защото кожата ѝ има вкусния цвят на зряла праскова! Защото носи бяла престилка, обилно на клепана с боя! Защото под същата тази престилка гордо бълбукат чифт божествени гърди и защото... ами защото е бременна и защото — о, рядък случай! — бременността ѝ не само не обезценява цитираните достойнства, а напротив, дообогатява инвентарния им опис с наситено дискретен чар. Бихме могли да изредим още стотици, хиляди и милиони кое от кое по-стойностни „защото“, ала подобен поменик несъмнено би окуражил любезния читател да се вгледа повнимателно в нежната си половинка, което... хм, как да ти кажа?... Което... нали разбираш!... Което, общо взето, влиза в кошунствено противоречие с мисията на всяко уважаващо себе си издателство, чийто свещен високохуманен дълг е срещу сравнително скромно заплащане да помогне на доверилите му се човекоединици от двата основни пола, както и на собственици те на междинни полови белези, да забравят по реда на номерата: съпруга, съпругата, данъците, болестите, презервативите, свекървата, тъщата, политиката, мотиката, съседката, съседа, предсказанията на Нострадамус, всички книги (освен моите, естествено!), косъма в супата, сектите, Армията на спасението, сватбените снимки, хемороидите на началника, стачката на железничарите, етническото напрежение в бантустана Мгомамбо и другаде, хлебарките, среднощните пръдни на другаря в живота, „неблагоразположението“ на благоверната, напомним те с X, Y, Z и прочие боклуци цигари, които смучат столонаследниците им, данъка на колата, бягството на голямата щерка, завръщането на блудния син, вицовете на портиера, задръстванията по пътищата, задръстванията на

тоалетната, задръстените в парламента, падането на долара^[1], брадата на Фидел Кастро, онези глупаци, другите негодници и всичко, всичко, всичко останало!

Пино и Берюрие синхронизирано се прехласват пред уникалното явление, докато бастуноносният кандидат за евтаназия грейва досущ като измъченото слънчице, изографисано от Волински върху аржентинското знаме.

— Радост на сърцето ми! — възкликва той. — Елате да ви представя двама извънредно симпатични френски полицаи. Господа, съпругата ми Хилдегарде!

Шедьовърът господен дарява дуото с усмивка, достойна за всичко положително, изброено дотук по неин адрес, отпуска на членовете му по едно ефирно ръкостискане и изчуруликва:

— Добре дошли. Моля да ме извините, че ръката ми не е особено чиста, но досега се занимавах с живопис.

„Извънредно симпатичните френски полицаи“ отмерват серия джентълменски поклони „а ла made in Paris“.

Отявлено озадачен, Хипопотаместия промърморва:

— Ш'ме прощавате, ако ви замоля да м'извините, лорд Панар, но аз видях в Мар дел Плата майката на убитата и малкия й брат...

— Видели сте първата ми съпруга — отсича с раздражение старецът. — Разведох се преди три години, за да се ожения за присъстващата тук несравнима жена, която е на път да ме ощастливи и с дете.

Прави кратка пауза, колкото да погали с неописуема нежност плондеровидния инкубатор на цитираната особа, и продължава:

— Първата ми съпруга беше зловеща, безбожно набожна^[2] личност, която възпита двете ни деца така, сякаш ги готвеше за манастир. За щастие Всевишния се смили над мен и по време на едно пътуване до Уругвай ми позволи да срещна Хилдегарде. И отново за щастие, въпреки голямата възрастова разлика помежду ни, успях да я накарам да ме обикне, осигурявайки си благодарение на нея напълно приличен в емоционално отношение житейски заник. Според ехографията Хилдегарде ще ме дари със син, който — убеден съм! — ще наследи достойно името ми, какъвто — уверен съм! — далеч нямаше да бъде случаят с онова мекотело Салвадор.

Повече от очевидно е, че Мигел дел Панар никак не е възхитен от своята „първа копка“. Секретира презрение и през ушите, донът! И не по-малко повече от явно е^[3], че трагичната смърт на дъщеря му изобщо не се е отразила на отделителната му система. Междувременно Хилдегарде се е настанила до него и го е хванала за ръка. Класическа картина на безметежно щастие! Майчинството, гушнало се под крилото на сигурността! Разкошна алегория, нали? Сеньорът на Ла Рамра е на върха на блаженството. След многолетно сиво (и нерядко възчерно до черно) всекидневие в компанията на властната екс — дел Панар, той най-сетне и напълно заслужено е познал красотата, младостта, интелигентността и изкуството.

— Хилдегарде рисува много и е невероятно талантива — гордо споделя латифундистът. — При това с подчертана склонност към абстрактното. След като роди, ще организираме изложба на творбите ѝ в голямата галерия на Буенос Айрес.

И отперва благоговейна целувка на лапичката на домашния си Пикасо.

— Нищо не сте загубили, Ваш' Благ'родие — уверява го Мастодонта, трогнат от толкова себеотдайност. — Ако не друго, ситуацията е претърпяла хейволюция най-малкото в креватно отношение. Щот' the first lady Панар мерси много! — ама направо не е за пред хората! Жив пургатив, бога ми! Басирам се, че дори не е чувала за „Корабокуршението на Летящия Хуйландец“, или за „Атаката на бледоликия суджук“! Тъй де, ако ѝ подам The Big, за да му духне, нищо чудно да го сметне за курнишон — акселерат и да го тикне в някой по-големичък буркан, за да го маринова!

Мигел дел Панар, който интуитивно успява да схване ръководната идея в Берюриевата мисъл, щастливо се усмихва.

— Госпожата не е латиноамериканка, нали? — по-скоро установява, отколкото пита Пинюш, посочвайки забременената фея.

— Хилдегарде е от немски произход.

— Разбирам — разбира Пино. — Господин баща ѝ е избягал от Германия в края на войната, предполагам?

— Дядо ѝ — коригира дел Панар. — По онова време в Парагвай и Уругвай са възникнали множество нацистки колонии, поставили началото на ново поколение. Но (неопределен жест на определено мъдър старец) това е минало. Детето, което ще се роди, ще бъде чист

аржентинец, приятели мои. А сега ми доставете голямото удоволствие да приемете поканата ми да вечеряте с нас, след което ще преспите тук, тъй като обратният път за Мардел е доста дълъг.

Трапезарията напомня една от онези карикатури, на които са изобразени владетелят на замъка и неговата г'жа, заели позиция на противоположните полюси на маса с дължината на отсечката Арл-Авиньон. С тази разлика, че в конкретния случай сътрапезниците са разположени в канавките, за да могат да контактуват без мегафон, докато дъвчат неизбежното *chili con carne*. Берю и Пинюшет са поели ролята на основни водещи на програмата. Последният вежливо се информира за броя на скотонаселението, подвизаващо се във владенията Панарови.

— Сто хиляди глави едър рогат добитък! — гордо удовлетворява любопитството му собственикът им и добавя:

— Представете ли си, господа, че в миналото този животински вид е бил съвършено непознат в района? Началото му е било поставено през 1553 година, когато от Испания са били докарани осем крави и един бик.

— На туй му се вика експертдитивност! — изпада в екзалтация Александър-Беноа. — По дяволите! Ам' че той трябва в'обще да не е отдървял, юнакът, за да осемени флората с толкова фауна!

В този миг отвън долита истеричният писък на автомобилни гуми.

— Това със сигурност е Мартин! — възкликва Хилдегарде и се надига от мястото си, за да погледне през монументалната остъклена врата. — Познавам начина му на спиране. Да, той е — усмихва се тя и пояснява по адрес на гостите: — Имам по-малък брат, който живее в Буенос Айрес и е просто луд по колите. Съвсем наскоро си купи ново ферари и оттогава ни посещава доста често, но според мен по-скоро заради удоволствието да покара, отколкото от братска обич!

Откъм хола долита тропотът на маршируващи крайници и на прага на трапезарията се появява мъжкото копие на Хилдегарде: около двайсет и пет годишен момък с лице на модерен архангел и не помалко рус от сестра си. Облечен е в син, ленен, фриволно „разчупен“ костюм, най-вече в контекста на тоталната липса на риза (и дори на

потник) под самото, чиито навити ръкави (и най-вече левият) излагат на показ блестящия на китката му „Картие“. Потомъкът на оберщурмбанфюрерите е обмундирован със силен слънчев загар и широката му усмивка буквално сцепва главата му по екватора.

— Остана ли нещичко и за мен? — надава прусашки рев той.

Целофан за сестричката, почтително ръкостискане за зетя, който му представя гостите.

— О, французи! — изцепва се отново младежът. — Обожавам Франция!

Настаняват го на края на масата. Прислужницата тутакси го урежда с куверт, след което му поднасят претърчалите вече през масата колбаси от ордювъра. Той напълва чинията си и започва да лапа като ламя. Берю не издържа и заявява, че ще даде на заден, за да му прави компания.

Мигел дел Панар напълва чашите със силно мендоско вино. Обяснява „на французите“, че лозата е пренесена в Аржентина през XVI век от свещениците, с цел да си осигурят локално производство на вино за причастие, което доказва безспорно, че католицизмът е най-вкусната религия!

Засищайки първоначалния си глад, Мартин се интересува от причините, довели двамата французи в имението. Хидалгото обяснява. Ариецът се изненадва.

— Да не искате да кажете, че туристът — убиец ще бъде оправдан?

— Така изглежда — кимва дел Панар. — Нашите парижки полицаи твърдят, че са в състояние да докажат, че друга жена е отвела французина в стаята на Кончита. Според тях тази жена е убила дъщеря ми още преди да съблазни въпросния тип на плажа. Двамата са се любили в тъмната стая, където е лежал трупът, след което убийцата е избягала през вентилационната шахта в банята. А измъквайки се оттам, веднага е алармирала полицията под предлог, че е чула викове за помощ в 612-та стая. По мнение на господата ножът, с който е било извършено убийството, е бил взет от масата на французина, след като той се е нахранил, което и обяснявало наличието на отпечатъци от пръстите му върху него.

Двамата контактуват на испански, който иначе е чудесен език, но от който нашите герои не схващат и препинателен знак. Всъщност,

дори и на френски да се изразяваха, Необятният пак не би стоплил нищичко, тъй като гладна мечка хоро не играе, а да не говорим да разбира.

Мартин решава, че най-уместно би било да си поиграе на Тома Неверни.

— Не намирате ли, че всичко това понамирисва по-скоро на научна фантастика, Мигел?

— Намирам — намира Мигел.

— А отнася ли се благосклонно аржентинската полиция към подобна версия?

— По думите им началникът на марделската полиция Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде напълно споделяла мнението им.

Мартин отпива глътка червено и саркастично се подсмива:

— Очевидно именно по тази причина е подала оставката си! На идване чух съобщението по радиото.

— Така ли?

— По лични съображения, както се твърди в комюникето.

— Смяташ ли, че съществува някаква връзка между оставката ѝ и предполагаемото разкритие на тук присъстващите господа? — пита дел Панар.

— Нямам никаква представа, драги.

— Как се развиват плановете ти? — сменя темата старецът.

— Намерих помещения за офиси в самия център на Буенос Айрес. Освен това сформирам страхотен екип. Директорът ми е бивш заместник-директор на агенцията „Америго Веспучи“, най-голямата в страната. Сигурен съм, че ще направим истински бум в тази област на рекламата, като организираме колкото се може по-оригинални кампании. Водещите ще бъдат до един професионалисти, и то от най-добрите.

Ентусиазмът му предизвиква благата усмивка на дел Панар. Хидалгото обича младите и твърдо вярва в тях, отдавайки прекомерния им плам единствено на липсата на опит.

Обслужващият персонал тържествено внася *la parillada*, патентовано национално ястие, включващо печено на жар говеждо, гарнирано, както следва, с *rinones* (бъбреци), кървавици, флейки, *criadillas* (бичи топки), *chorizos* (наденици) и *mollejas* (телешки

момици), замесени с индустриални количества *rapas fritas* (пържени картофи).

При вида на тази апология на месото Берю се разплаква от щастие, възхищение и благодарност.

— Ваш' Високоблаг'родие! Ваш' Величество! Ваш' Сияйтелство! Ваш' Презосвещенство! Наше Вашество! Ваше Нашество! — изхлипва благоговейно той, отправяйки благодарствено — булимичен поглед към Мигел дел Панар. Да бил бих живял и сто години, да ми изсъхне пакетът ако бих бил забравил такова спиртшество. Лукулус вечеря у адаша си, бога ми! Прекрасно е да дъвчеш, както са казали едни братя, дет' не им помня името, но затуй пък са го казали на място! Имам син, който откъм апетит върви по стъпките ми с такава пара, че открай време си подпетявам обувките. Дебаркирам ли *at home*, първото нещо, дет' щ'му светна, е, че подобно ядене е не само реалност, но и действителност. Ш'ви доверя, че бидейки селско чедо, напоследък все повече си мисля, че кат' изляза в пенсия ш'се оттегля хименно във вашия окръг, в Аржентсвинско, с една дума. Със спестяванията ш'си купя парче земя — не повече от пет — шест хейктара, колкот' да завъдя една рота говеда — и ш'си наема готвач, дет' да ми забърква ей такива вкусоти и най-малко три пъти дневно, че и повече. Колбаси за предястие! И то к'ви, м-м-м? Най-съкровената ми мечта в плът и кървавица! Десетина вида мръвки, гарнируирани с пържени картофи в качеството на салата — тук. Ваш' Светейшество, вече съм напълно съгласен: най-сетне една страна, къдет' знаят да ядат, а оттам и да живеят!

И Мамутът се подготвя да премине от думи към дела, изчаквайки нетърпеливо да напълнят чинията му. И... О, миг, поспри, ти си толкова прекрасен! По безбрежната му яркочервена физиономия рукват сълзи на признателност и в момента, в който камарата храна се изравнява с върха на темето му, той едва успява да избъбри:

— Достатъчно! Достатъчно, барон дел Пангар! Кат' приключа туй, пак ще намина!

Финал на Пантагрюелиадата, след което купонът се премества в библиотеката за пурите и дижестива. Госпожа дел Панар моли да я извинят, но бременността ѝ е към епилога си и тя трябва да се щади.

Присъстващите, включително водещият ѝ се за съпруг Кавалер на бастуна, единодушно стартират по вертикала, за да я изпратят. След това, вече в повече или по-малко чисто мъжки състав, се посвещават на дегустацията на възхитителен стар арманяк, който владетелстващият не по-малко отлежал дъртак, си доставя чак от Арманяк^[4].

Питието, датиращо от последното причастие на мадам Помпакур (Берю dixit), омайва консуматорите с приказни ухания. Момент на неопируемо блаженство! Пино кротко отмърква в креслото си. Дон Мигел и Мартин отново подхващат дума за бъдещата рекламна агенция. Колкото до Грандиозния, то той — въпреки политурата на подгизналия си от алкохол мозък — задълбава в размисъл. И върху какво според теб?

Ами върху нещо в този дух:

„Дел Панар е стар, дефектен, но щастлив. Освен това е неприлично богат и женен за разкошно маце, на което без особено напъване би могъл да бъде дядо. Затова пък ще става татко — о, безмерна радост за човек, закотвил се безвъзвратно с единия крак, че и с един бастун в гроба! До този момент петилетки наред идалгото е влачил жалко съществуване в килватера на една набожна до отврат, неуправляемо свадлива, свирепо целомъдрена и практически неупотребяема в сексуално отношение съпруга.

В крайна сметка ѝ тегли шута и я изстрелва в свободна орбита ведно с произведения междувременно чифт недоносчета, белязани неспасяемо с фабричното клеймо на родителката си. Мигелито е най-сетне свободен! Независим! Суверенен! И като такъв се заема мъдро да консумира тъй късно споходилото го щастие, ръководейки се от фундаменталната глупост, че «По-добре късно, отколкото ни-и-и-и-икога!», както се пее в онази песен. За този вече 1/10 — човек всяка секунда е капчица безценен еликсир, която нашичкият абсорбира с пипетка. И изведнъж — трагедия! Дъщеря му не само налапва, но и преглъща акта си за раждане при съмнителни обстоятелства. Бетониран в пашкула на егоизма си, той решава да се маскира на отсъстващ, на Невидимия, на вакуум, на «аз не съм оттук и никога няма да бъда». Не иска да разбира, да чува, да вижда, да усеща и да се досеща за каквото и да било. Накратко: не иска да я знае. Това, че некрологираната е продукт на личния му превързочен пакет, ни най-

малко не го трогва. Той е скъсал с миналото си. Неговото семейство не е «някога», то е «сега»! Истинското, «личното» му дете е в процес на домътване в обещаващо балонирания корем на една очарователна расова дама. Първите две? Недоразумения! Трудови злополуки! Брак! Хидалгото ги е окастрил без колебание от родословното си дърво!“

Та ето върху какво умува Берю; в несравнимо по-живописен вариант, естествено, но без особени отклонения по същество! Накратко: Многообемния прави равносметка на така сложилото се положение. При това завидно смислено и точно.

Той гаврътва съдържанието на тумбестата чаша, която му напомня корема на прелестната Хилдегарде, и по чисто асоциативна инерция леко погалва полираната повърхност, макар че бременните жени по начало (среда и край) не фигурират в сексуалната му номенклатура. А и SS-мадамата е на такъв етап от пъпкуването си, който изключва автоматично подобен род щения.

През чашата, досущ като през лупа, той разглежда Мартин със съответния филателистичен интерес, при все че вече го е преценил колко струва и по външния дизайн, и по паркираното му пред заведението ферари, и по фриволния тон: развейпрах от high — класа и всичко произтичащо от това. С една дума: задник! И мамино детенце, разбира се. Няма никакво съмнение, че пост-III-райхлатиноамериканизираната се швабска фамилия се е нагушила чудовищно в тези открай време благодатни за пресни идеи и дръзновени мошеници страни. Мартин е безспорно глезлото на родата... Татиното на папи! Маминото на мути! Бабиното на grosмути! Хайлчето на Хитлер! И... прочие. Детето-чудо! Ужасът на прислугата! Кошмарът на съседите! Педал? О, не! Не! Не-е-е! Или може би по-скоро едва ли. От него се излъчва на цунами онази мъжественост, която кара мадамите да вдигат крака на батальони, без да задават въпроси от рода „Ама вие за к’ва ме мислите?“ или „Не смятате ли, че се познаваме твърде отскоро, за да?...“. Той е хубавец, прилично чаровен, но въпреки това Александър-Беноа Берюрие е неспособен да включи на приемане. Той просто не може да го „мирише“. Редно е да се отбележи, че Мамута винаги е изпитвал фобия към превзетите и прекалено самоуверени пубери. Той искрено съжалява, че не hablar испански. Би искал да задава въпроси, да анализира отговори, да класифицира намеци, да сортира недомлъвки, да категоризира

междуметия, да колекционира мълчания и т.н. Но случаят — уви! — не е такъв и Дебелия логично тъне в пълно неведение и тотален лингвистичен мрак.

След още някое време приказка за туй — онуй — трето — пето, старецът дел Панар уведомява обкръжението, че отива да си ляга. Всъщност е ли действително той онзи, който е напомпал хубавата Хилдегарде? И ако е, то какво ли чудо ще се пръкне на финаша? Вярно, Чаплин е щамповал няколко паралелки прелестни дечурлига в още по-напреднала възраст, но също толкова вярно е, че на тези години, покрай ударилите го на веселба неврони и зачестяващите задръствания в артериалната канализация, съществува реална вероятност крайният продукт да се размине напълно с основните стандарти!

Кортежът се разпада. Мобилизираната прислужница пилотира полузаспалите и неподправено залитащи Берю и Пино до отредената им стая.

Двойката се съблича, състезавайки се в демонстрирането на прозевки от най-едрия калибър. Пинюш се отдава на дълго простатично уриниране, опирайки се с една ръка на преградата, към която е прикрепена тоалетната чиния, докато с другата услужливо придържа посивелия си, сбръчкан и изтощен от толкова изпикан жизнен път отделителен модул. И междувременно ненадейно установява, че за сметка на модерното си окомфортяване достолепната casa е загубила сериозно откъм звукоизолация. Вътрешното оформление на WC-тата е превърнало канализацията в своего рода резонатор, което осигурява пълна гласност на всички мероприятия, провеждани в съседната стая. Вследствие на което се долавя двукратно „чук“, на което се отзовава гласът на Хилдегарде:

— Кой е?

Въпросът е зададен на испански, но Пино интуитивно си го превежда. Приглушен глас произнася (също на испански, представи си!):

— Мартин.

Втората съпруга на гус'ина дел Панар експедитивно въвежда в покоите си своето скъпо братле.

Двамата подхващат кротък разговор в аристократично умерен тон. И тук Сврѣхмѣдрият бива осенен свише от възхитителна идея, по

силата, на която се изнася все така обезгащен снише по посока на джоба на самото си, откъдето измъква миниатюрен магнетофон с размерите на бременна кибритена кутия. Купил го е на тръгване от Мардел с намерението да записва откровенията на разпитваните в хода на следствието, след което да помоли Кармен или Долорес да му ги преведат на човешки език.

— 'ма ти к'во, таковата?!... — гаргаризира възмутено Обемистия, изстрелвайки по търлъци (все пак!) монументална протестна нота от стомашно-чревно естество, която би накарала всеки уважаващ себе си екарисаж да се изчерви от срам.

Пинюш не отговаря. Няма време! Включва кибритената кутия на максимална мощност и я инсталира със съответно ориентиран микрофон върху една пренаселена с тоалетни принадлежности масичка, след което пъргаво се изтегля в стил „па дьо дьо“ и затваря вратата, за да не нтерферира върху записа.

Хипопотаместия обаче вижда нещата от свършено друга чревна точка.

— Слушай к'во, приятел, да ги нямаме тия! Трябва да разтоваря по спешност, щот' la parillada-та взе да напъва кат' дива на парадния изход!

— Не искам никакъв шум в банята! — отсича решително Архивния.

— Че аз няма да вдигам шум, дърто. Изхвърлям тихичко баласта, и толкоз!

Мощен артилерийски залп опровергава твърденията на Взривоопасния.

— Върви другаде! — отправя го с категорично диспечерски тон Изкопаемия. — В сравнение с тези твои концерти фонограмата на Арocalypse Now е като приспивна песен. Ще ми съсипеш записа.

Облечен единствено в потник с неустановен цвят и също толкова относителни по форма долни гащи. Мамутът с недоволно сумтене потегля на експедиция по дирите на евентуални кенефозаместители. Без особено стълбоскърцане снизхожда в партера, където цари лек полумрак. Изригванията зачестяват в темпо и амплитуда, дегенерирайки в същински тайфуни, докато куркането на червата приема все по-застрашителен тон. Времето минава, катастрофата е непосредствена, както обича да подчертава началникът на пътната

полиция на скъпата на сърцето ми Нубия. Сфинктерът на гус'ин Берю е на път да вдигне бяло знаме, да сдаде ключовете на града, багажа, дефицита на кметството, резервите от тоалетна хартия. Всичко! О, миг жесток на неминуемо предателство! О, час на отчаяние и разгром!

Ненадейно забелязва малка врата в дъното на коридора и спринтира натам, демонтирайки в движение последните елементи от тоалета си. Трябва да издържи още четири секунди! Три! Две! Една! Разкош! Вратата се оказва орп. Но... О, участ зла! Не става дума за, каквото трябва, а за голяма хладилна камера, където са складирани лесно развалящи се хранителни продукти: внушителни говежди разфасовки, одрани агнета, щателно оскубани пуйки и кокошки, гирлянди от кървавици, букети от наденици, венци от суджуци и навалица други благини.

Насред помещението се мъдри огромна купа, пълна с някакъв мазен крем. Така че... Какво пък... Толкова по-зле... Щом трябва... Там да бъде! Мамутът едва успява да заеме позиция над съдината и мечтата става реалност. Изригването на Нгоро-Нгоро! Коликите на Етна! Разстройството на Везувий! Торнадо в хладилника! Сталинград във фризера! Делириум лайненс! Победеният му анус подписва безусловна капитулация!

По-скоро дълъг, отколкото кратък миг по-късно облекченият гастронот се изнизва от хладилната камера, интерпретирайки със зъби „Опус за кастанети във фреонмажор“. Затваря грижливо вратата след себе си, но въпреки масивността ѝ и залегналите в нея херметизационни показатели в хола продължава да се носи ужасяваща смрад.

„Ще трябва май да попроветря!“, решава тъй достойният гост дел Панаров.

Вратата към стълбището е снабдена с могъщо резе, което е дублирано с не по-малко величествена ключалка, закупена най-вероятно при разпродажбата на инвентара на „Алкатраз“. Ключът виси в непосредствена близост. Аиександър-Беноа отключва, отваря, подава глава навън и дълбоко поема дъх. Благодатният въздух на la Ramra мигом стопля полузамразените му телеса. Той престава да трепери и заключава, че не би било зле да удари един тегел на лунна светлина — ей тъй, колкото да експедира финалните акорди на друсалата го доскоро стомашна симфония.

Стъпките му го отвеждат до яркочервеното ферари на братока, чиито никели лъчезарно сияят под лъчите на девойката Селена. Бива си я тарамбуката! Макар и да не е автоманиак. Дебелият не може да сдържи възхищението си пред това истинско произведение на изкуството. Той надзърта в купето на теста-роса-та, питайки се с известна тъга дали би могъл да напъха в него своите сто и дванайсет килограма. Сетне, досущ като захласнало се по експонатите на някой автосалон хлапе, неволно посяга към дръжката на вратата. Която се отваря, представи си! Доста лекомислено от страна на момъка Мартин! Направо безотговорно! Да зарежеш една толкова скъпа кола на произвола на любопитните е... хм... Как да ти кажа? То просто не е за казване!

Свръхгабаритния предприема операция по вклиняване във вътрешността на мепесето. Хе-е-ей, у-у-ухнем! Хе-еей... Трудно! Много трудно! И най-вероятно невъзмож... Не! Момент!... Той пъхва ръка, където трябва, опипва, намира съответната ръчка и изблъсква седалката на максимално задно положение. Най-сетне може да седне! По дяволите! Търсиш ли си емоции, смятай, че зад волана на такова чудо те са ти гарантирани! Пътят е твой! Едва се сдържа да не забръм-м-м-мбръм-м-м-мчи с уста, елитният лайнопроизводител! Колата ухае омайващо на чистак нова кожа. Той я погалва. Я вдъхва. Й се наслаждава. Жабката! Пръст! Копче! Щрак! Тя се отваря и миниатюрна лампичка осветява вътрешността. Шофьорски ръкавици без пръсти от кожа на пекари. Черни очила с рамки „Картие“ — има си хас! Гаранционните документи на колата. Чакай, какво е това помежду им? Снимка! Голяма, продупчена снимка. Едно от фотографираните лица е грижливо изрязано. Берю изследва находката си на светлината от жабката. На снимката фигурират три особи, накацали примерно на една градинска люлка. В две от тях разпознава първата мадам дел Панар и пъпчивия й син. Третата е била със сигурност млада жена, ако се съди по оцелелите в долната половина на снимката крайници. Няма съмнение, че се касае за Кончита, убитата дъщеря на дон Мигел дел Панар. Мастодонът изживява кратък миг на колебание, след което решава да заприходи снимката. Връща останалите подробности по местата им, включително седалката на шофьора, и спешно реинтегрира la casa.

Фоайето продължава да вонят на... Точно така! Позна!... Но предстои все още дълга нощ, така че шансовете на околната среда да възвърне естествения си аромат са напълно реални.

В подножието на стълбите, водещи към първия етаж, Берю внимателно се ослушва. Пълен мрак и покой! Ни вопъл, ни стон, ни каквото и да било! В резултат на което безстрашният Рицар на Дебелото черво безпрепятствено се завръща в стаята си.

Пинюш се е настанил на масата и пренавива лентата на недораслия магнетофон. След това включва play и наостря уши.

Жалка работа! Записът се свежда до нещо средно между астматични придихания и диалог на глухоними, заглушаван периодично от силни странични шумове: чукане, блъскане, топуркане, скърцане на кресло.

— Надявах се на нещо много по-добро! — жалва се Антиката.

Монументалният е настроен далеч по-оптимистично:

— Кат' ти го увеличат техниците, все ще закачиш някоя и друга фраза, тъй че не ми се превземай! — И като поставя снимката пред Цезар, добавя не без известно благородство: — Ти се заемаш със звука, а аз с образа. Двамата с теб се допълваме, дърто, допълваме се! А, както е казано, допълнението прави силата!

[1] ?????!! Бел. на подуправителя на подгувернъора на бенебе. ↑

[2] Анатема! Заплаха на дежурния стачен комитет на дежурния синод. ↑

[3] Ако те затруднявам, може да се хванеш за ръка и да се изведеш в голямо междучасие! Бел. на Сан А. ↑

[4] Поезия, брат'чед! Поезия! Бел. на дежурния стихоплетец. ↑

ВСЕ ТАКА ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Двамата прекарват чудесна нощ, изобилствуваща с деликатни сънища и недотам деликатни пръдни. Така или иначе, на сутринта стаята им ухае на пренаселена кочина в периода на горещниците. Пино отваря широко прозореца. Времето е приказно; тук-там парцали утринна омара припърхват над необятните корали, където кротко преживят онези преживни, без които „Аржентсвинско“ не би било това, което е. Цезар взема душ и грижливо зачетква последните си тринайсет естествени зъба, приобщавайки великодушно към тази хигиенна операция и изкуствените. Колкото до Берю, той започва и приключва тоалета си с размазването на няколко капки одеколон върху редките косми, вкопчили се самоотвержено в темето му. Според жизнената му философия миенето, независимо къде, кога и на какво, е деяние безполезно, донякъде вредно и във висша степен досадно.

Когато слизат в просторната трапезария, те заварват там домакинствуващия инвалид, пременен в бежов кадифен костюм и синя риза, чиято яка е защипана с кожен шнур, украсен с изящно гравирана сребърна пластинка. Той закусва в компанията на нежната Хилдегарде, огромна и очарователна в бледозелената си копринена роба. Братокът Мартин по всяка вероятност още спи.

Берю и Пино биват посрещнати най-мило и сърдечно. Мустакатата прислужница проявява интерес към желанията им. Пинюш спира избора си на кафе — о — ле и най-обикновен препечен хляб; Берю гласува в полза на чиния кървавица от бичи топки, за която е съхранил най-топли спомени. Той моли любезната камериерка (за да не се повтаряме) да му чукне няколко яйца върху тъй жадуваното „фрикасе“ и да го гарнира с колкото се може повече *rapas fritas*. Като в заключение отхвърля варианта „кафе“ за сметка на бутилка бяло *mu seco*, което, както пояснява, му напомняло родния ризлинг.

Мигел дел Панар ги поглежда с известно смущение и промърморва:

— Не знам дали ви бях от голяма полза за следствието. Всъщност не ви казах нищо, което би могло да допринесе за напредъка му. Следва следният благороден отговор на Пино:

— Не се заблуждавайте, господине. В нашата работа е полезно дори мълчанието.

— О, толкова по-добре! — успокоява се тозчас идалгото.

В този миг Мартин демонстрира познатата ни вече вихрена поява на сцената. Геносето смята очевидно за чест и партийно поръчение да живее в такт а ла тайфуна „Мици“. Той обявява, че е гаврътнал кафето си в спалнята, и изразява учудване от наличието на „доста странни“ вкусови нюанси в сметаната. Намекът видимо клъцва латифундиста, който се изприщва при едничката мисъл, че някой може да подложи на съмнение качеството на домашната му продукция. Той троснато контрауведомява братото, че сметаната му се слави като най-добрата в Аржентина, тъй като запазва дъха на пашата, в отговор на което Мартин през смях отбелязва, че напоследък въпросната е била явно прекалено обилно наторявана от собствените си консуматори.

След това все така ураганно се сбогува с присъстващите, лепва прочувствена целувка на бузата на сестричката си и изхвърква навън. Миг по-късно двигателят на стартиращото ферари раздрусва стъкла, сервиси, полилеи, нерви и изобщо всичко, поддаващо се на друсане.

Не след дълго нашите странствуващи ченгета последват примера му. Двамата са трогнати от сърдечния прием, оказан им от Мигел дел Панар. Дебелия го уверява, че ако някой ден му се случи да доуцука до Париж, то лично той, Берю, с превелико удоволствие ще го посвети в загадките на консумацията, храносмилането и отделянето на прославените мускетарски кнедли от о.з. гвардейска щука, на д'Артанияновата шкембе чорба с двойно предаване, на Портосовите печени свински крачета с алармена инсталация, на страсбургското кисело зеле с отлежало свинско или обратното, на прословутия кардиналски „кок-о-вен“, на задушения телешки мозък (и дори мисъл) с джоджен, на тулузката бобена яхния с наденици, на овернския гювеч в гювече с петстепенна скоростна кутия, на рибената чорба с чесън и най-вече с риба, на маринованата треска (все така!) с чесън, на друсания бабек (пак!) с чесън, на телешката глава в доматен сос, на огретен „о'Дофен“, на Дофен, „о'Кретен“, на осоленото свинско с леща — фасул — грах — киселец — целина — угризения — макарони

— соя — белина — задни мисли — шпрунц и всичко, което ти дойде наум, на телешкото варено в херметическа тенджерата под международно напрежение, на свински език, печен на гилотина, на Айфелчетата на шиш, на Версайплакия, на несравнимата сюр льо пон д'Авиньонска кървавица, на още по-неповторимия коктейл от речни frutti di mare, на славния перигорски гъши черен дроб, на огненолютата нисоанска яхния, на пикантното марсилско фрикасе от пеликански трътки, на препържените пъдпъдъци, на пуйката с кестени, на провансалските жабешки кълки, на палачинките „рококо“ със сладко от конфитюр, на заешката яхния „а ла Жана д'Арк на кладата“, на телешкото филе „Трета република“, на суфлето „Луи XIV“, на тулопеките миди „Режанс“, на патицата с портокалов сос „Ампири“, на скопената кокошка(!) на тенекия, на наденичките с реактивни трюфели, на говеждото задушено и на къпаните в не какво да е, а в мадейра бърбечета.

Покъртен на свой ред от начертаните му умопомрачаващи гастрономични перспективи, бастуноведът обещава да доприпка при първа възможност и да доведе младата си жена и все още непроизведения си син в най-красивия град в света.

След което си разменят няколко кила adios и нашите герои отлепят.

Въздухът е кристален, слънцето е ласкаво, птичките пеят, пътят е широк, пътните знаци са на поста си и животът е прекрасен до второ нареждане. Накратко: всичко е муци!

На волана е Колосалния, който подпява родовия си химн „Дюшекчиите“ в тоналност „Президент — Генерален Директор“, сиреч изтежко, самоуверено, авторитетно и нечленоразделно. По някое време спира, за да изповяда на Пино, че изгаря от желание да опъне първата благосклонно настроена в този контекст гражданка и че в тази светлина просто няма търпение да сложи ръка (и ред други работи) на графинята или Кармен. Никакви конкретни предпочитания, както уверява, и като доказателство за безпределността на възгледите си предлага на коекипъора си да коерекционират в дует. Предлага дори повече: той, Берю, да поеме силовия етап от там-та-ра-ра-трам-ти-рили-помпом, докато Цезар ще осигурява предстартовата подготовка на дамите. Директор на Главна дирекция „Езиково наследство“! Кавалер на ордена „Златната шпакла“ I степен! Носител на званието „Най-

добър в замазката“! Практика по специалността! Ала ентусиазмът на Пино е по-скоро умерен с тенденция към никакъв. Лингвистичната обработка на две сексуални вихрушки едновременно вече не е по годините му. Опасява се, че няма да се покаже на висота. За подобен род акробатика се изисква не само прекалено *allegro* и твърде *vivace*, но и безпределна храброст на интерпретация, ако може да се каже така. А в практиката си Архивния отдавна вече се придържа към природосъобразната методология на финалната възрастова група, изключваща всякакъв вид физически, емоционални и други пренатоварвания. Но... Какво пък чак толкова!?... Не е речено... Все пак... Така де... Знае ли човек всъщност?

Мастодонтът внезапно набива спирачки и, което е още по-изненадващо, спира!

Пред тях, в края на перспективата и в началото на един завой, се е оформило задръстване: хора от двата и всички останали полове, навървени в индийска нишка коли, в които вдигат вой рояк деца ведно с разнопородни най-добри приятели на човека и прочия гад. Катастрофа! Берю въодушевено се нанизва на нишката и с присъщата си енергичност хуква да се ориентира в конюнктурата, в чиито рамки не след дълго забелязва купчина червена тенекия, струпана под едно дърво от другата страна на шосето.

Хипопотаместия не вярва на очите си. Ферарито на Мартин! Той ускорява крачка, слаломирайки между коне и гаучос, доприпкали от околните хектари с надеждата да си осигурят по-пикантна тема за разговори от формата, обема, дизайна и зодиакалните особености на кравешките вимета. Разкошната доскоро „Теста — роса“ напомня лондонска телефонна кабина, прекарала любовна нощ със самолетоносача „Нимиц“.

Гледката далеч не е за завиждане. По все още неизяснени причини Мартин е изгубил контрол над болида си, пресякъл е пътя на верев и се е инкрустирал в нищо неподозиращото дърво. При удара той се е катапултирал директно през стъклото и расовата му арийска манерка на безмозъчно лудо-младо е влязла в задушевен контакт с дънера, в резултат на което почти наполовина е вече само спомен.

Александър-Беноа, който ги е виждал какви ли не, поклаща глава. Нещастното тъпо копеле! Ей го докъде я докарва човек, кат' тръгне да се прави на Шпрунцмахер!

Връща се при колата. Междувременно Изкопаемия е задълбал в доста напреднала дрямка, от която изщракването на вратата го кара да излезе със завидно бодър подскок.

— Знаеш ли к'во? — интересува се мило Мамута.

— Какво какво? — любопитствува на свой ред Пино.

— Катастрофа.

— Катастрофа?...

— Направо кат' за изложба, бога ми! Братокът на забременената ма'ам дел Панар се е маскирал на сос тартар с кетчуп! Явно си е играл на формула 1 дивакът. С малката разлика, че на финала се е формулирал на нула. Сам ще видиш.

— И какво ще правим? — маркира колебание Праотеца.

— Че ти к'во искаш да правим? Да му попеем на два гласа „Стани, Лазаре...“ или що? Момъкът е в такова материално състояние, че и Господ не мож' да го закърпи. Просто си продължаваме по пътя и оставяме тукашните ченгета да му сърбат попарата.

— Госпожа дел Панар ще го понесе много тежко — опитва се да придаде по-изтънчен тон на коментарите Антиката. — Останах с впечатлението, че е изключително силно привързана към брат си.

Двамата продължават да поддържат кротък светски разговор до появата на неколцина моторизирани полицаи, които експедитивно възстановяват циркулацията в стил „пипетка“. Не след дълго пристига и една линейка, следвана по гумите от кола на пътна помощ.

French — дуетът настъпва педала и отново наляпва шосето.

Три километра и петстотин грама след мястото на произшествието те забелязват от другата страна на пътя някакъв мъж, който прави автостоп. И въпреки че го прави в недвусмислено противоположна на тяхната посока, Берю спира.

— Виждаш ли туй, дет' го виждам и аз? — апелира той към зрението на навигатора си.

Пино прилежно разгурелизира очи и възкликва:

— По дяволите! (Навремето възклицанията му варираха в спектъра на „О, боже!“, „О, богове!“ и дори само на „О!“, но Сан Антонио успя да го убеди, че това придава твърде архаична атмосфера на разговора.) Това не е ли Хосе, икономът на дел Панар, който вчера ни отведе у дома му?

— Хименно, Цезаре!

Берю паркира в крайния десен ъгъл на la strada, изчаква оттичането на следващия го рехав поток коли и изревава по адрес на стопаджията:

— Х-х-хел-л-лоу-у-у-у, Хосе!

Мъжът трепва, поглежда, оглежда, разпознава пасажерите на американската кола и трепването му преминава в подскок с тенденция към лупинг.

— К'во ти ви се е случило? — доизригва съпричастно Свръхобемистия.

Субектът прекосява шосето на бегом без особен ентузиазъм и обяснява както може, че рано сутринта отишъл за тор с камиона, който — представете си! — най-ненадейно взел, че се развалил! Поверил го на първия срещнат механик и тъй като до вечерта нямало автобус до имението, решил да се прибере на автостоп. Една кола го докарала дотук и сега чакал втора, за да довърши пробегата.

— Скачай в кочината, приятел! — решава великодушно проблема му Мастодонта. — Не мож' да зарежем на произвола на съдбата човек, дет' вчера и в'обще беше толкова любезен с нас!

Кръ-ъ-ъ-ъгом на отчайващо рядко посещавания път и газ в обратна посока. Пино съшива в мисъл елементарните си познания по испански и информира икономата за случката, случила се на братото на госпожата. Хосето е сащисан, още повече, че в същия момент се разминават с автокрана, натоварил намиращото се в ситно насипно състояние ферари. Линейката с тленните остатъци на ексчовека Мартин вече е отпрашила.

Връщат се отново в la casa — та дел Панарова.

— Ние няма да влизаме — декларира Мамута. — Мерси, ама персонално на мен сеансите на дружен семеен плач ми с'отразяват разстройващо на простактата. Пинюш, ти говориш испанския кат' собствен, тъй че посъветвай наш'то приятелче да съобщи възможно най-деликатесно новината на г'жата, за да не вземе да изтърси гражданина в перспектива. Най-добре ще е да светне за инцидента първо на господаря си. На него най-много да му се изправи бастуна, което е далеч за предпочитане пред едно аварино приземяване на плановото отроче на фрауто.

Пино полага титанични усилия да испанизира директивите на Дебелия. Разбирайки повече и предимно по-малко за какво става дума,

икономът се престашава да кимне утвърдително, след което всеки тръгва по пътя си.

Берю отново подема гордия химн „Дюшекчиите“; неговата блага, прекрасна, безметежна, кристална като чаша току-що дестилирано божоле душа не се препъва в житейски епизоди от рода на произшествието с потомъка на Третия райх. Тъй де, като цяло светът страда от хроничен мелодраматизъм. А човешкият живот, вече в частност, е чудо, подновяващо се секунда след секунда с все по-рискови параметри. Необятния чудесно го осъзнава и всеки ден от личното му житие-битие е своего рода благодарствено препоръчано писмо до Създателя, който му позволява вече от доста време насам да щъка волно из огромния паноптикум, известен на астрономите неизвестно защо като планетата Земя.

Пинюш внезапно го прекъсва:

— Сандре, бъди така добър да спреш, когато стигнем отново мястото на катастрофата.

— И уай? — любопитствува Негово Величество, който извън френски териториални води проявява подчертана слабост към английския.

— Така...

Плондеровидния мигом се взривява:

— Гле'й го ти, ш'ми ти ви ни се прави на тайнствената непозната, пантофът склерозирал! Достатъчно е Сантантониото да мръдне нанякъде и гус'ин дирникът тутакси започва да си играе на началник! Да си в'образява, че е хванал Мойсей за жезъла! Че е богоизбран с пряко гласуване! И то кой е той, питам? Кой? Един перверзатив петнайста употреба, дет' уважава ма'амите единствено с език, щот' вече само той му става! Един амбуланторен хеморoid, дет' се мисли не само за Джеймс, но и за Бонд, плиз! И туй ако не е нещастие, здраве му кажи!

Отдавна свикнал с подобни експлозии. Цезар ни най-малко не се формализира.

— Казах го съвсем интуитивно, скъпи ми Берю. Самият аз съм доста смутен, тъй като не знам какво ме кара да настоявам за това.

Поуспокоен, но не и убеден, Взривоопасния продължава да сипе сарказми и други, подобаващи на очарователния му темперамент.

Междувременно стигат до мястото на трагедията, в самия край на правата отсечка. Шкембестият намалява, отбива вдясно и спира доста преди завоя.

— Благодаря — уведомява го за чувствата си Пинюшет, слиза от колата и се отправя на собствен ход към фаталното дърво.

Берюрие, който продължава да се цупи, се вкопава още по-дълбоко в седалката си, демонстративно нахлупва шапката си на очите и включва на псевдосън, обнародвайки от време на време пакет стомашни декларации ей тъй, колкото да не се чувства прекалено самотен. Но в същото време най-внимателно следи изпод безформената периферия на борсалиното си всяко действие на Пино.

Антиката се приближава до дървото, оглежда го, оглежда и земята около него, след което се изнася първо наред шосето, а после плътно вдясно. Досуц престарял ловджийски пес, бога ми! В увехналите му рамене, в конвулсивно припламващия му фас, в протрития му, свободно ветреец се около хилавите му щеки панталон има нещо тъй окаяно и покъртително, че Берюрие се трогва до дъното на бездънната си душа. От сръдната му не остава и помен. Той е вече само един предан, силно разчувствуван приятел. И има защо: Пинюшет изглежда толкова крехък, толкова уязвим, толкова нещастен, толкова... Толкова толкова, за да кажем всичко! И несъмнено такъв ще остане и в спомените ни, когато Брадатия му отреже квитанцията: дребен хилав силует с колебливи жестове.

Изпъкналите, преливащи в разкошни рубинени тонове очища на Мамута се навлажняват. Милият стар, щедър, хитър и тъй измамливо дефектен на пръв поглед Пино!...

Ето го, че се връща с походката си на развален амортизатор, спирайки се за миг, за да припали фаса си.

Берю се преструва, че издирванията на Архивния ни най-малко не го интересуват, и се насилва да запази кръвнишката си физиономия, но вече в рамките на най-обикновена дружеска закачка.

— Открих нещо интересно — заявява Цезар. — Задното стъкло на ферарито се е пръснало по средата на пътя, тоест преди колата да се заби в дървото, което доказва, че тя е променила траекторията си вследствие на удар. Като се огледах по-внимателно, намерих в дясната половина на шосето люспи от тъмна боя.

— Искаш да кажеш, че друга кола е щамповала тестисросата на братото?

— Искам. Имаш ли нещо против оттук нататък да караш колкото може по-бавно?

— Не само че нямам, но и с удоволствие, гус'ин полковник!

И Мастодонта отлепя със скоростта на катафалка, кръстосваща алеите на гробище.

Пино прилича на вечно душещия Плуто с неговите неизменно пърхащи уши, докато с постоянството на метроном се озърта вдясно — вляво — вдясно — вляво — вдяс... и т.н.

Изминават един километър, сетне втори, после...

— Спри, където можеш! — заповядва Невъзстановимия.

Берю започва да се озърта за подходящо място за паркиране с оглед предотвратяването на втора катастрофа. Вярно, циркулацията по конкретния the road е по-скоро никаква, но именно заради това Рицарите на Кръглата джанта се смятат за задължени да го третират като пистата Монца. Озъртането се увенчава със съзирането на един черен път вдясно и Мастодонта отбива. Сушата е мумифицирала крайпътната обстановка, което му позволява да се посади в тревата без опасения от затъване.

Той изключва двигателя и природата нахлува в евстахиевите им тръби под формата на жизнерадостни „чурулик“, далечни носталгични „му-у-у-у“, повече или по-малко неидентифицирани сродни шумове и пърпоренето на всевъзможна селскостопанска техника.

Пинюш доволно се усмихва, което довежда тлеещия под носа му фас в опасна близост до веждите, което от своя страна светкавично регенерира доскорошния гняв Берюриев.

— Пино — заявява той сериозно, — обичам те кат' роден брат, но трябва да си наясно, че ако в следващата половин секунда не ми осветлиш командния пункт, шт'е маскирам на железопътна катастрофа без право на обжалване!

Праотецът посочва черния път, на който са спрели.

— Какво виждаш там, о, предебела радост на сърцето ми?

— Една стара, полуразрушена плевня.

— Точно така! А до плевнята, о, свръхтежка разтуха на жизнения ми заник?

— Един камион.

— Просто не знаеш колко си прав. А да виждаш случайно хора край плевнята и камиона, о, наднормена наслада за сетивата ми?

— Тцъ!

— А знаеш ли защо този камион е изоставен насред полето, о, лоясала есенция на мечтите ми?

Диплодокът надава звук. Употребяваме въпросното сравнение, за да запълним някои празноти в палеонтологията, тъй като до днешен никой не се е пристрашил да опише рева на диплодока. Предполагаме, че същият е представлявал нещо като средно аритметично между рева на слона и ръмженето на носорога, умножен по корен квадратен от сумата на тяхната максимална децибелна стойност на куб.

— З-з-зна-а-ам-м-м-м-м-м! — изцепва се възторжено Свръхинтелигентния. — Разбрах, Цезаре! Стоплих! Чатнах! Загрях! Включих! Напълно! Тотално! Изцяло! Изобщо! В'обще! До дупка! Двамцата с теб току-що откарахме шофьора на камиона до говеждовъдната на сенъора дел Панар!

ПОРЕДНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Приближават се до камиона — внушителна довоенна американска браква в тревистозелен цвят. Оказва се заключен. Пино прилежно записва регистартционните (Берю dixit) му номера. Дебелият оглежда предния ляв ъгъл на возилото и се разплува в широка циркулярна усмивка. От щастие, радост, задоволство и други подобни зеленчуци, общонародното достояние на гордата френска нация обилно се изпотява. Дори много повече — изкарва две олимпийски дължини в собствен сос! Защото опре ли въпросът до секреции, на него винаги може да се разчита.

— Ела, Пино! — привиква шепнешком той колегата си.

— Ела да хвърлиш едно око!

Руината прибира тефтерчето си, подвързано с крокодилска кожа с гарантиран произход от развъдниците „Хермес“, забожда във вътрешния джоб на самото си своята златна писалка и се отзовава на повика.

— 'ма погледни тук, брат'чед! — възкликва ликуващо Мастодонта. — Предницата е пълен аут! Виж само на к'ва флъонга се е усукало предното ляво колело. Калникът е отишъл на кино с one way ticket, а гумата е цъфнала така, че ако с'напъне още малко, мож' и да върже. Освен туй по долната част на куросерията има следи от червена боя, коет' ще рече, че си прав: братото на Хайлдегарде е цунал дървото, щот' е бил засечен от камиона в момента, когат' го е задминавал. Бадабумът явно се е оказал доста по-силен, отколкот' е очаквал Хосето, щот' мож' да бъдеш по-убеден от сигурен, че хитлерюгенът е дънил кат' месаршмит при Сталинград!

— Атенатът е бил доста рискован — отбелязва Цезар.

— Вярно, по пътя не минават много коли, но дори и да е имало свидетел на произшествието, би било много трудно да се установи вината на иконома. След като е забърсал Ферарито, той е продължил пътя си, макар и само на три колела и с кошмарно усукан преден мост.

И щом е забелязал черния път, веднага е свил по него, за да скрие камиона. След това е излязъл на шосето, за да се прибере на автостоп, възнамерявайки да се върне по-късно с аварийна кола.

— Да им sera на семейството! — заключава Дебелия.

Пинюш изразява пълно единодушие по въпроса с една от сублимните си сенилни усмивки за празнични дни.

Връщат се при колата си, преплитайки крака из дълбоките коловози. Мамутът се ухилва:

— Обзалагам се, че кат' разкажем на Сантантониото цялата тази история и начина, по който сме се оправили и без него, направо ш'се гръмне от яд, суперменът! Тъй де, припкаме си кат' момченца по пътя и си разрешаваме тайна подир загадка! И ш'ти кажа, Пино, че в комбина с теб струваме много повече от някои други, взети заедно! При туй, без да се правим на безсмъртни и да си в'образяваме, че сме центърът на пъпа. Двамата с теб, Пинюшенцио, мож' и да не триумфираме, но затуй пък дуетфираме скромно, умерено и достойно; нищо че ти се казваш Цезар, а аз съм си такъв, к'ъвто. Тъй де, не е задължително да ми с'правиш на Далайна Лама само щот' си установил, че бялото не е черно и че...

Пино поклаща глава и го прекъсва меко, но решително:

— Не е редно да го хулиш в негово отсъствие.

Бурна реакция от страна на Александър-Беноа:

— 'ма к'ви ги плещи тая развалина, плиз!? Аз не го хуля, просто си приказваме! Да не смяташ, че той би бил се държал по-прилично от нас, ако би бил тук? Щот' ако го, мож' преспокойно да ми изядеш задника, Цезаре! И то ведно със страничните ефекти!

Три часа по-късно двамата са отново в Мар дел Плата. Междувременно разговорът се е свел до две основни теми: неистовия глад на Берю и сериозните опасения на страдащия от хроничен запек Пино, че в Аржентина липсват съответните медикаменти, което би могло да доведе до фатално задръстване на отделителната му инфраструктура. Александър-Беноа обещава да спрат в първата попътна аптека, за да му купят пургативи. Думата му напомня за собствените му гастрофекални премеждия през нощта, а оттам и за спасителната купа със сметана, в резултат на което Мамута избухва в щастливия смях на човек с волни, разкрепостени черва.

Той настоява незабавно да хвърлят котва в някой ресторант, за да ударят „един-два и колкот“ се може повечко залька“, но Пино заявява, че е много по-важно да уведомят за резултатите от следствието си Кармен от Бизе Оле-ле-К’ва-й-е-Гранде, като го уверява, че след това гладът му ще бъде още по-заслужен, а насищането несравнимо по-възвишено.

Речено-сторено. Купуват от аптеката с романтичното име „Пилар Налга и Венено“ препоръчаната им като най-ефикасна очистителна билка и се отправят към апартамента на съвместната си приятелка.

— Странно колко сме различни с теб — отбелязва Берю в асансьора. — Аз мисля единствено за ядене, а ти само за сране и все пак сме приятели...

И увенчава така формулираната дилема с грандиозна пръдня, чийто буреносен грохот дълго отеква в дълбините на асансьорната шахта, докато уханието ѝ надълго и нашироко разяснява рецептата на великолепната *la parillada*, усвоена у Мигел дел Панар.

Вратата им отваря лично пременената в прелестно кимоно Кармен, която надава радостен вик при вида на двамата виртуози на сливата въобще и на нейната в частност. Очите ѝ се изпълват със сълзи на надежда в очакване да бъде посветена в други, далеч по-съществени секрети, а връхчето на езика ѝ затрептява като червена рибка в тиган.

Кани ги да седнат, уверява се опипом, че Берюрие не е бил скопен по време на посещението си в гъмжащата от обезмъжествен добитък Ратра, и свръхвъзбудено им доверява, че оставката ѝ не само е била отхвърлена от министъра на вътрешните работи, но и че същият ѝ е предложил още по-висок пост в Буенос Айрес. В светлината на което, както уточнява, размислила и решила да се срещне с фотографирания я тъй неделикатно, и то в толкова компрометираща поза, моторизиран полицаи. Затова го поканила да я посети, за да се опита да разбере какви са намеренията му, и ако се наложи, да ги осуети било с повишение, било с пари, било със свирка или други подръчни средства.

— Когато позвънихте, помислих, че е той.

Пино, който слуша с неподправен интерес, най-неочаквано пита:

— Имате фотоапарат, предполагам?

— Естествено. Защо?

— За да сразим този човек със собственото му оръжие — подсмивва се загадъчно Енигматичния.

Сержант Маноло Гонзалес се е дегизирал на цивилен, за да се отзове на поканата на началника на полицията. Изглежда напълно безобиден, момъкът: нещо средно между все още трезвен сватбар и провинциален учител по пеене, пременил се за родителска среща. Носи бял костюм, нацвъкан със съзвездия от лекета, черна риза, разкопчана до четвъртото ребро от горе на долу, и кожени сандали, през чиито вентилационни дупки прозират немитите му крака със сиво-зеления цвят на патинирана медна монета. Маноло е очеводно притеснен и дълго време съзерцава бутона на звънеца с изражението на древноегипетски кенефочистач, съзрял над главата си свещената дупка на Клеопатра. Най-сетне се престашава и го натиска, в резултат на което се разнася кратка мелодия. Кармен отваря почти веднага и на устните ѝ цъфва сладострастна усмивка, която е в пълен синхрон с разкопчаното ѝ до пъпа кимоно.

— Ах! Ето го моя мъчител! — изчуруликва тя.

Сержантът уставно отдава чест и влиза. Кармен затваря вратата и превърта ключа.

— Ела, Маноло. Ела и седни тук, трябва да поговорим.

Посочва му едно дълбоко меко канапе. Той сяда. Тя също. Те се гледат. Той: гузно, смутено, свенливо, сконфузено, премигвайки на високи обороти. Тя: безстрашно, решително, непоколебимо и недвусмислено като дулото на ловджийско чифте.

— Хубава ли излезе снимката? — любопитствува сеньорита К'ва-й-е-Гранде с палаво гласче.

Маноло се опитва да преглътне адамовата си ябълка, не успява и се задоволява да асимилира няколко милилитра изтормозена слюнка.

— Покажи ми я! — заповядва Кармен. — Предполагам, че си взел един екземпляр със себе си, щом си тук?

Той измъква от джоба си една снимка и я подава на госпожа директорката си.

Тя ѝ хвърля небрежен поглед и отбелязва:

— Светлината е недостатъчна, а и в бързината ръцете ти са се разтреперили. Така или иначе, мога да бъда разпозната, при все че е много лесно да се позова на най-обикновена прилика. Ако публикуваш

тази снимка в пресата, аз, естествено, веднага ще заведа срещу теб дело за клевета и междувременно ще пошушна това — онова на неколцина юначаги от тайната полиция, които ще ти направят живота толкова черен, че ще те е страх да се прибираш сам по тъмно.

Паралелно с тези мили разяснения, тя продължава да се любува на снимката. Млъква за миг, после кокетно пропява:

— Всъщност как намираш задника ми, Маноло? Бива си го, нали?

Той кимва, или по-скоро ки-ки-ки-кимва. Проклетата адамова ябълка отново задръства вентилационната му система.

— И тъй като сме приятелчета, ще ти го покажа на живо.

Кармен сваля копринените си панталони и доразкопчава кимоното. Сетне коленичи на канапето и дава заден ход, за да съкрати дистанцията помежду им.

— Знам, че изгаряш от желание да го погалиш, Маноло. Не греша, нали?

С повторно кимване той я уверява, че е непогрешима.

— Пипни го тогава! Сграбчи го с ръчищата си!

Маноло се заема да замесва обекта на разговора с неловки спазмодични движения.

— А как е твоичкият, скъпи? Може ли да конкурира томаховката на приятелчето, което ме обработваше тогава?

И в такт с въпроса тя безстрашно атакува шлица на сержанта. Разкопчава, бръква, разравя, намира и установява наличието на интересен обем, макар и далеч под класата на Берюревия. С такт и разбиране изважда животинчето на чист въздух. Стандартен чеп на моторизиран джандар: як, жилав, мазолест, относително чист (или мръсен, все тая), професионално изкривен и с аеродинамичните показатели на „Сузуки“. Кармен отново включва на заден и внимателно се нанизва на сержанта, който влиза в действие, включващо: сумтене, пъхтене, грухтене, скимтене, междуметиране, потене и преобладаващо ротационни движения в тазобедрената зона.

Берю излиза с дебнеща стъпка от спалнята на домакията, събува със замах всичките си видове гащи, сграбчва анакондата си с две ръце и се приближава до двойката. Кармен го закрива от партньора си.

Оборудван с директорския никои, чаровникът Пино на свой ред излиза на сцената и от разстояние, но със zoom, се заема прилежно да документира X-сцената, докато Карменситата се разразява в псевдострастни викове, за да заглуши щракането на фотоапарата и съсъка на превъртащата се лента. Архивния увековечава събитието в най-малко дузина клишета, решава, че бройката напълно ще задоволи интелектуалните нужди на идните поколения, и заявява:

— Не се преуморявайте излишно, Кармен! Аз приключих!

— Крайно време беше! — въздъхва облекчено младата жена и като превключва на първа, тутакси отчепва.

Маноло Гонзалес с ужас установява първо присъствието на Берю и на монументалния му, вибриращ под прав ъгъл личен модул на не повече от осемдесет и два сантиметра от себе си, сетне това на Пино, увесил на кокошия си врат началническият „Никон“. В същото време персоналният му полов белег, който все още не е схванал сериозността на положението, продължава носталгично да кима по адрес на зарязалите го директорски прелести.

Александър-Беноа и сие мълчаливо се реинтегрират в гащите си.

Кармен потупва сержанта по бузата.

— Доколкото ми е известно, Маноло, ти си женен и имаш три деца. Ако някой покаже току-що направените снимки на твоите шефове и на семейството ти, ще те обявят официално за заслужил мръсник на републиката. Ще те уволнят, а клетата ти жена ще се откаже от теб чрез държавен вестник.

Тя взема снимката, на която е заснета в компанията на Берю, и я напъхва в джоба на Гонзалес.

— Накрая ще те посъветвам още нещо, amigo, и то е възможно най-бързо да се отървеш от негатива и от всички позитиви, които си имал неблагоприятно да изкараш. В живота всичко се случва и никой не е застрахован срещу капризите на съдбата. Ако тази снимка попадне в чужди ръце, с теб е свършено. А сега си прибири тирбушона в гащите и се омитай! Ще те повиша в чин старшина!

Придружава го до вратата, като го държи за ръка. Все едно, че води арестант.

— Голяма работа си, душа! — комплиментира я Берю. Подпали му какалашката кат' бенгалски огън, бога ми! Преди още да стопли за к'во по-точно и в'обще става дума, ти вече си я беше забучила в

ярмомелачката! Има обаче още нещо: след тоя експертимент мандрагората ти трябва да я друса страхотен сърбеж, горкичката, особено кат' гледам как ти заекват очичките. Тъкмо туй обсъждахме с Пино на идване. Обяснявах му с к'во удоволствие бих извъртял с теб една партия „задна прашка“. Бих бил предпочел преди това да мушна нещо, колкото да подсигурия експедицията откъм калории, но при тая ситуация на обстановката ще е по-добре да продължим по трасето, още повече, че на моя бойскаут му пресъхнаха топките да рапортува „Винаги готов“! По случая ш'те открехна на номера с готвачката и пощальона. Коленичи на лакти на голямата маса, ей там. Точно така! Аз пък ш'те маскирам на ония, старите панаирджийски фотоапарати, кат' ти заметна пенъарта на главата. Върхът! Пино, погледни тоз' дирник на богородица! Разкошотия! Фантазия! Приказка! От „Хиляда и една нощ“! „Касамутра“ трици да яде! Как казваш? „Камасутра“? Още по-зле! Просто да му се не нагледаш на милия! Само не ми разправяй, че не са ти текнали лигите! Ш'ми удариш ли един контролен език на шахтата, докато насъскам ракетата с търсеца глава? Ей го, на, заора! Знаех си аз, че няма да утрае на повика на инстинктивностите си, блюдолизецът дърт! Тъй де, дивото зове! Ама виж го ти него, ш'те замоля, ако обичаш! Ще речеш, че на молитва го подкара, деденцето! Толкоз автоглъбение за едно нищо и никакво зализване — направо не е за вярване, бога ми! Уоу-у-у! Ам' че то стана по-страшно, отколкото на галавечеря в Хейлисейския дворец! Внимание! Генерал Пинюшет изважда големите сребърни сервизи! Секундата на истината! Минутата на откурвението! Часът на кралската шпакла! Малка нощна музика за език и мушмула! Но к'во виждам, кат' гледам? Два пръста в бронзовото око? Гус'ин Пино се развихря! Се настига! Се задминава! И не само! Играе й „Немирната отвертка“! „Вероломния винт“! „Побеснелия миксер“! Аз сънувам! Е ли възможно? С неговия полиартрит на дясната ръка!? С неговия ревматизъм!? С плексита му!? Само си е взел хапчетата, дивакът, не виждам друго обяснение! Ей, Пино! Надявам се, че тъй, както си я започнал, няма съвсем да ми я довършиш! К'во ли си говоря и аз на шапката!... Ей я, започна да прегрява! Това са само двата пръста, ще знаеш! Добре де, приключи я, след кат' и без туй вече взе да дава на късо. Така поне ще идем по-бързо да хапнем! А аз ш'се опитам да складирам граф Цепелин в хангара. Да, ама не! Ш'трябва да му ударя

една студена баня, за да му изключи храненето. Да не мислиш, че е лесно да го вкараш в обора в близостта на такава женска! Животът не е никак лесен, дявол го взел! Тъй де, никога не се развива така, както ти се иска!

СЪЩО ПРОДЪЛЖЕНИЕ, ПРЕДСТАВИ СИ!

Двамата чакат в директорския кабинет на Кармен, където няколко глави по-рано световноизвестният Берю за първи път се беше съгласил да ѝ покаже свръхразвития си насъщен орган.

Тя ги е заредила с всевъзможни високоградусови отлежалости чрез секретарката си, една отявлено чаровна девойка, при вида на която, лауреатът на „Златната паламарка“ първо хлъцва, а после започва да конструира във въображението си уникални креватни комбинации, заклевайки се да убеди приятелката К'ва-й-е-Гранде да включи възхитителната си сътрудница в следващия кръг от преговорите. Като неоспорим майстор на еротичната балетна миниатюра. Ненаситният вече вижда изящните фигури в стил „па дьо дьо“, „дьо троа“ и „дьо катр“ и в краен случай и „дьо повече“, призвани да задоволят вкусовете и на най-капризната примабалерина.

Директорката на полицията, щастлива до немай-къде след вдигането на ипотеката „моторизиран фотограф“, крои куп проекти в яркорозово: ще си вземе едномесечен отпуск, за да придружи до Франция тази невероятна двойка ченгета, допринасящи за все по-осезаемо накуцващия престиж на страната си почти толкова, колкото и нейният многоуважаван министър на външните работи. Когато се върне, ще поеме ръководството на полицията на Буенос Айрес, но успоредно с професионалните си задължения ще си организира възможно най-интензивен полов живот, достоен за получения тренинг.

Прекрасната секретарка — талия на карфица, задник — а ла балона на братя Монголфие, бедра със секваща дъха дължина, свирепо, почти агресивно натопорчени гърди, синьо-зелени очи в съотношение 3 към 1 в полза на зеленото, тъмнокестенява, силно скъсена коса — влиза и съобщава, че сеньор Луис Рамона току-що е снесъл резултатите от работата си. Цитираното лице се слави като най-добрия специалист на марделската полиция в сферата на подслушването на всички диапазони. Кармен му е поверила кибритовидния магнетофон

на Пино и сега компетентът ѝ сервира плодовете на своя труд. По външност същият се явява нещо като двойник на президента Карлос Менем, само че Менем — неглиже, с многодневна брада, тъпкан с пърхот, с протъркани до прозрачност дрехи и с ей такива торби под очите, характерни за ревностните адепти на свети Онан.

Той подхваща разговор с Кармен и в заключение ѝ подава два листа, натракани на машина с главни букви.

Тя превежда на френските си приятели:

— Рамона е срещнал изключително големи затруднения при транскрипцията на записа. Успял е да дешифрира само отделни елементи от разговора и твърди, че на практика разбираеми са единствено думите на мъжа, и то не всички. Тук е записал онова, което е доловил.

Сеньорита К'ва-й-е-Гранде подлага творението под силната светлина на настолната си лампа и започва да чете, превеждайки на френски развоя на сюжета. Който е следният:

Мъжът: „... правят тези двама смешници тук?“

Жената: (неясен отговор)

Мъжът: „... би било жалко... развиват... да съсипят всичко... Ако Мигел... втората част на програмата... връщане назад... пари?“

Жената: „... песос, но... долари.“

Мъжът: „... О'кей... да се действа, иначе...“

Жената: (дълга неразбираема фраза)

Мъжът: „... замина по-рано...“

Жената: „... страх... Ами ако...“

Мъжът: „... икакви притеснения... и дума повече...“

Жената: (неясно)

Мъжът: „... твоето щастие... (звук от целувки)...“

Край на транскрипцията.

Кармен от Бизе-Оле-ле-... дарява фалшивия Карлос Менем с лъчезарна усмивка.

— Благодаря, Рамона. Мисля, че ни бяхте от голяма полза.

Той потръпва, облизва я мислено от глава до пети и се оттегля заднишком с приклякване.

Кармен, превърнала се отново в ченге до костния си мозък (Берю dixit), известно време задълбочено проучва творбата на псевдодържавния глава и накрая отсича:

— Да се опитаме да запълним белите петна.

И колебливо се заема да мърмори под нос:

— „Какво правят тези двама смешници тук?“

— Thank you very much от тяхно име — изгрухтява докачено Александър-Беноа.

Тя обаче не му обръща внимание и продължава:

— Жената отговаря безспорно нещо, което изразява неведение по въпроса, но същевременно и съмнение, тъй като мъжът отбелязва, че „би било жалко“. Какво би било жалко, се пита? Че намесата ви би могла да провали някакъв план, и то, когато „дотук нещата се развиват чудесно“. Не би трябвало да се допуска двамата глупаци (извинявайте, приятели!) „да съспят всичко“. „Ако Мигел“ (тоест сеньор дел Панар) „се усъмни в нещо, това би могло да провали втората част от програмата“. Очевидно вече е невъзможно „връщане назад“. „Събрала ли е парите, необходими за финансирането на въпросната втора част?“ На което госпожа дел Панар отговаря, че „е събрала сумата в песос, но че той може да ги обмени в долари“. Брат ѝ е доволен, което се потвърждава от неговото „О'кей“. Въпреки това той изразява известни резерви и дори категорично мнение. Заявява най-вероятно, че „е необходимо да се действа, иначе за нищо не отговаря“. Сестра му явно му дава някои съвети и в заключение той решава „да замине по-рано“ на следващия ден. Тук тя продължава да изказва някои опасения и говори за „страх“, формулира неприятни хипотези като „Ами ако...“ — а той като добро братче бърза да я успокои, убеждавайки я, че „няма основание за никакви притеснения и че много скоро няма да чуе и дума повече за това“. Не може да се разбере дали тя се кротва, или продължава да се безпокои, но, така или иначе, той ѝ се заклева, че „мисли единствено за нейното щастие“. После я целува.

Кармен оставя листовите и въпросително поглежда чифта слушатели.

— Е, как е?

— Логично кат' две + две = пет и непотопяемо кат' Шести американски флот! — категоризира в присъщия си живописен стил Хипопотаместия.

Г-ца директорката налапва телефона.

— Свържете ме с полицията в Санта Клара дел Пута заповядва тя и добавя: — И ми пригответе един четириместен хеликоптер, който да чака на летателната площадка на болницата.

Пинюш и Берю са силно впечатлени от хладнокръвието и спокойната целеустременост на своята „съсестра“. Доскорошната сексуална забележителност е отстъпила място на една автентична амазонка — непоколебима, властна, безпощадна!

Кармен отваря един стенен шкаф, измъква оттам внушителен кобур, съдържащ не по-малко внушителен пищов, и ловко го опасва около още по-внушителните си гърди. Сетне посочва вътрешността на мебелта на french — тандема.

— Подберете си артилерия, момчета — човек никога не знае!

Телефонен звън: на другата слушалка е полицията в Санта Клара дел Пута. Директорката завързва скорострелен диалог с колегите си от Ла Ратра, който почти веднага превръща в монолог с леден, скалпелен тон, изключващ всякакви възражения, увъртания и свобода на мнението. След малко затваря телефона и заявява:

— Братът на Хилдегарде дел Панар е носел със себе си сума в песос, равняваща се на сто хиляди долара.

Тя привиква секретарката и ѝ нарежда да предупреди сержант Алонзо Кенефио да се подготви за незабавен оперативен излаз с нея и господата. Да закуси, да се обръсне, да си изстиска пъпката на носа, да евакуира съдържанието на мехура си с евентуален оглед на най-вероятна липса на писоари в района на военните действия, да се въоръжи и да се оборудва с две токи — уоки с максимален обseg на общуване. Среща на летателната площадка на болницата в момента, в който чуе хеликоптерна поява в ефира!

Мирно!

Кръго-о-ом, марш!

Берю проследява с носталгичен поглед далеч не по строевашки ондулирация глобус на секретарката.

— Кажи, съкровище — обръща се той към шефката ѝ, никога ли не си изпитвала желание да извъртиш едно мокро къдрене на катеричката на т'ва коте? Тъй де, за една простфилактична дегустация на подпъпната перука нит' пари се искат, нит' диплома. Мен ако питаш, би било трябвало някой от тия дни и още сега да я поканим на

една корида на високо равнище. Сигурен съм, щот' моментателно ш'се ориентира в конюнктурата и от воле ш'ми награби маткадора за рогата. Бога ми, още отсега те виждам да й зобаш моравата, докат' аз ти разчиствам задния двор! Освен туй и онуй ти ни се басирам на чифт свински топки с гарнитура срещу муха в супата, че поничката й има вкуса на агнешко задушено. На тая възраст ма'амите са франко порта за анатомии подводници от типа „Курнишон“! Пък и очичките й играят кат' за голямо междучасие, ако разбираш к'во имам напредвид! Мож' и да й липсват някои пози в образованието, но едва ли ще са много. Не само ш'ти разкаже играта, но й ш'ти я изпее на два гласа, мръсницата! Бъди по-убедена от уверена, че за нея тайната на хлъзгавия банан няма загадки. Наистина ли нищо не ти говори една малка партия в стил „дамски гамбит в мазето“?

Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде свива рамене.

— По принцип не възразявам на подобен експеримент, но не и с подчинените си.

Мастодонтът мигом елиминира задръжките й:

— Нищо по-лесно, душа! При скачването заемаш горна позиция и си решаваеш проблема с йесрархията.

— Го забелязах! — надава ликуващ рев Грандиозния и гордо пояснява: — То е щот' имам око на ларинкс! Ей там, вдясно, зад храстите, се вижда плевнята, а до нея е камионът.

Всички поглеждат и също виждат.

— Значи пристигаме точно навреме — отчита първия кош за отбора Кармен.

— Разбрахте ли добре всичко, Алонзо?

— Всичко, сеньорита директор!

Сержант Кенефио е млад, снажен красавец с катраненочерна, лъскава като лачени чепици коса, която преминава в пищни бакенбарди, подкастриени в тон с квадратното му чене модел „наковалня“. Берю си казва, че сега, с нейното „разкрепостено“ либидо, Карменситата няма да закъснее да го схруска ведно с бакенбардите му. Че при първия удобен случай ще му спретне оперативка в стил „Месалина в двора на Харун ал — Рашид“. Че ще го употреби в кабинета си, на ръба на бюрото, при това без дори да си

смъкне кюлотите, които просто ще издърпа встрани, та да не вземе хубавецът да си прежули инструментариума.

Хеликоптерът едва-едва докосва земята и Алонзо Кенефио изскача навън, прегъвайки се инстинктивно одве под застрашително свистящите перки на витлото. Бръмчилото се възнася обратно в небето, докато те виждат стремително минимализиращата се фигура на сержанта да се напъхва под камиона.

Хеликоптерът описва широк кръг с радиус около пет километра и се приземява зад един хълм, в чието подножие бълбука поточе като на картинка. Пилотът изключва двигателя. В изтерзаните ушни миди на пасажерите нахлува благодатна тишина. Те отвързват обезопасяващите колани и слизат. Наоколо ухае на свежа трева и полски цветя. Обемистият заявява, че местенцето е фантастично за една сиеста. Пино единодушно подкрепя изказаното мнение и двамата синхронно се хоризонтират в сянката на близките лешникови храсти. Кармен решава да изпробва токи-уокито и влиза в контакт с хубавия сержант, който очевидно рискува много скоро да стане лейтенант. Връзката е муци. Четиримата биват обзети от природосъобразно, почти райско блаженство. Тишината нарушава единствено „чучурликането на пичките“, както би казал Берю. Слънцето е топло и ласкаво, пейзажът е неотразим, въобще всичко е в реда на нещата. Годзилоподобния много скоро захърква в тоналността на танкови маневри със стрелба по реални цели. Пино се присъединява към него, но със значително по-бедни във фонетично отношение, непретенциозни и нежни похърквания, обогатени с измъчени астматични придихания, които обаче не нарушават съня му.

Пилотът също се изляга на тревата. Той е около четирийсетгодишен мъж с преждевременно посивяла коса и загрубяло от живота на открито лице.

— Позволявате ли? — прошепва Кармен от Бизе-Олеле-К'ва-й-е-Гранде и се полага перпендикулярно, заприходявайки корема му за възглавница.

Въздушният ас се вцепенява от вълнение, не смее да помръдне и едва ли не престава да диша. Тъй като на обяд е ял chili con carne, червата му куркат и той се срамува. Кармен разсейва притесненията му, като му извърта бегла пасторална свирка „а ла пикникът на мадам Помпакур“.

15

НАЛАГАЩО СЕ ОТ САМО СЕБЕ СИ ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Токито прегракнало започва да уоки. Кармен скача. Минали са два часа, откакто е ошастливила пилота, който продължава да спи, съсипан от толкова благоволение.

Тя включва на приемане.

— Слушам!

— Сержант Кенефио. Към мястото се приближава голям автокран с един мъж на борда.

— О'кей, пристигае! Ако се наложи, покажете му пистолета си, за да кротува.

— Прието!

Сеньорита директорката оставя апарата на подслушване и вдига армията си по тревога:

— Ставайте, господа! Часът на истината настана!

Пилотът мигновено заема походно положение. Пино и Дебелия се нуждаят от малко повече време, за да влязат в час, но в крайна сметка квартетът за бързо реагиране е готов за действие.

Александър-Беноа избухва в смях.

— Карменсита, то хубаво си му духнала на момчето, ама го гледам, че е колосал мундира, тъй че му шушни да направи оборка на терена, преди да се прибере at home, щот' г'жа съпругата му кат' нищо мож' да му издирижира голямата ария на Радамдамес с точилката!

Жизнерадостна интермедия, която освежава атмосферата преди атаката.

The Mamouth се навежда към директорката и сентенциозно отбелязва:

— Виждаш ли, душа, подобен род трудови злополуки трябва да с'предотвратяват не само в зародиш, но и в хеймбрион. Когат' продухва хобота на мъжа, жената е длъжна да му осигури

безактварийствено приключване на производствения процес. Щот' ако ш'му надуваш тромбона само за да изфука два литра човечета в ефира или, коет' е още по-лошо, връз панталона, туй си е чиста проба злохуйпотреба с доверието на потребителя. Клиентът трябва да напусне устата ти със самочувството на чисто нова банкнота, без да засича разноски за химическо в перспектива. Ако дойдеш в Париж, ш'те заведе при мадам Минетини, та да видиш на к'во му се вика безупрекчна свирка. За нея думата „мивка“ е персона нон грация в речника й! Питам се даже дали в'обще има такава! Пресушава ти дебитата кат' на микроязовир в пустинята Санта Хара, хейтерата! Засмуква те без чаша, директно от канелката, но нит' капка навън! Същинска фея! Тъй, както си надарена, изкарваш един ден с нея и духовата музика ти с'изяснява до последната нота! Тъй де, не е достатъчно да имаш само талант, трябва да придобиеш и техника.

Хеликоптерът вече плонжира към двете МПС-та. Долу автокранът маневрира, за да ситуйра задницата си в удобна близост до предницата на камиона. Обезпокоен, шофьорът се подава от вратата, за да разбере за какво става бръмчене, и при вида на връхлитащия върху него хеликоптер изпада в напълно законна паника. Изхвърча от кабината и си плюе на петите по посока на пътя. Но не би! Сержант Алонзо е изскочил от скривалището си с насочен патлак и явно го убеждава със завишен тон, че въпросът изобщо не му се урежда, но адският грохот на ротора заглушава обясненията му. Момчето Кенефио решава проблема радикално и като дръпва кратък спринт, прилага спрямо отчаяно препускащия Хосе ползуващия с широко приложение във футболните среди метод „секира“. Икономът се просва като изтървана палачинка и Алонзо тутакси го застъпва за шията, оформяйки жива картина в стил „Херкулес и Лернейската хидра“.

Междувременно „хейликоптерът“, както би казал Берю, каца и млъква, за сметка на което пасажерите се привеждат в действие и се изсипват навън с подobaващи за случая реплики: Кармен авторитетно стратегизира разгръщането на отряда си; Александър-Беноа нарича с всевъзможни птичи имена колана, който на излизане болезнено е прищипал кутията му със семейни бижута; Пинюш го успокоява с доводите, че коланите обикновено се прекарват през кръста, а не през чатала; пилотът щастливо си тананика, преживявайки за п-ти път неотдавнашната интимна оперативка с любимата си директорка. Като

се изключи това, екипът е страхотия! „Воини на правосъдието“, III
епизод! Полицаизирана версия на „фамилията Курлеоне“ в съкратен
състав! Текстуално! И начело: la Мамма с ей такъв пищов в
ръчичката! Напред! Ур-р-раа! Напре-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-
e-e-e-e-ddddddd!

— Сложете му белезниците! — заповядва Кармен.

Алонзо светкавично закопчава дон Хосе. Едва ли има нещо, което може да деморализира човек (особено ако същият смята, че звучи гордо!) повече от усещането и вида на чифт пранги на ръцете. Най-ненадейно той се чувства като спънат кон (може и магаре), като птичка с подрязани криле, като блокирала ръчна спирачка, като... Накратко: тотално извън играта!

Пинюш отвежда директорката до камиона, за да ѝ покаже пораженията и следите от червена боя върху каросерията, по които „катастрофата“ на Мартин може да бъде „разчетена“ и от сляп.

— Доведете го тук, Алонзо! — обръща се тя към сержанта.

Дружески удар между плешките запраща Хосе в заповяданата посока. Кармен измъква от чантичката си миниатюрния магнетофон на Пино, включва го и артикулира в микрофона:

— Вашето име?

Сетне го поднася пред устата на иконома.

— Хосе Рамирес.

— Камионът ваш ли е?

— Той е част от стопанството на сеньор Мигел дел Панар.

— С него ли предизвикахте катастрофата, при която загина шурейт на вашия работодател?

— Каква катастрофа?

— Отричате ли?

— Нямам представа за какво говорите.

Тя посочва изметнатото колело и нагънатата ламарина.

— Какво се е случило с камиона ви?

— Занесе в канавката.

— И сигурно тревата в канавката е оставила следите от червена боя на ферари върху капака на двигателя?

— Следите са стари. Не съм единственият, който кара камиона. В имението работят повече от петдесет души.

Берю решава, че не е необходимо да знае испански, за да схване основната идея на Хосе, схваща я и въпросът му е чисто риторичен:

— На пиленцето май не му се пее, а?

— Отрича — кимва Кармен.

— А к'во ще кажеш, съкровище, ако му спретнем едно разпитче по нашенски, а la française?

— Тоест?

— Ти само ми дай картбланш и стой, та гледай. Ж'О'кей?

— Добре.

— Имам нужда от хейликоптера, пилота и твоя хубавец с аканото име, за да ми превежда откурвенията на Хосето.

— Не е законно! — възразява прелестната директорка.

— Моите хуйважения, съкровище, но по земята стават толкоз незаконности и тя все пак се върти! — анулира протестите й Галилея на най-демократичната законност на Вехтия континент. — Остави ме да си върша работата, аз поемам отговорността. През туй време тук присъстващият Пинюш ш'ти измонологира зад храстите „Хамлетлеон в задния двор“ в такт девет десети. Пазехме ти го за десерт, но предвид обстоятелствата на положението ш'ти го приложим в ордъовър. Отначало малко гъделичка, вярно, но с повечко търпение ш'те ти се случи такова щастие, к'вот' не те е спохождало от първото ти причастие, особено ако междубременно гус'ин Пино ти удари и едно масажче на стръвницата!

Той с мощен тласък катапултира Хосе към хеликоптера и прави знак на Алонзо да ги последва. Сержантът дебне разрешението на шефката си и го получава, ако едно едва забележимо премигване може да се приеме за такова.

Триото се натоварва на борда.

Пилотът задава въпрос. Алонзо го трансформира на разбираем за Дебелия език:

— Накъде?

— Нагоре, приятел! Вертикателно in the sky! М'understand ми, или да ти го нарисувам?

Хеликоптерът набира височина. Когато полето приема големината на закърпена кухненска покривка, Берюрие отваря вратата и разкопчава колана на Рамирес.

— Mio dear Алонзо, осветли малоумника, че ако не изплюе камъчето, тутакси го уреждам с безпарашутна разходка в лазурта, след което и тримата ш'му засвидетелстваме, че се е самоубил. Включи ли? Мучо good! Translate му, сержант! Макар че ако се съди по физиономията му на артритлерийски путлигон по време на маневри, трябва да е стоплил за к'во става дума на въпроса по същество!

Играта явно започва да забавлява Алонзо Кенефио и той с искрено удоволствие се заема да разясни на иконома деликатните намерения на Необятния, който от своя страна с радушна усмивка илюстрира превода, като сграбчва Хосе за шията и без особено усилие го приповдига от седалката.

Подопитният е пребледнял почти до прозрачност. Зъбите му неудържимо интерпретират Танца със саби, дублиран с виртуозно кастанетно изпълнение. Изпълва го задгробен студ, още повече — по изключение ти оказвам доверие, споделяйки тази информация, — че страда от хроничен световъртеж. Има скудоумници, които твърдят, че въпросният феномен се проявява единствено на височина, свързана по един или друг начин със земята. Да го духат! Явлението може да те споходи със същия ефект във всяко летящо тяло и при най-елементарен контакт с въздуха. Което важи и в конкретния случай: икономът е заобиколен от безбрежна пустота, като освен това, в допълнение и на всичко отгоре е лишен от предпазен колан. Нещастникът се вкопчва по реда на номерата, в каквото може и както може, опитвайки се да се избродира на седалката, да се инкрустира в командното табло, да се превърне в неделима част от шасито, да се монтира като ваденка върху стъклото, което с оковани ръце се оказва доста трудничко и по-скоро невъзможно.

— Гус'инът е на път да се уреди със собствена марината и е почти готов за консумация — отбелязва Гастронома. — И кат' така, първо: е ли той и никой друг компостирал ферарито на блажнопочившия Мартин? Отговор!

И многозначително увесва жертвата си през вратата, докато Алонзо превежда.

— Si! Si! Si! Si! Si! Si-i-i-i-i-i! — прехласва се в истерични сисикания Хосе.

— Тъй, тъй, тъй! — поддаква със задоволство видното еднакво отвсякъде олицетворение на Светата инквизиция. — Я го питай дали

реалността отговаря на истината долу-горе в този ред на действителността: бил се е бил паркирал на ръба на la strada и е дебнел пристигането на братото, предполагам? При появата на червената резачка е дал газ на купчината си тенекия и в момента на задминаването е издънил тестис-росата право между очичките. Предвид туй, че е цепело кат' совалката „Чейнчлинджър“, ферарито туктамси е изхвърчало от рампата и е цунало дървото. Превод!

— Si! Si! Si! — потвърждава икономът, по-мъртъв, отколкото жив.

— Браво! — похвалва го Извънгабаритния. — А сега, мили ми Кенефито, куронния въпрос на the show: за чий му е било на Хосето да се прави на гладиатор? Само да не ми разправя, че заупокойният не му е бил симпатичен! Беше кат' хейрувимче, пуберът! Да бил бих прошнурован с обратна резба, от раз бих щял да го уредя с клизма по мой маниер, и то гратис!

Нов (концентриран) превод от страна на хубавия сержант. Този път обаче обвиняемият далдисва в света на мълчанието, в резултат на което Безпощадния безцеремонно го експортира наполовина в ефира. Осъзнавайки ефимерността на контакта между седалката и последната полусфера на задника си, Хосе се разразява във френетични молби. Обявява, че има жена и шест деца, от които едното е олигофрен, две са с вродени дефекти и три с неопределен цвят на кожата, че старата му майчица е с двете ръце и крак и половина в гроба поради рак на гърлото, че още по-старият му баща, открай време титуляр на форсирана склероза, все още не се е върнал от тоалетната, накъдето се запътил преди три години, че... и още куп неща, като например, че е директор на смесения хор на Санта Минджолина, че е председател на синдиката на изкуствените осеменители на Сан Хуйлио дел Инвитро, че е старши масажист на сборния отбор по шахмат на провинция Нова Курдоба (според транскрипцията на Берю) и други дивотии в този смисъл, способни да разчувствуват до вмирисване първата срещната пържола в произволен ресторант с фиксирани цени.

— Задай му отново въпроса! — изръмжава Берю и уточнява, че трети път няма да се повтаря.

Алонзо незабавно го, и то с мазния глас на професионален палач от епохата на династията Минг. Нюансът не убягва на и без това паниралия се от ужас Рамирес, който капитулира и на мига се впуска в

слухозамайваща скоропоговорка, сякаш го е страх майчиното му мляко да не се пресече, преди да го е изповядал до капка. И напълно обяснимо: предателството е изгаряло и изгаря езика човешки още от времето на Юда, поради което винаги се е стремил да го изплюе при първия удобен случай. Така е и с Хосе: разтоварва като за докер на социалистическия труд, метр-д'отелът! Бързо, сръчно, членоразделно и със затворени очи, които в интерес на истината все пак се подмокрят по периферията.

Обяснява, че останал без родители на шестгодишна възраст. Убила ги мълния. Първата сенъора дел Панар го прибрала и отгледала, превръщайки се за него в истинска майка. Хосе боготворял тази велика душа! Тази светица! Когато господарят му я натирил, буквално се поболял. И за да я замени с кого, моля? С младата, красива и студенокръвна като амбулантен фризер Хилдегарде, която очевадно се е оженила за дел Панар единствено заради парите му. Хидалгото е стар, полупарализиран и тя знае, че за него купонът е към края си. Само че тази алчна, насъсквана от гадния си брат германка, която непрекъснато крои не толкова шапка, колкото траурен креп на стареца, ще получи едва част от наследството, и то само защото е бременна от него. Двете трети от баницата ще отнесат произведенията му от първия брачен конвейер.

Докато сержантът превежда. Мастодонът с едва осезаеми движения придърпва икономата обратно в хеликоптера. Сега, след като е стартирал, може спокойно да затворят вратата и отново да го заципят с колана, за да се доизповяда в предразполагаща атмосфера.

Хосе споделя, че един ден, преди около месец, неволно дочул разговор между брата и сестрата, от който го втресло. Връщал се от избата и през отворения отдушник откъм терасата до слуха му долетял шепотът на двете тевтонски изчадия.

Мартин тъкмо казвал на сестра си:

— Всичко трябва да приключи по време на бременността ти. Нероденото дете все още не е индивид и никой няма да съобрази, че изчезването на другите две го превръща в единствен наследник на стария.

Известно време Хилдегарде мълчала, сетне прошепнала:

— И все пак ме е страх.

— Няма никакви основания за безпокойство. В Буенос Айрес се свързах със страхотен екип. Юнаците са не само върхът във всяко едно отношение, но и разполагат с толкова връзки, че са практически недосегаеми. Срегнах се с един от тях в един нощен бар — „Айфеловата кула“. Срещу двеста и петдесет хиляди долара той и приятелите му са готови да „анулират“ двете копелета. Сигурен съм, че можеш да осигуриш сумата. Само сватбеният ти пръстен струва най-малко половината от нея!

— Та ето какво чух — заключава Рамирес. — В този момент се появи дел Панар и те, разбира се, смениха темата. Просто не знаех какво да правя. Бях ужасен. Ако бях разказал за това на господаря, той не само не би ми повярвал, но би ме и изгонил, дотолкова се е шашнал по втората си жена. А ако бях предупредил полицията, щеше да стане още по-страшно. Веднага щяха да ме обвинят в клевета. Затова изчаках. А после... Продължението ви е вече известно. Малката Кончита беше убита, което автоматически осигури на Хилдегарде още една трета от наследството! Мръсна кучка! Престъпници! След това щеше да дойде редът и на малкия Салвадор! Тогава си казах, че има един-единствен начин да го спася, и то е, като убия онзи демон Мартин. И го направих! Направих го. И не съжалявам за нищо! Той беше долна гадина!

Берю затваря вратата и най-прилежно се уверява, че го е направил както трябва.

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

По ухилената му физиономия на слизване от хеликоптера Кармен и Цезар разбират, че Дебелия се е уредил с „откурвенията“ на иконома не само в количествено, но и в качествено отношение.

Благ (или по-скоро блажен) и сияещ, той се запътва към тях с усмивката на мъж, напомпан до върха на темето с напълно оправдано, статистически подковано и освободено от данък общ доход самочувствие, обгръщайки ги с проникателен поглед в стил „Я да ви видя, к’ви сте ги дървили, докато ме е нямало?“. Отбелязва наличието на няколко петна от свежа трева по коленете на сеньорита К’ва-й-е-Гранде и логично заключава, че Архивния е последвал съветите му и е посветил чаровната им коекипърка в мизансцена на деликатната интермедия „Хамлетлеон в задния двор“, фактът, че ближните му продължават да се изстрелват на Седмото небе напук на инфлацията, озоновата дупка и оставката на министър-председателя на Тимбукту, доставя искрено удоволствие на Александър-Беноа. За него това е нещо като национален химн на природата, параден марш на инстинктите, оратория на страстите, каватина на кюлотите, ария на пакета. The Deum на живота! Всяко живо същество, което оргазмира, се приближава до своя Създател. Му се **подчинява!**

— Хареса ли ти, съкровище? — любопитствува той най-добронамерено.

Лек конфуз в лагера на Карменсита, но в крайна сметка правдата възтържествува.

— Да, макар че отначало беше доста смущаващо.

Гуруто на сектата „Слово за секс“ влиза в положението ѝ с разбиращо кимване и поучително декларира:

— Виж, в туй отношение всичко е въпрос на доверие. Персонално аз не се виждам да си позволя подобна фриволност с баба ти Тачър, кат’ за например, въпреки че тя със сигурност би било трябвало да е very clean откъм служебния вход! За случая обикновено

се избират расови състезателки с хейралдически традиции в хигиеничните навици, ако разбираш к'во искам да кажа. Макар че веднъж една сервистьорка ми спретна доста неприятна изненада, тъй кат' че бетонобъркачката ѝ за шоколад се оказа окосмена кат' мамазонската джунгла, при туй на топки, представи си, ш'те замоля, ако обичаш! Същински развъдник за фризирани таралежи, бога ми! И навр'х всичко отгоре си ги пудреше с талк за бръснене, кифлата! Направо се съдирах от кихане, кат' профучеше покрай масата ми.

Тук той сменя темата и заявява:

— Колкот' до Хосето, ние също свършихме добра работа.

И подробно запознава the бютифул директорката с признанията и останалите разкрития на гражданина Рамирес.

— Кат' си помисли малко повече, отколкот' друг път, човек може да разбере мотивите на поведението на юнака — финализира Александър-Беноа. — Предвид на обстоятелствата на ситуацията, той просто не е можел да пръдне по въпроса, щот' е щял да се посере, ако бил бих могъл да си позволя да с'изразя фигурантивно. Затуй за да спаси живота на оня пъпчасал сопол, директно е лишил от такъв добитък Мартин. — Той полага ръчището си на крехкото рамо Карменово и добавя: — Виждаш ли, душа, в полицията не става дума на въпрос да ми с'правиш на безпощаден. Трябва да с'адаптираш към реакциите на обикновените данъкоплатци. Ако бил бих на твое място, бих се бил придържал към хипотенузата за катастрофата и бил бих оставил иконома на мира.

— И дума да не става, любов моя! — отхвърля категорично предложената ѝ „хипотенуза“ Кармен. — Сержантът и пилотът чува признанията му и не биха разбрали подобна слабост от моя страна!

— Кажи им, че го оставяш на свобода, за да заложиш капан на швабката на дел Панар. Ако мислиш, че подир туй ш'си спомнят...

— Ще видя! — отсича тя.

— Хименно, съкровище! Виж, но гледай да видиш колкот' се може по-бързо.

Тримата бавно поемат по черния път като приятелчета, излезли на разходка.

— Бандата наемни убийци няма да „анулира“ момчето — заявява Кармен.

— И що смяташ така? — недоверчиво я поглежда Необхватния.

— Много просто! Защото няма да получат парите, които Мартин е трябвало да им снесе. Намерили са ги в него. Сумата ще бъде предадена на близките му, за които съм почти сигурна, че нямат вземане-даване с убийците.

— Правилно! — одобрително промърморва Пино.

Берю се отделя от малкия кортеж.

— Ш'ме извините, ама трябва да сменя водата на рибките — пояснява той, измъква с аристократичен замах използвания по съвместителство и за това орган на труда и започва обилно да „хуйринира“ (според собствените му твърдения) по адрес на близкия жив плет.

Пасторална картинка като за манастирско агит — табло. Направо да се разплачеш от умиление!

— Ми дойде една идея! — уведомява Мехурестия колегиума, който междувременно целомъдрено е загърбил арената на отделителните действия.

Той прилежно отръсква маркуча си и се заема да им изложи споходилото го просветление:

— Слушайте к'во, гъбълчета! Ако с'отснесем развитието на нещата към проблема на оная гъба, Алфредо, на пръв поглед мож' да се сметне, че за него хоризонтът се прояснява, но на последен, ако питате мен, ментеорологичната обстановка далеч не стои толкоз безоблачно. С к'во разполагаме, за да го обезвиним, питам? С к'во, а? С няколко броя къде членоразделителни, къде не реплики между братото и сестричката, коит' не вършат кой знае к'ва и поради това почти никаква работа, и с признанията на Хосето. Само че Хосето е гътнал Мартин и всеки съд ще квалификсир показанията му кат' приказка от 1002-ата нощ. Прав ли съм?

Кармен кимва утвърдително, Пино също.

— Според мен — заключава Негово Величество — единственият начин да измъкнем Алфредо от лайното, в коет' се е накиснал, е да открием истинските виновници.

Настъпва мълчание, нарушавано едва-едва от шумоленето на тревата под стъпките им.

— Бихме могли да изкопчим признанията на Хилдегарде дел Панар — подхвърля Пинюш.

— В'общо не си прави илюзии, че ма'ам Гестапо ш'клекове, брат'чед! Още при първия въпрос оня дърт мухъл ще вдигне такава патърдия, в сравнение с която изригването на Велзевулий ш'ти ни се стори кат' пръдня на настъпана въшка. Ш'мобиализира де що му се намира адвокат не само в Аржентсвинско, но и в Южна Америка и ш'ни засуче такова дело за клевета, че няма да може го разсучем не до Второ, ами до Двайс' и второ пиршествие. Ш'се развика, че издевателстваме над една беззащитна жена, забременена до веждите, която на всичко отгоре, по средата и отдолу кат' нищо мож' да снесе триглав змей от мъка покрай смъртта на скъпото си братле. И още куп забавления от този род, ако разбираш к'во искам да кажа.

Кармен поклаща прелестната си главица в знак на пълно съгласие.

— Буболини е абсолютно прав. С дел Панар трябва изключително много да внимаваме. Тук той е нещо като монарх и тъй като е луд по втората си жена, ще предпочете по-скоро да взриви планетата, отколкото да я предаде в ръцете на полицията.

Тя с преклонение, възхищение и доста усилия придърпва към себе си ръчището на мистър Буболини, чиято обиколка надхвърля с два цола сбора от тазобедрения радиус на батальон бременни мажоретки.

— И какво предлагаш, господарю мой?

Неин господар!!!!!! Какви ли не ги върши любовта, бога ми! Малката Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде е потресена, победена, обсебена, закрепостена до края на дните си. Бъди сигурен, че дори и на смъртния си одър ще продължи благоговейно да фъфли името му, да лигави снимката му, да дундурка до последна капка въображение и във всички дължини, диаметри и форми монументалната му паламарка, достойна за фирма на всяка уважаваща себе си колбасарница под наслова например „При чудовищния суджук“, „При дебнешката кървавица“ или, да речем, „При свирепата наденица“.

— К'во предлагам ли, моя нежна мушмулино подквасена, мои пъргави ненки, по-твърди от бронз, както е казал поетът, мое задниче палаво, облагородено с любезните грижи на прадядо Пино? К'во предлагам ли, чаровно видение на среднощните ми мечти и най-вече полюции, прелюбима моя владетелко на Брадатата Розова Поничка; к'во предлагам, питаш? Ами предлагам тукашната полиция да ми повери сухото, дет' са го намерили у Мартин, след коет' с Пинюш ще

продължим следствието в Бонус Айрес. Братото е подхвърлил на сестричката си за някакъв бар на име „Айфеловата кула“. При коет’ значи, че по пътя на логиката и някое превозно средство двамцата се снасяме директно там. Правим се на първи тиквеници; предвид достойнствата ни няма да ни е никак лесно, но с малко повече душа, сърце и тъпотия мож’ и да ни се уреди въпросът. Накратко: насочваме бандюгите към момчето и от този момент нататък се лепваме за него кат’ кърлежи за свински задник в очакване на светлото събитие. Щом то се случи, захлупваме убийците и им замесваме физиономията дотогава, докато изплюят квот’ имат за плюене, ако все още са в състояние. Алфредо е обезвинен. Хилдегардето далдисва до уши в говната. На нейния дърт лъохман не му остава друг избор, освен да си затваря човката. Колкот’ до теб, Карменсита, ти си осигуряваш всички авторски права върху успеха, предвид туй, че с гус’ин ти Пинюш нямаме никакво намерение да правим кариера в Аржентсвинско. С две думи: хейпи енд по цялото направление!

— Но ако се получи засечка? — възразява Кармен.

— И к’ва засечка мож’ да се получи, съкровище?

— Ако допуснем, че младият Салвадор бъде убит, преди да успеете да се намесите?

Мамутът приема изражението на прелъстен и изоставен парапитек.

— Да пропуснем подобно джамборе!? Ние!? Тоест аз? А после и той? ’Ма ти за к’ви ни вземаш, душа? За твоите аржентсвински бойскауты? Мож’ да бъдеш по-убедена от сигурна, че ш’си спускаме ретините от напъване, пиленце!

Но тя продължава да изказва съмнения:

— Единствен свети Петър е непогрешим. Винаги може да се случи неподвластен на волята ви инцидент, който да ви попречи да предприемете нужните действия в нужния момент. Спомнете си за убийството на Кончита, за майсторския начин, по който е било замислено и осъществено. Ако не бяхте дошли от Франция, то отдавна да е минало като най-обикновен факт от криминалната хроника и приятелят ви Алфред вече да е платил разноските!

— Твоите думи само потвърждават моите, гургуличката ми — ухилва се Необоримия. — Комбината им се провали хименно поради туй, щот’ ний цъфнахме. Във Франция има една поговорка, дет’ е

разпространена и в най-свисшите сфери: „Когато следствието води Александър-Беноа, на престъпниците им припарва под гъза!“ Доколкото знам, е била съчинена от президента Митеран на един купон на Министерския съвет.

НЕМИНУЕМО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Берю намира „Бонус Айрес“ подчертано любопитен и не пропуска да сподели впечатленията си с Пино.

— Ще речеш — отбелязва той, — че се намираш донякъде в Парижко, отчасти във Виена, донякъде в Лондон, в някои отношения другаде, но затуй пък най-малко в Аржентсвинско.

Просторни авенюта и площади, озеленени с „европейски“ дървета, достолепни сгради от дялан камък, хора, пременени досущ като себеподобните си, разхождащи се пролетно време по Булеварда на италианците.

Но когато таксито ги разтоварва пред бар „Айфеловата кула“, кварталният пейзаж ги хвърля в смут, объркване, недоумение и други емоции от тази възрастова група. Той е монтиран изцяло от ниски, едноетажни, тук-там по изключение двуетажни къщета, боядисани в свирепи крещящи и на моменти почти виещи цветове, размазани сякаш току-що върху палитрата на художник — параноик: зелено електрик с тенденция към късо съединение, слънчехожълто, диаричнобежово, картофенокафяво, кървавочервено, ослепителнобяло, небесносиньо, много оранжево, оранжево. Всичко това яростно се кара помежду си, създавайки обаче впечатлението за някак странна, агресивна и същевременно поетична красота. Улиците гъмжат от амбулантни художници, хербаризирали произведенията си върху опънати специално за случая стени от зебло. И знаеш ли какво рисуват всички тези Далита, Пикасота, Монета, Манета и прочия виртуози на четката? Кварталът, please! В резултат на което се получава навалица от малки, средни, средно големи и големи картини, репродуциращи околната среда в стотици и дори хиляди екземпляри. Сюрреализъм в действие и даже в съдействие! Върхът!

Фасадите на къщетата са перфорирани с традиционните loggias, до които се достига по ръждясали железни стълби. Навсякъде висят

тонове пране, издържано до последните кюлоти във все същите колоритни нюанси.

Докато Пино урежда сметките с таксито, Берю проникателно оглежда парадния вход на бара. Същият е задънен в самото дъно на една задънена уличка, ако бих могъл...^[1]

Пред вратата се мъдри тенекиен макет на Айфеловата кула с вида на страдащо от хронично неполиване мушкато, фамозната Madame de Paris тук не само не е на висота, но и на височина: прекалено изшилена, хилава, изпомачкана и едва двуетажна. От заведението се носи аржентинска музика. Танго! Истинското аржентинско танго няма нищо общо с това от нашенските танцови забави; то е несравнимо по-сладострастно, по-синкопирано, по-повече в много-много отношения. И къде-къде по-сърцераздирателно, за да не пропуснем нищо.

Двамата влизат. Помещението е мрачно, схлупено и плътно одимено дори и в момента, характеризиращ се с тоталната липса на клиента. По стените висят на тестета същите шедьоври, които разкрасяват и улицата. Има малка естрада със столове за музикантите. В дъното се мъдри огромен жълтясал постер на тулузеца Шарл Гардес, известен още като Карлос Гардел и популяризировал тангото в целия свят, преди да ритне камбаната на четирийсет и пет годишна възраст. Заведението — ако се съди по многобройните картини — е несъмнено сборен пункт на кварталното артистично войнство. Срещу естрадата се вие дълъг тезгях от масивно дърво, зад който в рамките на трите основни измерения са нагъчкани множество бутилки с разнообразно, но недвусмислено алкохолно съдържание. Общ характерен белег: върху всяка е прикрепена пощенска картичка с изображението на Айфеловата кула.

Единственото живо същество в бара е огромно, разплуто женище с буйна рижава коса, напомняща копа сено, което пафка пура с размерите на атомна подводница и задълбочено чете вестник. Червеният ѝ сатенен корсаж мигом душеразстройва Александър-Беноа, тъй като е не само свръхнапомпан, но и щедро разкопчан, за да предотврати задушаването на двойката квартирантки. Дамата орбитира около четирийсетте. Гримирана е сякаш с мистрия, като мястото на очите ѝ е маркирано с предимно количествени замазки в гущеровозелено.

Тандемът акостира на бара и пуска котва, т.е. забива лакти в излъскания от безброй техноподобни плот.

— К'во ш'шмръкнеш, дърто? — пита Берю.

Женището, демонстрирало до този момент пълна невъзмутимост и неподвижност, със замах поваля вестника в туш и възкликва (неясно защо на чужд език, но няма значение) с неповторим белвилски акцент:

— Frenchies!?!...

И се вторачва в чифта извънземни с труднообясним за тях (и за нас) интерес.

— Ама вий от Парижко ли сте, прелестно създание? — екзалтира се патриотично Мастодонта.

— Улица „Телеграф“!

— И чий го клатите в Бонус Айрес, ако не е тайна?

— О, най-обикновена любовна история! — подсмива се носталгично наднормената съотечественичка, изстрелвайки облак дим, на който би завидял всеки маневрен локомотив. — Бях се чифтосала с един местен бандюга, който държеше на всяка цена да се завърне at home. Смяташе се за по-хитър от останалите, тъй като бе завършил забавачница в Париж. Всъщност, може и така да беше, но „останалите“ изпитваха алергия към по-големите тарикати от тях и една хубава нощ любезно го изпроводиха на оня свят ведно с претенциите му. Бях спастрила малко пари, отворих това капанче и сега все някак свързвам двата края, колкото да не съм капо. Толкова по биографията ми, момчета. А вие? Туристи?

— Абе то и ние сме я закършили с една love story, но наш'та е много по-дълга за разправяне от ваш'та — споделя поверително Неотразимия. — Я по-добре м'ти ви ни кажи, пиленце, к'во ш'цапнем, за да отпразнуваме срещата?

Тя се усмивва:

— О! Лично аз съм на мойто чародейно биле: сто грама скоросмъртница с парче лед.

— За мен чаша червено — решава Дебелия. — А за теб, Пино?

— Никакъв алкохол! — решително парира Цезар. — Тукашната кухня е прекалено пикантна и се отразява зле на стомаха ми.

— Тогава пийте yerba mate, това е аржентинското национално питие.

— Ще го опитам — скланя Архивния.

Зареждайки се по смисъла и съдържанието на заявките си, тримата засмукват чашите с ентузиазма на всички изгнаници, нагазени от спомени за родината, докато в талазите тютюнев дим неусетно се втъква солидна доза spleen.

След третата глътка Александър-Беноа се чувства достатъчно аклиматизиран и с присъщата си дискретност нахълтва в някои недотам дискретни подробности.

— Кат' стана дума за твой човек, Маринет, дет' сега те гледа от отвъншното... Намери ли му заместник?

— Не съм и търсила. Стане ли ми много нервно в кюлотите, просто забърсвам някой тъпкач на свободна практика и решавам проблема.

— И как са тукашните гландиатори откъм инструментариум?

— Като навсякъде: намират се и формат „мечкоубиец“, и стандартни модели, и разфасовка „лилипут“. Но откакто съм напуснала франция, все още не ми се е случвало да поглезя куротрошачката си с нещо по-съществено.

— Коег' обаче понеже в'обще не означава, че трябва да губиш надежда, котенце! — ухилва се многозначително Берю.

Тя озадачено извива вежди.

— Какво искаш да кажеш, мило момче?

— Т'ва, че самото Произведение ни ме е изпратило на пътя ти, душа. В момента разговарям с най-еврокалибрената паламарка в Европейския съюз и околностите.

— Не преувеличаваш ли случайно, приятелю?

Пино намира за уместно да разсее съмненията й с висококompетентното си поръчителство:

— Не само че не преувеличава, мадам Маринет, но и проявява учудваща скромност. Касае се за цели четирийсет сантиметра!

— Само при неграта мож' да се уредиш с по-дълъг доуверява я Уникалния.

— Ти ме убиваш, дебелако! Трябва да видя, за да повярвам.

— Нищо по-просто, момичето ми! Само ш'позволиш първо да мина зад тезгяха, колкот' да му извъртя един-два шамара за освежаване, докато ти съзерцавам антрефилето...

Той се присъединява към собственичката на бара и се разпорежда:

— Сега с'обърни към мен, запретни се и удари един шпагат, за да мога да хвърля око на панорамата; ми трябва малко допинг-понг, за да подсигурия арматурата на животинчето.

Любителката на силни усещания с усмивка удовлетворява изискванията на Неудовлетворимия. И не само! Бидейки заслужил деятел на най-древната професия в света, тя проявява достойна за званието самоинициатива и изважда от чекмеджето на касата едно електрическо фенерче, с което започва да му импровизира в стереозвук и мегаколор „Малка нощна екскурзия в гори Тилилейски“.

— Без к-к-кюлоты, но с ж-ж-ж-жартиери! — констатира Берю с притрак-трак-тракващо от вълнение чене. — Не само нямам думи, но и ш'ти кажа, че такова самоуважение към тебе си и традициите е рядкост!

И за да печели време, а и за да не потиска повече поривите на застрашаващия да изпотроши мебелите член на постоянното присъствие в шлица, той със замах смъква панталона си, след което процедира по същия начин и с изтерзаните си от хронични вътрешни противоречия долни гащи.

Маринет е потресена. Разтресена! Стресната! Тресната! Но след кратка суматоха в сърдечната област и подекваториалния субрегион професионалният ѝ опит взема връх над объркването и тя подлага на пламенен дитирамбичен анализ анатомията на феноменалния:

— Вече вярвам! Съгласявам се! Приемам! Капитулирам безусловно! Подписвам се с две ръце, където искате, че това е то. Качеството! Най-доброто! Първото! Уникалното! На над световно равнище! Изключителното! Извънредното! Извънземното! Това е Той, Най-добрият приятел на жената! Най-Найът от Най-Най! Топ Чепът! Тоя, извън класацията! Оня, от реквизита на цирк „Буш“! Стани! Едноминутно мълчание! Повече никакви приказки: това е **the big, the great, the yes, изобщо the, и толкоз!** Дори по времето, когато се трудох на Плас Пигал, не ми се е случвало да ме разстрелват с подобна мортира, макар че завеждах секция „Близък изток и Черна Африка“. Имаш ли четвърт час, за да направим едно кръгче, о, Господи? Предчувствам, че ще се поболеея, ако не мина под ножа!

— Излишно е да ми с'обосноваваш, Ненет. Гражданинът е винаги и изцяло на разположение на публиката. Да виждаш някъде медальон с името на собственика?

Маринет се свлича от табуретката и подхвърля по адрес на Антиката:

— Нали нямаш нищо против да попазиш заведението, деденце? Пий yerba mate колкото ти душа иска — много е полезна за здравето.

Пино благодари и обилно се самообслужва, докато новосформираната двойка задълбава зад кулисите в издирване на подходяща плоска и мека повърхност. Две минути по-късно в бара влиза мършав мъж, обзаведен с процъфтяваща екзема в района на веждите, и се настанява на една маса. Същият носи платнена торба, върху която е щампована емблемата на T.W.A.

Пино гаврътва на един дъх петата си чаша прясна отваря с приятно упойващ сетивата вкус, но в момента, в който я пресушава, червата му надават див вопъл, придружен със зашеметяващо остра болка. Архивният с неволна гримаса се сграбчва за корема. Екземоносният субект забелязва движението и му адресира кратка фраза на испански.

— Пардон? — уведомява го изключително любезно за недоумението си Пинюш.

Оня посочва чашата, сетне корема си.

— Muy laxante!

— Сиреч?

Мъжът се опитва услужливо да франкофонизира испанския си:

— Yerba mate, много разслабително!

Този път Праотеца стопля и на лицето му се изписва отчаяние. Прословутата yerba mate се оказва мощен пургатив! О, небеса! О, участ зла! Само това му липсва при неговата и бездруго все по-сериозно задълбочаваща се стомашна проблематика! Съзнанието му тозчас бива прорязано от мисълта за неминуеми апокалиптични последствия.

Амбулантната екзема плахо се информира:

— Nobody, here? Никого?

— Оне моменте! — успокоява го Руината.

И в същия миг от дълбините на „Айфеловата кула“ до слуха му долита:

— А-а-ах-х-х-х!!! Какъв такъв, о, Боже — Господи и Вси светии! Невер-р-р-роятноу-у-у!... Каква енергия!... Их!... Какво темпо! Ъх!... Какъв дрибъл!... Ух! Какъв... Ох! Ори, орачо! Не ме жали! Гвардията

умира, но не се предава! Но той съвсем ще ми разбие предницата, пръчът дебел! Ами че то е наказуемо да маневрираш с такъв исторически орган, кълна се! Ти си същински пневматичен чук, французино! Какво говоря? Фадрома! Багер! Булдозер-р-р-р-р! „Катърпилар“ дръжки да яде! Да ти яде дръжката! Да фалира от срам! И при това въобще не ти пука за карантията ми, мръсно! Тъй, както я подкара, накрая ще ми качи матката в гърлото, канибалът! Та ти целият си само патка, момчето ми! От шапката до подметките! В анфас! В профил! В разрез! По диагонал! „Голямата Берта“ в плът и кръв! След такава канонада — край със сядането, сигурна съм! Най-малко за едно тримесечие! Но... пей, сърце! Като си помисля само, че оня, Брадатия, можеше да ме парафира „към дело“, без да позная подобно щастие!... Успокой за малко топките, колкото да си поема дъх и да се съсредоточи. Мерси, много си мил. Сега вече съм готова да отлепя! Газ, о, гордост на Отечеството! En avant! Go! Avanti! Ах, кръстът ми! Ох, лумбагото ми! Утре няма да мога да седна! Да легна! Да стъпя! Да... Изобщо! Ами че той ме убива, дивакът! Толкоз по-зле! Опъвай, camarade! До дупка! Само веднъж се умира! Да живее Франция!

Внезапна тишина замества тържествените финални акорди на „Марсилезата“.

Накрая на всички видове съпротивителни сили, Пино вече не е в състояние да контролира сфинктера си. Изопнат в стил „Капитанът потъва заедно с кораба си“ и с конвулсивно вкопчени в парапета на мостика — пардон, на плота на бара! — ръце, той предава цитаделата — тоест гащите си на вражеските орди — тоест на... Тоест чудесно схващаш какво имам предвид, затова няма да ти го рисувам! Сломен, но с благородно примирение. Антиката вдига бяло знаме със сетната достойна мисъл, че не разполага с дрехи за преобличане. В този контекст инцидентът, имащ акцентирано катаклизмичен характер, изглежда наистина непоправим. Досъсипан от това прозрение, той леко разкрачва хилавите си крака, затваря очи и отваря уста, сякаш за да издиша колкото се може по-бързо отчаянието си.

Екзематичният клиент съчувствено поклаща глава и прошепва:
— *Muy laxante. Si! Muy laxante.*

В този момент Берю и Маринет отново се появяват на сцената. За Мамута единствените видими поражения от авантюрата се заключават

в крайчеца на ризата, който издайнически се ветрее от прекалено припряно закопчания му шлиц. Колкото до собственичката на бара и по-точно до походката ѝ, човек би рекъл, че е гонила Морис Херцог по петите при спускането му от Анапурна, при това с високи токчета. И най-бедното въображение би могло да си представи как на всяка крачка ставите ѝ телескопично се нанизват една в друга.

— Господи! Каква воня! — въздъхва тя, след което пита Екземата:

— Какво ще пиете?

— Кампари — сода! — жадно откликва потребителят.

— И това ако е живот! — въздъхва отново Маринет. Но какво да се прави, дори и след такова грандиозно изпълнение трябва да продължим да си го живеем! Ти направо ми разказа играта, свиньо дебела!

Засегнатата, цитираната тутакси подхваща защитна пледоария;

— А коя, ш'те замоля, ако обичаш, беше тази, дет' поиска и даж' изиска да ѝ ти го навървя, а? Ш'ти светна, Ненет, че не е работа да въртиш капризи, докат' си хуйдовлетвориш нанадолните инстинктивности, а после да ми с'обявяваш за претлъстена и изоставена! Особено още повече, че преди да решиш да ми с'правиш на света ципа неспукана, би било трябвало да с'циментиращ пробойните в хамбара за мамули! Такъв булевард си отпрала, душа, че по него кат' нищо би могъл да мине карнавалът на Рио де Жартиейро и пак ш'му е широко! Трябва да знаеш, че ми се е случвало да пропнувам девойки в агнешка възраст от най-добри семейства, коит' са ми поемали The President в цял ръст, и то без да викат майка си на помощ! Къде отиваме, ако дърти брантии кат' теб започнат да смърдят само щот' са им поожулили малко повече кофата!?

— Не се сърди, дебелако, казах го като комплимент.

— Добре, щом е тъй. Предпочитам.

Тя досготвя кампарито, добавя резен лимон и отива да зарадва клиента. В момента, в който оставя чашата на масата, Екземата шепнешком се интересува:

— Някой да е питал за мен? Името ми е Лоло.

— Не — отвръща Маринет. — Чакате ли някого?

— Да, един рус тип със сини очи. Казва се Мартин.

— Знам го — кимва тя, — но днес още не съм го виждала.

След което закуцуква обратно към бара, душейки настървено, съответно докуцуква и заявява:

— Казвам ви аз, че вони на лайна като за световно по надсиране! Дано само не е гръмнала канализацията!

Пино лицемерно включва в действие носовите си отвори. (Би било много по-добре, разбира се, ако изключеше някои други, но!...)

— Нищо не усещам! — смотолевя той.

— Ненет има право — намесва се Мастодонта. — Имам чувството, че съм в задръстена кенефна чиния!

Внезапно става сериозен и понижава тон:

— Я кажи, бърбечето ми, оня там, пъпчасалият, пита ли те нещо за някой си Мартин или на мен така ми се стори?

— Да. Защо?

— Щот' мисля, че двамата с него имаме за к'во да си побърбим. Ш'ме извиниш ли за малко?

Дебелият се приближава до Пинюш.

— Нищо чудно да се окаже, че с Произведението наистина сме в комбина. Задникът, дет' се е курдисал ей там, чака Мартин! И ако го чака по нашия въпрос, ш'ти кажа, че лайнарникът, в който сме се забъркали, мож' да замирише и на рози, ако разбираш к'во имам напредвид.

Свикнал отдавна с изтънчените словесни ребуси на Непреводимия, Пино кимва утвърдително, но толкова унило, че Берю незабавно реагира по същество:

— Тъй обаче, както намирисвам, при теб ситуацията на положението май няма нищо общо с розите, а? Едно пиленце ми изчучурлика, че си се изсипал в гащите, Цезаре! Или бъркам?

— ... независимо от волята, желанието и възпитанието ми!... — опитва плахо да се обоснове Деликатния.

— Ам'че то ти си за боклука тогава! — въздъхва Александър-Беноа, разрешил далеч по-уместно последната си производствена авария в полза на добре известна ви делва със сметана. — Почне ли веднъж да с'изпражнява директно в гардероба, човек трябва да се абонаментира за старческия дом!

Жестоко!

Какво да се прави?

Нищо!

Такъв е животът!

Валчестият се изтърколва до масата на самоходната екзема.

— Dou you speak френски? — пита той, настанявайки се насреща му.

— No, but I speak English.

— Not me! — изпада в цайтнот The Mammouth, но веднага изхожда от безизходицата с „дамски гамбит“. — Ненет, ш'дойдеш ли да ми попреведеш малкото, дет' мож' да ми се случи да не го разбере?

Рижавата примъдона (Берю dixit) с издънения диференциал се приближава с припърхващата походка на развален компас.

— Сядай! — заповядва ѝ нейният нов цар — господар.

Тя:

— Питай тая крастава мутра к'ва кола има неговият Мартин.

— Аз знам каква — решава да си спести превода Маринет.

— Т'ва, че ти знаеш к'ва, си е собствено лично твой проблем, муци! Него питам! — експлондира Плондира.

Муцито покорно ретранслира въпроса.

— Ферари! — отговаря Екземата с много завист в гласа.

— Кош! — отбелязва Негово Величество. — Значи говорим за един и същи Мартин. Светни на дирника, че вчера неговият Мартин се изстреля окончателно от жизнения си път ведно с въпросната кочина!

— Мъртъв ли е? — успява да подрипне Маринет въпреки понесените физически поражения.

— По-мъртъв, отколкото ако баща му с'беше изфукал в носната си кърпа, когат' го е правил!

Превод. При вестта върху лицето на мършавото човече се изписва досада, подсилена от появата на пет допълнителни квадратни сантиметра екзема.

— А сега му обясни, че съм бил дружка на Мартин. Че съм карал зад него и че когат' съм стигнал на мястото на местопроизшествието, той все още не е бил забелил очи. И че преди да ги е, е успял да м'изповяда туй-онуй и да ми предаде нещо тиу важно. Go!

Между Маринет и клиента се завързва дискусия, която на моменти преминава в кресчендо.

— К'во, пудри ли се? — подозрително изсумтява Необхватния.

— Не, просто пита ти кой си.

— Кажи му, че т'ва не е негова работа. Бях приятелче на заупуткойния Мартин и изпълнявам последната му воля, която е свещена, ако не знае. И точка по въпроса!

Маринет превежда.

— Питай го защо е имал среща с Мартин в твойта барака.

(Виж един ред по-горе!)

— Мартин е трябвало да му предаде нещо.

— И к'во, по-курнкретно?

Въпрос. Отговор:

— Пари!

— Сега мож' да ни оставиш на каре очи, момичката ми! В'ри да смажеш с малко вазелин месомелачката си и ако изровиш отнякъде един панталон за дъртото, цена няма да имаш. Щот' май неговата канализация е сдала багажа.

— Така и предположих! Ще се кача до апартамента. Дрехите на моя човек още висят в гардероба. Той беше доста по-добре монтиран от стареца, разбира се, но все ще измъдря нещо.

Маринет се оттегля.

Берю забожда лакти в масата и многозначително втъква манерката си между своите чукоподобни пестници.

— А сега си отвори локаторите кат' за въздушно нападение, приятел! I have мангизи for you.

Върху отблъскващата физиономия на негодника се изписва значително по-гостоприемно изражение.

— Say me, for всеки случай, how much трябва да ти снеса? — продължава Неотразимия.

Екземата проявява завидна схватливост и обявява:

— Сто хиляди долара!

— Bravissimo! — подава му ръка Огромния. — It's regular.

Той сваля сакото си, просва го върху масата, разпаря хастара му и започва да вади пачките песос, придавали му до този момент вид на наpomпана спасителна жилетка.

Екземата трескаво ги преброява и припряно ги напъхва в платнената торба.

— Ж'О'кей? — пита Берю след приключване на операцията.

— О'кей!

— Now, колкот' се може по-quick на работа, нали? You ш'светнеш to your friends?

— О'кей! О'кей! — уверява го пламенно оня.

После става и започва да бърника из джобовете си, за да плати кампарито.

— Чупката, гнидо! It is за моя сметка — великодушно заявява Александър-Беноа.

Пъпчивият не чака да го молят и мигновено се умъглява.

Убийството на Салвадор дел Панар е програмирано.

Нещастният Пинюш стои като препариран наред две неистово смърдящи локви, които приемат все по-заstraшителни размери.

— Ще ми трябват също нови чорапи и обувки — простенва злочестият чревокрушенец.

Берюрие свива рамене и изръмжава:

— Откак' забогатя, взе да ми с'правиш нещо на много луксозен, Цезаре. Излиза, че не е лесно и пари да имаш!

[1] Можеш! И престани да се повтаряш! То прекален преводач и „Колибри“ не е драг. Бел. на деж. редактор. ↑

НЕИЗБЕЖНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

„Каванаг“ е внушителен небостъргач с дословно нюйоркская външност, който стърчи като колосален среден пръст наред пристанищния квартал на Буенос Айрес.

Берю едва не си счупва врата, опитвайки се да го натъпче в полезрението си като цялостен елемент, и промърморва:

— Трябва да си щур, за да се завреш да живееш в тая супер — казарма, при положение че толкоз години си пърхал кат' волна перепутка из La Rampe.

— Законът на контрастите — формулира мъдро Пино. След като е променила начина си на живот, достойната особа е решила за уместно да смени и декора.

— Не би било трябвало да говориш — съветва го Дебелия.

— Защо?

— Щот' все още така благоухаеш на дрисък, че накрая и на мен мож' да ми призлее, колкот' и да не е за вярване!

— И според теб фактът, че говоря, засилва тази миризма, така ли?

— Не, но привлича вниманието на околната среда, дърто. Те виждат, те чуват, те помирисват и си казват: „Ей го на хименно този самоходен анален елемент вони на говна кат' настъпана диария!“

— Но аз се изкъпах у Маринет!

— Слушай, а мож' би някъде по трасето даваш теч, а? Раздрусали те рядкото щастие, гаранция — Франция, колкот' и непатриотично да звучи!

— Така е, но ще ти призная, че за по-голяма сигурност барикадирах долните гащи с няколко вестника.

— В такъв случай ще да си ги подбрал отпреди най-малко два-се' години. Но както и да е. Да вървим!

Тандемът престъпва прага на чудовищно по размерите си фоайе, в сравнение с което това на ООН-ето би минало за провинциален

писоар и където няколко роти униформени портиери, строени зад гигантски подковообразен пулт, имат за задача да приемат видимо дезориентираните посетители, за да ги ориентират. Свръхоблия пита за мадам дел Панар. Едно ситно кубе с крещящо и на моменти виещосиня униформа, мултидиоптрови очила и обратна захапка го информира, че същата обитава апартамент № 3684, и услужливо им посочва най-подходящия за възнасяне асансьор, като преди това не пропуска, разбира се, да „ги съобщи“ по вътрешния телефон.

И ето че двамата професори по миазмика поемат нагоре, към гордото орлово гнездо на сенъора дел Панар номер 1.

Етажите са нашарени с обилна хоризонтална и вертикална пътна маркировка, на която би завидял всеки автополигон, а белязаните със съответните номера стрелки позволяват на алпинистите да открият издирвания апартамент, преди да им е привършила сухата храна.

Не след дълго нашите Лаурел и Харди се озовават на ръчно тъкана рогозка с размерите на корабно платно, просната пред двукрила лакирана порта. Звънят. Отваря им нещо, напомнящо смътно престаряла маймуна, маскирана като прислужница — метър и петдесет (в най-високия случай), гърбица модел „Мачу Пикчу“, бели гренадирски мустаци, неспасяемо виснали клепачи, непроветряем мирис на граниво — което ги проучва отдолу нагоре с тежък, слугест поглед.

— Сме същите, дет' сме очаквани, бупичката ми! — сигнализира радушно Берю.

О, *miracolo*! Дори неговият френски бива разбран, което свидетелствува, че гореописаната еманация на клас „млекопитаещи“, подточка „човекоподобни“, е практикувала единствено във високограмотно хайлайфно обкръжение.

— Елате! — изгъргорва тя на любимия език на Робеспьер и с потомствено куцане се понася в авангард по дълъг-дълъг-дълъг-дълъг-дълъг... Какво?... Коридор! Браво на теб!

В края на похода коридорът се влива в просторен хол, претъпкан с разкошни мебели и умопомрачаващо количество постери, посветени на футбола. Стените са тапицирани с всички международни триумфи на Аржентина, наред които се мъдри огромна снимка на Марадона,

позволяваща да се оцени по достойнство грацията, апетита, конюнктивата, съвършената хармония и дълбочината на порите на прославения играч, без да забравяме неговия бездънно интелигентен вид и одухотвореността на лъчезарния му поглед.

Мадам дел Панар Number One не е сама. Компания ѝ прави един кардинал в парадна униформа, явяващ се в светски аспект висок мъж с изпито (на екс!) лице и изпитателни очи тип „бургия“.

Домакинята представя новодошлите както може, което е лесно обяснимо и простимо, тъй като не знае имената им.

— Един... ъ-ъ-ъ-ъ... френски доктор (Пино) и още един... ъ-ъ-ъ-ъ... френски господин.

След което, вече много по-уверено, обявява:

— Негово Високопреосвещенство Алфредо Жиголо-и-Караманьоле-дел-Пичолина-и-Триперенцио-е-Хипофиза-и-Атрофия-и-Мучомучогроссо, кардинал на Мантекиля-и-Бланка-дел-Капотти.

— Много ми е приятно, господа — уверява ги Преосвещенството на разкошен академичен френски.

— Да не говорим пък на нас колко! — го контрауверява Александър-Беноа. — Ваш' Кардиналчество, мож' да се каже, че лично Светата терца ви е изпратила тук, щот' имаме да споделим на уважаемата г'жа куп деликатесни неща, коет' инак би ни ми било доста трудно напредвид лингвистатичната бариера, макар че, без да се докачате, да ви с'чуди човек к'во ви е ощипало да учите испански вместо френски. Кат' за начало ш'ви замоля да не се притеснявате, че приятелчето намирисва по-скоро фекателно, но на идване скочи с двете щеки в една курешка и не можа да се изчегърта подобаващо, поради коет'...

Високото Преосвещенство озадачено събира вежди и го прекъсва:

— Скъпи господине, бъдете тъй любезен да говорите по-бавно, тъй като отдавна не ми се е удавал случай да практикувам вашия прекрасен език, и се опасявам, че френският ми е далеч по-беден от вашия.

— No problem, Вашество! Достатъчно е да превключа на вашия диапазон, и нещата ш'се хързулнат кат' по мед и масло!

— Ще запозная накратко Негово Високопреосвещенство с положението — намесва се Пинюш.

— Когат' човек има нахалството да смърди кат' теб, той просто си смърди и си затваря плювалника! — избухва видният (отвсякъде) Оратор.

Но Цезар изпитва твърде голямо уважение към духовенството, за да допусне удавянето на кардинала в клоакалното красноречие на своя колега. С изискани, внимателно подбрани изрази той излага случая на прелата, като тръгва от въвличането на приятеля им Алфред в злокобното убийство на момата Кончита, минава през посещенията им в имението на Мигел дел Панар и стига до направените от тях разкрития. В епилог изразява твърдата си (им) увереност, че перфидната Хилдегарде и сатанинският ѝ брат са планирали най-хладнокръвно затриването на семето Делпанарово от първо котило с перспективата един ден да сервират на мътения от немкинята проектосин наследството върху огромното състояние на престарелия идалго. А дотогава, узурпирайки колкото може да се узурпира от същото, сестрата и братлето са се канели да бият по гуша цялото пеликанско войнство.

Кардиналът следи кошмарното резюме със затаен дъх и ужасът избива по лицето му със скоростта на пъпките по физиономията на тийнейджър, тръшнал се от скоротечна шарка.

— О, Всемогъщи Боже! — хлъцва сащисаното Преосвещенство. — Що за дяволски изчадия са могли да скроят такива пъклени планове!?...

Той пламенно се прекръства в няколко екземпляра, отперва всеотдайна целувка на висящия на гърдите му кръст, захлупва претовареното си с мрачни мисли чело в отрудените си ръце на духовен пастир и прошепва:

— Трябва да предупредим полицията!

— Вече сме я. Ваш' Кардиналчество — успокоява го Берю Великолепни. — Само че откъм доказателства пълно niente, както би казал вашият началник папата. Поради коет' трябва да заловим убийците в крачка. Хименно заради туй сме тук с Пино. Обяснете на г'жата за к'во става дума и ѝ дообяснете, плиз, че се налага да се разквартируваме в дома ѝ, докато' някой се пробва да ликвидира изтърсака ѝ. Къде е, прочия, туй мило създание, дет' инак да му се чудиш как мож' да е чак толкоз пъпчасало при днешната козметика?

— Отиде на мач — уведомява го кардиналт. — Днес се играе решаващата среща между шампиона на Уругвай „Санта Балтия де Констипасион“ и „Надеждите на Монтевидео“.

— Да се надяваме, че няма да му се случи случка! Макар че допреди малко убийците още не бяха получили хонорара си. От момента обаче, в който забърсаха сухото, мож' да се очаква какво ли не и предимно онова, дет' го очакваме! Тъй че прибере ли се тутманикът, мигом го захлупваме и повече никакво шаване! А сега разкажете всичко т'ва на мамка му. Ваш' Преосвещенчество!

Достопочтеният прелат се заема да разясни положението на домакинята, като грижливо подбира изразите, за да не докара злочестата майка до преждевременен колапс.

Междувременно Берюрие прошепва на Пинюш:

— Мож' и да си си барикадирал тила с вестници, брат'чед, но ш'ти откряна, че там май се е завихрила суматоха. Ако видиш ореола, дет' си го изографисал на коприната на канапетото, направо няма да посмееш да станеш. Затуй те съветвам, кат' тръгнеш да се надигаш, да му метнеш възглавничката отгоре, колкот' за пригледност. Щот' мен ако питаш, бабиерата все някак ш'преживее дисквалификацията на поколението си, но не и осирането на мебелите! Отлепи ли шеф-кюрето, аз ще обърна седалката, но, за бога, Цезаре, стисни халка и престани да се евакуираш откъм съдържание или пък облечи скафандър, ако си я загазил чак толкоз с херметизацията! Чудно ми е все пак как мож' хронично задръстен тип кат' твоя милост да мине ей тъй, от воле, в противниковия отбор!

— Не трябваше да пия онова мате у Маринет. Било извънредно силно очистително, както разбрах!

— Цезаре, ама в'обще не си прав! — смърря го строго Александър-Бибероноа. — Знаеш много добре, че изневериш ли на бялото, организмът ти веднага се дезорганизира. Да ми с'наливаш с чайче!? Ти!... Тъй де, остарее ли човек, от него всякакви дивотии мож' да очакваш!

Високопреосвещенството е разказало на Розита дел Панар всичко. Дословно. От игла до конец. И както се полага. Сиреч, съблюдавайки всички правила за безопасност на движението, оставяйки широко отворен прозореца на надеждата и проповядвайки богоугодно всеопрощение (с подлагане на всички налични бузи) под

предлог, че клетникът Мартин Борман (Не ти ли казах? Фамилното име на родата на Хилдегарде е Борман и братокът е бил кръстен на дядо си.) е загинал трагично, безспорен признак за неминуемото божие правосъдие. Той е заплатил за живота на кротката и целомъдрена Кончита, която Църквата ще назначи за светица при освобождаването на първата щатна бройка. Двамата тъй симпатични французи ще бдят като орлици над нея и Салвадорчо с тайната подкрепа на аржентинската полиция, принудена засега да остане в сянка, но готова да изскочи на слънце при най-малката опасност. Самият той всеки божи ден ще рецитира молитви в защита на сина й, при това специални, на латински, и не знам дали си даваш сметка, но кардиналските молитви са нещо като автограф на свети Петър!

Мама Розита се прехласва в благодарно подсмърчане, но инстинктивно кърши ръце на умряло, вибрирайки от страх пред актуалността на момента. Тъй де, точно сега ли намери милото й синче да отиде на мач! Ами че там. Ваше Високопреосвещенство, в онази тълпа е толкова лесно да му клъцнат гръклянчето на глупендъра! На това нежно, беззащитно създание, което блъска злобарки с лявата ръка пред снимката на Марадона^[1]

Кардинал Алфредо Жиголо-и-Караманьоле-дел-Пичолина-и-Триперенцио-е-Хипофиза-и-Атрофия-и-Мучомучогроссо тутакси заклина нечистите сили с едно грандиозно прекръстване, но за всеки случай се консултира с Берюрие, който го уверява, че „логично“ опасността Салвадор да не доживее до абитуриентския си бал съществува отпреди не повече от петнайсетина минути.

И тогава знаеш ли какво? Искаш ли да ти кажа колко безгранична е милостта божия? Добре: Салвадор се появява като по поръчка! Сияещ! Уругвайците са изяли колосален пердах — три на нула! И не може да разбере защо кардиналът и майка му се тръшват на колене, надавайки възторжени *Deo gratias*! Вярно, че в Аржентина всички са луднали по футбола, но да се отдаваш чак на такива лупинги само защото „Надеждите на Монтевидео“ са забърсали купата, много ш’те замоля!

Пинюш, който по природа е мистик, понечва да се присъедини към благодарствените молитви на кардинала, но при мисълта за все по-разширяващото се върху канапето петно се отказва да коленичи и задоволява мистицизма си с две-три прекръствания.

[1] Да не се бърка с Мадона! Бел. на дежурния музиковед. ↑

ПРОСТО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Берю заключава, че няма да имат никакви затруднения с охраната на пъпкувания сополанко. Когато разбира, че животът му е в опасност, Салвадорчо буквално се втечнява от ужас, присъединявайки се с целия спектър на интимните си аромати към могъщото ухание на Пино. Ах, да можеше да го помиришеш! Ах, да можеше да го видиш как позеленява под пубертетните си пъпки, бастунолъскачът! Да го чуеш как подхваща кастанетен рецитал за млечни зъби и пломби! Той плаче, уверява, че го е страх, изисква да го съхранят от всички опасности, настоява да го заключат в блиндирана стая с най-малко два полка снайперисти, да му осигурят бронирана жилетка! Не, шлифер! Не, юрган!

На Преосвещенството започва да му писва от всички тези маймунджилъци, от цялата тази неистова смрад. Казва си, че да интерпретираш ролята на кардинал в книга на Сан Антонио явно не е като да се чешеш под сутаната, мерси! Че от страна на Господ — Бог не е никак любезно да го насади на такъв ограничен, нагъл, циничен и на всичко отгоре плодовит като хлебарка графоман! Затова решава да се чупи, като преди това любезно урежда присъстващите с няколко резервни благословии в качеството на стратегически резерв. Така и няма да го видим повторно. Какво пък, целуни го от мое име, повече не ми е необходим!

Докато Розита дел Панар го изпровожда до вратата, Берю прави знак на Пино да стане, грабва двуметровата седалка и я обръща. И тъкмо навреме: ореолът е започнал да се трансформира в локва. Тъй де, никога не можеш да прогнозираш развитието на една диария.

— Какво ще правя? — вайка се Развалината.

— Ш'ти вземем мерките и ще изпратим прислужницата да ти купи два — три панталона и четири — пет чифта долни гащи.

При завръщането на екс — Панарица Мамута изисква да бъде запознат с „разстановката на обстановката“, както авторитетно заявява.

Освен хола, апартаментът включва още пет стаи, от които четири на един ред. Най-крайната е принадлежала на блаженопочившата Кончита, следващата е свободна, сетне идва ред на най-просторната, тази на домакинята, която е свързана директно с онази на последната ѝ копродукция с престарелия идалго. Петата наподобява по-скоро килер, снабден с малко вентилационно отворстие; тя съседствува с кухнята и, както може би вече си се досетил, е обитавана от джуджеподобната прислужница. Стратегът се потапя в размисъл под комбинираните погледи на присъстващите.

— Ш'се наложи да извъртим малка рокада — отсича накрая той. — Хлапето ш'се инсталира в кочината на обслужващия персонал, аз и Пино ш'се настаним в неговата, а недоклатената ш'се паркира в стаята за гости.

В лицея Салвадор изучава френски като втори език и криво-ляво успява да схване реорганизационните разпоредби на Мастодонта.

— Трябва да ме разбереш, момчето ми: стаята на шерпата не гледа наникъде, тъй кат' няма прозорец. През дупката, дет' вентилира, мож' да се провере най-много червей за стръв, а и освен туй смятам окончателно да я задръстя. В същото време в твойта стая двамцата с колегата ш'сме кат' в почетната лежа, ако ония артисти решат да ни спретнат някое театро. Тъй че колкот' до къщата, всичко е наред. Що се отснася до теб, до второ нареждане да не си си подал и върха на сопола навън! Ш'пуснем слух, че си се поболял. Г'жа майка ти ще свирне на вашия доктор, ще прескочи два-три пъти до аптеката и в'обще в този дух. И ще чакаме. Междубременно дядо ти Пинюш ш'се пораздуши из сектора, за да види дали някой не наблюдава сградата. Ш'ти кажа, че за такива работи дъртият има око кат' радар! То си му е в кръвта. Засича ти от раз всеки, дет' не му е работа да бъде там, където е. Загря ли добре за к'во става дума, шубе насрано? Но куесчънс? Отлично! А сега трябва да ме осветлиш по един изключително важен момент, момче. Как сте тук, у вас, с кльопачката? Бива ли я? Щот' за мен т'ва е безусловно условие, за да функционирам ефикасно! К'ви манджи забърква лилипутчестата? Напримерно колкот' приказка да става? Задушен заек с доматен сос, казваш? Мъ'да, кат' за ордьовър мож' да мине. И още, пъпко нещастна? К'во? Говори по-силно!

Ну... Ну... Numita? Коег' представлява к'во по-точно? Царевично пюре, лук, пиперки? И само? Виж, кат' гарнитура към няколко по-съществени телешки пържоли, не възразявам, но в модел „натюр“ туй си е чиста проба диетична помия. Трябва да се разговорим по въпроса с мис Палечка; щом ш'си играем на дядовата ръкавичка, редно е да си избистрим гастрономическите недоразумения!

През нощта, естествено. Антиката свирепе се посира. Изживявайки Тантаналови (Сан Антонио dixit) мъки, Праотеца агонизиращо се тътрузи нагоре-надолу по своята чревна Via Dolorosa. Той събужда съкреватника си, за да го запознае със ситуацията и при необходимост и с предсмъртната си воля. Клетият Пинюш неудържимо емитира зловонни хлипове и гаргароподобни звуци, които напомнят фонограмата на дефектен анимационен филм. Същите се зараждат в стомашното му тон — студио като звънки и във висша степен мелодични междуметия, след което позаглъхват, докато следват зигзагообразната инфраструктура на червата, и в заключение се приземят с грохота на свръхзвуков самолет върху долния чаршаф на сеньорита Розита, който вече не издържа на бомбардировките. Явлението се проявява под формата било на мощен артилерийски залп, било на поредица вонящи цунами, но и в двата случая сравненията илюстрират относително бедно реалната обстановка.

Дебелият се надига от леглото и макар и полузаспал, успява да оцени напълно обективно размерите на бедствието.

— Мен ако питаш, мястото ти е в реактнимацията, брат'чед! — заявява съчувствено той. — Недопустимо е да ми се разхождаш на свобода с тоя побеснял лайномет! Ш'предупредя ма'ам госпожата.

Която очевидно е будна, тъй като под разделящата двете стаи врата се процежда светлина. Берюрие тихо почуква. Никаква реакция, затова той внимателно откrexва вратата и забелязва злощастната майка на колене пред една статуя на Дева Мария. Със затворени очи и вбита между раменете глава, тя пламенно отмята молитва след молитва с помощта на дълга едрозърнеста броеница. Облечена е в копринена нощница. Най-вероятно си е чесала задника, защото ефирната дреха е не само високо запретната, но и солидно зашипана между седалищните ѝ полусфери. Така, видяна в гръб, дъртата вещица

изведнъж събужда специфично любопитство у Мастодонта. Тя притежава любимия му модел дирник с формата на тиква, снежнобели бедра, пощадени от разширените вени и целулита, и талията на угоено виолончело. Разпуснатата ѝ коса е учудващо дълга и се е напластила на меки вълни върху перваза на обекта на интереса Берюриев. Което е предостатъчно на The Big, за да обяви пълна бойна готовност в зоната на здрача!

Мамутът предпазливо изхъ — хъ — хъква. Ма'ам Розита стреснато подрипва, сконфузена, че са я изненадали наред молитвите ѝ така, както други биха се изненадали, ако инкасаторът ги завари в разгара на композиция номер 69.

— Ш'ме прощавате, ако мож' да м'извините — пропелтечва Александър-Беноа, — ама видях светлината и помислих, че мож' да си разреша да си позволя...

— Синът ми! — писва злочестата сенъора.

— Не! Не! — успокоява я Хипопотаместия. — Откъм там всичко е наред. Става дума за моя колега, който е болен.

Странно, но разбирателството е пълно, въпреки че всеки се изразява на матерния си език.

Берю я запознава подробно с аферата „yerba mate“, което в комбинация с локалната месно — брашнена кухня съсипва катастрофално интериора на това деликатно създание, привикнало към несравнимо по-дискретни ястия.

Розитата е добра. Милозлива. Щедра дори в нещастieto си. Обявява, че ще инструктира хипофизната да подмени незабавно чаршафите. Уверява го, че е излишно да алармират „Бърза помощ“, тъй като разполага с всички необходими медикаменти, способни да контрират дори високосните диарични пристъпи. Две хапчета, и край с „неприятностите“! Тя все още не си е дала сметка за запретнатата нощница и залостената в задника ѝ коприна и Ненаситния просто не може да ѝ се нагледа.

В анфас гледката също не е от най-скръбните. Тъй като най-малко една трета от нощницата ѝ е втъкната в упоменатото злачно и спокойно място, поничката ѝ — всъщност козунакът, за да бъдем точни! — се обрисова под финия плат с яснотата на северно сияние над Екватора. Представи си какво въздействие оказва гледката на Бермудския триъгълник Розитов върху Александър-Беноа, върху този

изтънчен любител на мидите, стридите, мушмулите, сливите, телешкото задушено и всички *frutti di mare* от междучатално естество! Освен това „ма'ам г'жа сеньората“ е така залесена под пъпа, че да ти увехне Булонският лес от завист! Перуката на Нефертити, бога ми! Брадата на Синята брада! „Дивото зове“, и при това зове така, че Първичния се опървява от воле по метричната система! Само че не смее, горкият! Не дръзва да разчекне току — така една дама в ефективен траур! Тъй де, само съвършен дръвник би си позволил да го надърви в присъствието на една толкова блага и не по-малко честива овца божия, която живее и блее не по Гринуич, а по Евангелието на Матей!

Двамата маркират кратко интермецо, задълбочени в терзаещите ги по съвършено различни поводи тревожни мисли. И ето че изведнъж се случва нещо ново, неочаквано: Розита, която до този момент е поддържала визуален контакт единствено с интелигентната физиономия на събеседника си, премества поглед един метър по-надолу. И какво следва, мислиш? Електрошок от седма степен по скалата на Рихтер, ето какво следва, за да не ти изгорят бушоните от много мислене! Бидейки лишен от пижама, Александър-Беноа спи по мрежестия си потник и своя прословут слип, с чиито технически параметри и най-вече свръхразтегливост съм те запознавал неведнъж. Той се е обезформил и отпуснал до такава степен, че се е отказал да изпълнява ролята на усмирителна риза спрямо колосалния пакет на приносителя си! И тъй като близостта на Розитата неистово възбужда Берю, личният му Курбачов вече е приключил с перестройката и се е изопнал в цял ръст на президиума, за да събере овациите на публиката!

Ма'ам дел Панар се втрещава от изумление. Но тъй като всеки път опираме до този момент, нямам никакво намерение да си измъчвам потните жлези, за да ти описвам отново стъписването на една богобоязлива дама, изпаднала пред монументалния орган в положението на ирландски сетер пред лисича дупка. Тя почервява, побелява, повиолетява, позеленява, посинява и накрая, за по-голямо разнообразие, прежълтява. Устата ѝ зейва, ноздрите на туканообразния ѝ нос блокират, очите ѝ се разиграват като номерираните топки в сферата при тегленето на месечния тираж на лотарията и — представяш ли си, бароне? — дори ушите ѝ се разтреперват.

Виждайки я, че залита, пребледняла повече и от нощницата си, Берю се втурва към нея и я поема в бутовидните си ръчища.

— Ш'припадате ли, маркизо? — избъбря той притеснено.

Сетне я просва напреки на леглото и започва да я уговаря, потупвайки я нежно по бузите:

— Излишно е да ми се обезсъзнавате, котенце! Няма нищо страшно. Докат' съм тук, вашият копелдак мож' да спи спокойно и връз двете си уши, честна берюриевска! Ох! 'ма тя взе, че наистина рипна отатък бариерата, миличката! Господи, к'ъв разкош! То не е задник, а фойерверк! То не са кълки, а фантазия! То не е пъп, а приказка! То не са вимета, а песен! Да й се не надяваш на анатомията на тая крава! Ако си рендоса малко клюна и направи оборка на брадавиците, би била станала почти бютифул, бога ми! По дяволите! Я докат' е още в дрейф, да хвърля едно око на пандишпанчето й, че после не се знае знае ли се! Хайде, пиленце! Дай да поповетрим магазинята, че покрай таз Библия нищо чудно да ти мухляса стоката. М-м-м? Точно както и предполагагах! Пресвети Боже! Ама погледни ги тия дебри, плиз! В сравнение с градинката на ма'ам Булонският лес си е жив лунен пейзаж! Ам'че то комбайн ш'ми трябва, за да се докопам до пещерата на Али Баба! Виждал съм ги к'ви ли не, ама чак такава ливада, никога! Че и черна, че и лъскава, че и мека! Същински матрак! Да се тръшнеш отгоре му и повече да не станеш! Чакай, дарлинг, да ти посреша молюската. Хм-м-м! Че къде ли ш'се е дянала, бупичката? Ку-ку! А! Ей я, душката! Намерих те! Намерих те! Пу за мен! Ох! Да ти имам палачинката, baby! Ам'че то с нея сателитна телевизия мож' да си ловиш! Пък и откъм аромат го докарва, палавницата! Тъй де, толкоз години е отлежавала във формалин покрай молитвите на ма'ам, горкичката! Хайде сега да й врътнем една шпакличка, за да я приведем в кондикция. Ей тъй, само по мантинелата, колкот' да й светнат очичките! Хм!... Тръпка ли я раздруса, или на мен тъй ми се стори? Мъ'да! Никакво съмнение! Размърда се, съкровището! Коег' ще рече, че макар и путсъзнателно, щастieto вече я е подгонило. И как не: след толкоз години блокада на путканката едно езиче в стил „Прекрасният принц“ не само ш'ти разшава пагона^[1], но и с хастара наопаки ш'ти го обърне! Досуц кат' в реактнимацията, бога ми! Все едно да правиш изкуствено дишане на Свети Петър. Басирам се, че ей сегинка ш'развърти бетонобъркачката, при туй без в'обще изобщо да се усети!

Видя ли? К'во ти рекох? Природата си е природа и не само! Вари я, печи я, в буркан я затваряй, ако щеш, тя си знае нейното! Ей я на — ма'ам сеньората топна среден пръст в тенджерата! Вярно, все още мижи, но туй не й пречи да си гъделичка инстинктивностите. К'во пък? Такъв е животът! И би било тъпо да му с'опъваш. Ам'че тя била на границата на лимита, мамката на Салвадорето! Още малко, и току-виж, подписала протокол за ликвидация на скъпоценностите си, дулцинейката! А сега? Сега няма друг начин да й запреш екстаза, освен да й дръпнеш шалтера! Ма'ам г'жата се настройва за часа на истината! И на Истинския прочее! Хубаво ще е да зарежеш тая броеница, съкровище, че кат' те гледам как си гнявиш зелката, кат' нищо мож' да си докараш някоя трудова авария в котелното. Е, душа, край на мъките! Милостивият Господ-Бог и вси светии ти отпускат а very great момент с най-добрия приятел на жената. Моля всички да заемат местата си и да затегнат предпазните колани, както е казал поетът! Поеми дълбоко дъх, пиленце, задръж и остави грижата за всичките си грижи на мистър Number One. Отваряй вратата и не се бой, билетите са у мен! Кат' за начало — леко шомполиране за загрявка на инвентара... Хм-м-м-м!... Я го как се разрипа, палавникът! По-нежно, момче, че да не объркаме цола! Ако не знаеш, ш'те откrehна, че най-важна е атмосферата... Предразпутлагането... Доверието... Онова, взаимното... У-у-удобството-о-о!... Засечи хубаво топографията, мисис, че да не поседем компаса, кат' минем звуковата бариера!... И не ми се прави повече на припаднала, ш'те замоля плиз. Излез в съзнание, ако обичаш, защото къде отиваме, ако нямаме смелост да се сбутае със суровата действителност, питам? Опре ли работата до ти-ри-лим-пом-пом, задникът не признава траур, ако ще и да е общонационален! И като така... Go!

В този решителен момент на вратата се появява лилипутчестата прислужница, за да уведоми сеньората, че сеньор болният е преоблечен, че под чаршафа му е монтирано съответното непромокаемо покритие, че стаята е надлежно дезодорирана и че са му връчени антидиарични хапчета последен модел. Тя прекъсва рапорта си наред дума, забелязвайки необичайно бавните жестикулации на работодателката си. И тъй като в родата й девствеността се предава по наследство от майка на дъщеря, стига до извода, че се касае за упражнение, развиващо коремните мускули.

Което, в известен смисъл, е доста логично като заключение.

[1] Да се чете „нагона“! Бел. на дежурния офицер. [↑](#)

ПРОСТО ПРОДЪЛЖЕНИЕ — BIS

Е компенсируемо отказуемостта.

Е несъотносимо спрямо убиеца, отричащ деянието си въпреки очевидностите^[1].

След като изживява хоризонтално, вертикално, диагонално, в дълбочина и напречен разрез най-съществения оргазъм в инак безупречния си живот на домакия и инкубатор, г'жа дел Панар (I вариант) решава, че най-достойният изход от така създалата се деликатна ситуация е да се гътне отново в несвяст. И тя се, забелвайки артистично очи под полуоткрехнатите кепенци на тежките си гущеровидни клепачи. Междувременно, възползвайки се от този й тъй енергичен отказ да възприеме случилото се за свършен (и свършен) факт, Александър-Беноа прилежно забърсва макроцефала си с нощницата й, при което стига до две гъбясали от мъдрост заключения: първо, че, бидейки от коприна, същата е крайно неподходяща за интимен тоалет, и, второ, че е доста странно все пак една тъй богобоязлива особа да се кипри в копринена нощница. В същото той съзира пикантен признак за наличието на потайни възжелания, несъвместими с доброто възпитание, но латентни, и то с висока степен на реализуемост (както току-що сам се е уверил).

Фактът, че е научил класово явление като ма'ам дел Панар, го изпълва с неподправен възторг. Загнездилото се дълбоко в анатомията му републиканско его, дължащо се на достойните възпитателни методи в общинското и най-вече мирянско първоначално училище, подсъзнателно поражда у него желанието да унижава прогнилата буржоазия под пъп и над пъп по всички възможни начини. О, не от злоба, разбира се, а от чист антиконформизъм, вместирайки нещата от живота (между които и леглото) по-скоро в рамките на закачливото „Майтап да става!“, отколкото в тези на високохуманния принцип „Прекарай ближния!“.

Решавайки, че Панарица започва да прекалява с комедията, Многообемния отскача до банята, наквазва обилно една изтривалка и я изцежда върху лицето ѝ. Дявол го взел!... Толкова грозен нос и такива отвратителни брадавици (особено онази, косматата!) наистина рядко се срещат. Баба ти Яга метлата да си яде! Нищо чудно, че превтасалият говеждовъд е отдал предпочитанията си на русокосата и лъчезарна Хилдегарде. Макар че, за да бъдем обективни, дъртата също бе светнала като слънчице, уреждайки мухлясалото си мазе с официалното посещение на Берюриевия The Big.

Водната терапия не дава очаквания резултат, сиреч да вкара гражданката Розита в свят, и Александър-Беноа се нервира. Гласувайки в полза на крутите мерки, той прикляка в характерна поза точно над манерката ѝ и изстрелва право в носа ѝ серия волни, художествено оформени пръдни — емпиричен метод, използван относително рядко в английския кралски двор, но за сметка на това създавал векове наред неповторимата атмосфера (разбирай: ухание) на първите брачни нощи в родното му село. По времето на дядо Берюрие строго се е съблюдавало правилото след „прогонването“ на младоженката същата да бъде „успокоена“ от изживяното сътресение по този тъй грациозен начин. В случая той също действа безотказно. Сеньората експлодира в свирепи кихавици и се развихря в диви подскоци, в резултат на което Берю се капичва от седлото, тоест от физиономията ѝ, и се прикревята на задник току до нея.

— Какакакаво ме сопопопополетя? — прописусуква с изтерзано гласче горгоната. — Съзнание ли изгугугугугубих-х-х-х?...

За пореден път Полиглта чудесно разбира за какво става дума на испански и реагира напълно логично на френски:

— Малък световрът, графиньо, но кат' си заплакнете медузата и смените тоя парцал, всичко ш'ви се стори рози и разкош! Хайде сега, на-ни-на, кифло смачкана, и най-добре ще е да го откараме без прекъсвания до сутринта. Надявам се, че приятелчето ще престане да хвърля баласт!

В заключение Мастодонта напуска намиращата се все още в прясно постреволюционно състояние дама и се потапя в миазмите на стаята, която споделя с Пино. Архивният хърка. И го прави добре. Като за конгрес на гатери. Въпреки което, Берю съумява да установи

отсъствието на тревожно, предвещаващо нови фекални бури къркорене. Успокоен, той отваря прозореца, за да позволи на вонята да се евакуира, сетне се просва на леглото и отмърква в мига, в който заема хоризонтално положение.

И вече сънува в мегаколор и долби стерео, когато след дълго и мъчително разтърсване посеркото отново го събужда. Жалко, защото сънят е изключително интересен. Същият се развива в онзи влак, който препуска нагоре — надолу по „курдилиерите на Гландите“ (според твърденията на Берюрие), претъпкан с разкошното кафе „Нова Бразилия“ (интересно дали има стара?). Мамута е гол, както го е мамутеса родила в един от вагоните в компанията на рота прелестни създания в Евина униформа, които весело чуруликат и се плицикат в уханната маса, докато Свръхнадарения жизнерадостно ги опъва една подир друга. Палавите зърна се промъкват навсякъде: в устата му, в... знаеш къде, в ушите, в ноздрите, в пъпа, в... абе навсякъде, като ти казвам! Навървят се дори около второто му и най-често първо „аз“, и то в разгара на маневрите, което придава допълнителна пикантност на усещанията.

— К'во, таковата?... — успява той най-сетне да изплува.

— Трябва да уринирам — уведомява го Пино.

— И к'во се иска от мен в случая? Да ти светя, що ли?

— Работата е там, че ползуваме една и съща баня с домакинята и точно в момента тя е заседнала вътре.

На Берю, както винаги, му хрумва гениална идея:

— Излей се през прозореца!

— Смяташ ли, че?...

— Пикай и не питай!

И моментално заспива отново с тайната надежда да догони описания по-горе кафе — влак.

Антиката се изсипва от леглото и с подгъващи се карачки се насочва към прозореца, закрит с тежки двойни пердета. Известно време опипом се опитва да открие задействащите ги шнуrowe, но под могъщия натиск на мехура си бързо се отказва, хваща краищата и рязко ги дръпва. И тогава усеща съпротива, при това не „инертна“, а подчертано „оухотворена“. Руината мигновено съобразява, че зад пердето има някой, включва на първата попаднала му подръка защитна реакция и атакува с дясното рамо напред. Нахаква се в нещо твърдо,

което поддава, и по реда на номерата изахва, изохква, изпъшква, изругава и накрая се прехласва в писък, който бързо заглъхва в дълбочина.

— Берю, ела! Бързо! — хлъцва Пинюш.

Най-сетне успява да намери пролука в пердетата и надзърта от прозореца, но му се завива свят и припряно дава заден ход. Отзовалият се с учудваща експедитивност на призива му Александър-Беноа безцеремонно го изтиква встрани, за да си осигури нужната видимост, и съзира далече долу човешка фигура, проснала се наред улицата в позата на кръст за храброст.

— Амин! — въздъхва Хипопотаместия.

— Мъртъв ли е? — смотолевя потресен Пино.

— След плонж от трийсет и шестия етаж? Ти ме учудваш!

— Виждаш ли, аз не нарочно, аз...

— Излишно е да ми се истеризираш, само щот' вестибуларната апаратура на някакъв тип, дошъл да кръцне гръцмулчето на Салвадорчото, е дала на заето!

В същия миг той забелязва на паркета странен предмет. Навежда се и констатира, че същият е ефирна мокасина с каучукова подметка, гарнирана нагъсто със ситни вендузи. Грабва я, засилва я през прозореца и светкавично го затваря.

— Не пали лампата!

Спотайва се зад пердето и се опитва да види какво става долу. По тези малки часове улиците са почти безлюдни, но въпреки това неколцина любопитни ноктамбули (предимно къркани до козирката моряци) хукват към мястото на събитието, докато, за разлика от тях, една спряла в близост кола го напуска с пълна газ. Интуицията му се изказва в полза на бял сааб с гюрук, но тъй като последният е вдигнат, не успява да установи нито броя, нито външността на пасажерите.

Мамутът присяда на леглото и с леко потреперващ глас отбелязва:

— Ако не ти се беше обадила простактата, щяха да ни организират такава Вратоломеева нощ, че да ни репатритнат в Парижко в дървени шлифери!

Сетне, в качеството на психическо разтоварване, хваща с две ръце чудовищния си грездей, намества го внимателно върху дясното си

бедро и яростно се заема да драпа с нокти помощния си инвентар, предизвиквайки дива паника сред бивакуващата там фауна.

— Но на мен продължава да ми се плакае! — изхлипва Цезар.

— Направо мож' да ти скъса нервите тоя дъртак! — изсумтява раздражено Необятния. — Плачай тогава в саксията, дет' е върху шкафа!

Предложението идва по душа на изтерзаната отделителна система на Цезар, но миг по-късно той колебливо възразява:

— Само че цветята се изкуствени, Сандре!

— Толкоз по-добре, така поне няма опасност да увехнат!

На сутринта пристига полицията и иска разрешение да изследва онези стаи в апартамента, които гледат към пристанището. Господа ченгетата установяват, че един от товарните асансьори на небостъргача е спрял на трийсет и шестия етаж и че вратата му е застопорена с парче дърво. Прозорецът на стълбищната площадка също се оказва блокиран и върху корниза, опасващ сградата на всеки дванайсет етаж, с цел да хармонизира общата перспектива, откриват миниатюрни парченца каучук. Заключават, че алпинистът се е опитал да проникне в някой от апартаментите на трийсет и шестия етаж, но е изгубил равновесие и е приключил завинаги със спорта. Същият е идентифициран като опасен, избягал наскоро от затвора в Кордоба рецидивист на име Невада, но известен повече под прякора Маймуната заради изключителната си ловкост.

Когато екс — Панарица и пъпчивият ѝ изтърсак разбират, че безпарашутният скок на бандюгата се дължи на инициативността на техните френски гости, те със сълзи на очи се хвърлят на шията им, кълнейки им се във вечна признателност.

Трогнат до дъното на жлъчката си, Берю също рева, изхождайки от принципа, че не си заслужава да пестиш емоциите си, когато това наистина си заслужава.

Ма'ам дел Панар е просто неузнаваема. Сложила си е дори грим, който, разбира се, нито скъсява дългия ѝ клюновиден нос, нито заличава кошмарните ѝ брадавици, но все пак разведрява инак статично суровото изражение на лицето ѝ. Неочакваният и мощен сондаж, с който Обемистия е облагодетелствувал интимностите ѝ, е вдъхнал на клетата женица нова вяра в анатомията ѝ, нови сили с оглед

на бъдещи разработки, а оттам и напълно обяснима жажда за живот, която буквално прелива от изпълнените ѝ с надежда кривогледи очи.

След закуската, включваща студено месо и черен фасул, които Берю полива с няколко литра разкошно червено вино, той и Пино се оттеглят в хола, за да съставят план за действие.

Двамата са напълно наясно, че е настъпил моментът да вземат инициативата в свои ръце. Бандата е предприела първата си атака, увенчала се с пълно фиаско, и сега те на свой ред трябва да минат в настъпление.

В обичайния си телеграфен стил Пино прави рекапитулация на положението:

— Очевидно негодниците, на които е платил покойният Мартин, имат намерение да изпълнят договора въпреки смъртта му. Затова и наемат един избягал от затвора убиец, на когото възлагат задачата да види сметката на хлапето. И ако за негова зла чест случайно не го бях пратил да ухапе паветата, Салвадор отдавна вече да е изстинал. Ударът им се провали, но те отново ще опитат. Какво мислиш по въпроса?

Три дълги утвърдителни пръдни изразяват пълното съгласие на Берюрие със заключенията му.

— Чудесно! — оценява по достойнство красноречието му Пинюш. — С какви елементи разполагаме?

Този път Дебелия отговаря с двоен трясък, но на друга честота, който заглъхва нейде в онази мистериозна камера, където газът престава да бъде газ, за да премине в друго, значително по-осезаемо агрегатно състояние.

— Престани, че и на мен ми се приисква! — приплаква умолително Пинюш.

The Mammoth реагира с многозначителната и горда усмивка на млекопитаещо, което умее не само да контролира ануса си, но и виртуозно да си служи с него. И за последно, закачливо пласира една тънка и дълга, която отзвучава с нежния приплясък на плоско камъче по меланхоличната повърхност на савойско езеро.

Разбирайки, че коекипърът му винаги ще има последната дума в областта (ако смеем да се изразим така), Пино с въздишка продължава разбора на ситуацията:

— За момента разполагаме с три елемента. Първо, известна ни е самоличността на наемния убиец, който е мъртъв; второ, знаем, че съучастниците му използват бял открит сааб; трето, разполагаме с доказателство, че бандата е наясно с точното разположение на стаята на младежа. Кое то означава, че някой ги е осведомил за това. И тъй като е изключено това да е обитател на апартамента, налага се заключението, че същият е бил предварително посетен от външно лице. А оттук следва, че се налага да интервюираме старата прислужница и господарите ѝ.

Първоначално Многообемния има вероломното намерение да приветствува експозето по свой начин, но инстинктивно предусеща, че този път рискът е прекалено голям, и се въздържа.

— Златни ти уста, Пино! Иди да поразпиташ Панарестите и лилипутчестата, а аз през туй време ще ударя една жица на Карменсита, за да ни изпроводи малко от своите абортригени.

— За какво са ни?

Берю загадъчно се подсмихва.

— Ш'ти светна нещо, дърто. Колкот' до логиката, шапка ти свалям, но си зле с въображението. Разликата между нас е, че ти се озърташ назад, а аз гледам в перспектива!

Първоначално решава, че така и няма да го свържат с нея, because of езиковата бариера, но в крайна сметка телефонистката го прехвърля на една колежка, която говори канадски френски, и нещата се уреждат.

— Слава богу! — изхриптява задъхано Кармен на другия край на линията. — Най-сетне! Най-сетне се обади, любов моя френска! Ти, нерезо мой ненагледен! Ти, патко моя колосална! Ти, какалашко моя демонична! Мисля единствено за теб и хормонът така ме друса, че се налага на всеки половин час да си кисна барокамерата в леденостудена вода! През нощта не сънувам нищо друго, освен огромния ти чеп, и трябва да натиквам възглавницата си между краката, за да заглуша отчаяните призови на стръвницата! Какво? Какво прави в момента грандиозната ти печурка, свиньо похотлива? Къде? В чии дупки я засаждаш, негоднико шишкав? Ох-х-х-х-х-х!... Изгарям! Чезна! Умирам от незадоволена страст! Пред погледа ми се мерзелее единствено твоят едноок боздуган. Рицарю мой на Печалния слип! Забранявам ти да ми изневеряваш! Чуваш ли, гад сластолюбива! Той е

само моичък, твоичкият! Само мой! Личен! Персонален! Индивидуален! Неприкосновен! Пипне ли го друга, тозчас ти го обезглавявам, да знаеш! Чуваш ли, отвращение любимо? Чуваш ли?...

— Би било трябвало да съм глух, за да не чуя такъв вой, съкровище! 'ма ти к'во си се разкрещяла, кат' че ли жива те дерат, сливо сплескана? Само не ми с'прави на ревнива, ш'те замоля, ако обичаш, силвупле! Та ние живеем в цивилизован свят, по дяволите! Ако ш'ми трябва пълномощно всеки път, когато ми се прииска да натопя мачарока, по-добре да си гилотинирам братята Карамазови и да приключим с въпроса! Ако искаш да знаеш, душа, аз съм нормален човек! И кат' такъв ми е обходимо да удрям най-малко три — четири — пет и прочия тека дневно, щот' инак има опасност да ми избият вентилите! Но ти не се тревожи, гургупичката ми! Щом се видим, ш'си получиш заслуженото. Ш'ти заделя най-доброто the great, the first, the в'обще! А пък ако слушаш, ш'ти спретна такъв фойерверк в задния двор, че метрото и празно да е, пак права ш'си стоиш! Само че ш'трябва да си донесеш едно гърненце масло, кат' Червената шапчица! И мож' да бъдеш сигурна, че тогава вече ще има за к'во да си дереш гърлото! Междубременно ето к'во става, поради коет' си затвори плювалника и включи на подслушване! Ясен ли съм, трътко непоръбена, или да се повторя?

И в същия изискан стил й резюмира развоя на събитията през изтеклата la notte, след което ултиматира:

— Absolutely е наложително да ми изстреляш в подкрепление най-малко две фуражки, съкровище. Проблемът е там, че с Пинюшет не мож' дори да се изсекнем на испански. Имаме накрайна нужда от преводач, за да се разщъка и да разпита де — що му паднат на мушка Педровци, Пауловци, Санчопансовци и прочия твар. Бил бих доволен, ако засилиш насам оня симпатяга, сержантчето Алонзо Кенефио, който ми се струва доста оправно момче. Между нас казано, няма да е зле да си го включиш в листата на чакащите за Седмото небе, пиленце. При туй в тази за първа класа. И мож' да бъдеш по-сигурна от уверена, че напълно го заслужава. Юнакът си е роден тъпкач, по очичките му личи! Мен ако питаш, двамцата в комплект с оная разкошотия, твойта секретарица, могат да ти спретнат такова театро, в сравнение с коет' фортициите на ма'ам Хата Мари ш'ти се сторят кат' Тайнствената вечеря. И решиш ли да организираш един турнир, мож' да разчиташ

на мен, за да те открехна по някои основни моменти! И то не глезотии в стил „Европейски съюз“, а чиста проба *made in France*!

Вторият каскет ш'ми е нужен, за да наблюдава апартамента, докато водим следствието. Трябва ми не някой капут с вакуум под черепухата, а тарикат от класа, а *capito*? Good! Даже *very*! А сега те оставям. И междубременно не си нервирай много гевречето, щот' инак ш'се наложи да ти смажем депото, за да си паркирам локомотива. *Ciao*, съкровище! Експедирай ми твоите пеони с хейликоптер, щот' има пожар. И не забравяй да удариш един среден пръст под кюлотките на секретарката, когат' ти донесе документи за подпис. Целувки!

И Монументалния затваря телефона — спокоен, ведър, доволен от себе си и от куп други неща. Не ще и дума, Аржентсвинско е напълно по вкуса му!

[1] Чисто нов завет, Евангелие на Сан Антонио, глава XIII, стих 1, 2, 3 и последен. Бел.пр. ↑

21

ЗНАЕШ ЛИ КАКВО? ПРОДЪЛЖЕНИЕ, ЕТО КАКВО!

При вида им Маринет разцъфва в сияйна усмивка.

— Виж ти! Господа блудните мъже се завръщат! — възкликва чаровната дама, след което добавя по адрес на Берю. — Тъкмо си мислех за теб!

— Знам, и не само ти! — отчита скромно Уникалния.

— Със звяр като твоя въобще не би трябвало да работиш! — уверява го съдържателката на „Айфеловата кула“. — При добра организация и с помощта на един по-отракан посредник спокойно би могъл да гушваш по две хилядарки и половина на сеанс. Помисли само: с две хиляди и петстотин пиастра дневно ще си живееш направо като царче!

— Две хиляди и петстотин дневно!?... Само!?... — подрипва възмутен Необятния. — Много ти куца аритметиката, душа! Мога да ти гарантирам най-малко четири сеанса by day, и то без никакъв проблем! И даже един наднормен, by night, кат' бонификация в петък, да речем.

— Ах, животното! Че и пращиш от здраве, освен това! Слушай, Сандре, ако се установиш в Буенос, бих могла редовно да ти осигурявам състезателки, които се чудят какво да си правят парите. Ще вдигнем мизата и така ще можеш да се уредиш с пенсия като за министър-председател! А да не говорим какъв фурор би предизвикал в киното. С тия четирийсет сантима главната роля ти е в кърпа вързана! Сред клиентите ми има един продуцент на филми от серията „Х“, който търси елитни сюжети. От воле ставаш Гари Купър на медицинското кино, приятел!

Дебелият поклаща глава.

— Благодаря ти за баданарката, гъбълче, но, искрено казано, и дума не мож' да става да въртя търговия с The Biggest. Той е дар божи,

ако ме разбираш к'во имам напредвид, за да си дойдем на думата. Мой дълг е да го раздавам, но не и да го продавам. Това би било позор за мен!

— Ама и ти си една зодия!... — въздъхва умислено Маринет.

Сержант Алонзо дегустира бакарди — кока. Следвайки съвета на Берюрие, Пинюш усърдно смуче чаша бяло вино, но го намира за прекалено сладникаво и се мръщи на всяка глътка. Сполетялото го гала — разстройство му се е отразило дотолкова разтоварващо, че е заприличал на собствения си облечен скелет. Вечерта навлиза в първата си фаза и в кабарето бързо започва да се заформя навалица. На естрадата неколцина музиканти в оперетни гаучо-костюми усърдно точат инструментариума си, включващ едно банджо, два бандонеона и една китара. Вече се разнасят и първите акорди.

— Как сте с времето, момчета? — пита Маринет. — Имам един танцов дует, който ще ви събере очите.

Мастодонтът я уведомява, че разполагат с цялата нощ. Маринет отскача да донесе порция подлютени наденици, при вида на които Архивния се просълзява от умиление. Александър-Беноа мъдро го съветва да извие шията на гастрономичните си възжеления, предвид царящия в канализацията му хаос, но Маринет възразява, че никой не е умрял само защото е ял онова, което обича. В заключение Пинюш самоотвержено мушва чифт наденици, забърсвайки ги от чинията с два пръста и с изящно навирено кутре а ла „five o'clock у баронесата“.

— Слушай, Марилу — сменя темата Непредвидимия, мога ли да ти отперя един въпрос?

— И не само въпрос, мечта на яйчниците ми!

— Някой от постоянните ти клиенти да кара случайно бял открит сааб?

— Не клиент, а клиентка.

— А да я знаеш как се казва, мило дете?

— Приятелите ѝ я наричат Вероника. Изглежда, е гъбава с мангизи, ако се съди по тоалетите ѝ. Не някакви парцалки за замазване на очите, а най-висша мода, от оная, на която само копчетата ѝ струват колкото бюджета на България^[1].

— Често ли идва тук?

— Много често и нещо ми подсказва, че и тази вечер ще дойде, тъй като до естрадата виждам две от приятелчетата ѝ.

— Покажи ми ги!

— Бозавият русоляв тип с бялото сако и мургавото маце с черните бермуди и зелената блуза.

Маринет изгаря от желание да разбере „защо са всички тези въпроси“, но знаейки от опит, че в нейния свят е общо взето нездравословно да досаждаш на мъжете с излишно любопитство, благоразумно решава да удари спирачки.

Дебелият се навежда към двамата си събутилници и по съвместителство колеги и им посочва двойката.

— К'вот' има да става, ако в'обще стане нещо, ще става там — обявява той. — Е, точно тази вечер мож' и да ударим на камък, но упоритостта е майка на резултата...

И окрилени от тази фундаментална мъдрост, тримата отново надигат чашите. Мобилизирана от ангажиментите си, Маринет ги оставя с обещанието да им съобщи за появата на Вероника, ако девойката изобщо се появи. Музикантите се курдисват на тезяха и се заемат да бичат като щури. Никакво „тралала“, „ойларипи“ и „ойее“, а автентично аржентинско танго. Онова, което ти обръща либидото с хастара наопаки, ти изстиска сърцето като сюнгер, ти прави нервите на компот, те урежда с първокласна душевна клизма, те довършва, преди да си се започнал, те започва, преди да си се усетил, те изобщо въобще, за да останем верни на духа на този литературен шедьовър. Онова, от което след първите два такта и три четвърти изпитваш непреодолимото желание да напуснеш тленната си опаковка, да затръшнеш вратата след себе си и да засилиш ключа на майната си. С други думи: от което започваш да се чувствуваш не само не на себе си, на мене си и на него си, но и на когото и да било друго... Тримата юнаци се превръщат целите в слух, наблюдайки на консумацията. Защото, както е казал поетът, „Няма градус, няма радост!“, особено когато слушаш танго. В този случай алкохолът се превръща в есенция на възприятието.

След две — три парчета, когато клиентелата бива емоционално заквасена до точката на панирането, ненадейно светват три цветни прожектора и от тъмницата се пръква двойка танцьори. Той и тя. Облечени в черно от главата до петите и обратно! Разкошни! Сублимни! Сублимиращи! Високи, стройни, гъвкави, изящни, с тесни ханшове и широки разбирания. Той е напъхан в ослепително лъскави

ботуши, с кръгла шапка с подборадник и прилепнало като презерватив сако — болеро. Тя е кристалната мечта на твоето детство, образът на пубертетните ти онаносеанси, идеалът на средната ти възраст, сияйният спомен на последните ти земни дни: продълговато аристократично лице, катраненочерна коса, права, учудващо класическа рокля, с тази разлика, че от едната страна е сцепена до под мишницата, което позволява на крака ѝ да се навира до тазобедрената става между краката на партньора ѝ.

Публиката примира, обзета от тръпката на предчувствието за нещо бог знае колко и какво. Двамата са толкова красиви, толкова грациозни, толкова елегантни, толкова самоолицетворяващи се с изкуството си, толкова толкова!... Стъпките им са тъй сладострастни, че!... Ах!... Тангото ги носи, понася, поднася, занася, отнася, снася, изнася, внася, разнася!... Така де, имаш чувството, че всеки миг ще припляска с ръце и ще отидат да се разговарят с пилците на стряхата! Залата затаява дъх. Бандонеоните вят на умряло. Нещастните прожектори прожектират колкото им душа държи, оцветявайки последователно лицата в посраножълто, доматеночервено и жабунячено зелено. Дуетът сплита крака, заплита ръце, марширува в такт рамо до рамо, буза до буза, муза до муза... Насам-натам, напред-назад, наляво-надясно, нагоре-надолу, в кръг, на верев, на зигзаг, на оверлог! Всичко е тъй чувствено, тъй сладно, тъй сексуално дори!... Берю решава, че при подобен режим долното бельо на гражданина с чизмите би трябвало да пращи по шевовите, и се опитва да констатира характерни хълмисти образувания в съответната триангулационна точка. Да, ама не! Пореден гаден номер на втората природа, в каквато превръщаме тъпите си навици!

Край на танца. Овации! Двойката отмерва грациозен поклон. На обикновена светлина тангоцъорите изглеждат още по-красиви, отколкото в триколюорната боза, излъчвана от прожекторите.

Сетне подхващат второ танго, което прилича на първото колкото Дън Сяо Пин на Мао Цзе Дун, но въпреки това виртуозите успяват да го разнообразят с нови стъпки и фигури.

— Напомпа ли ти се баобабът, мръсноко дебел? — любовно изпъшква Маринет в ухото на Берю. — Бива си го мацето, нали?

— Да знаеш с к'во хуйдоволствие бих я гръмнал! — замечтано изсумтява Мамута.

— Мога да ти го уредя, ако искаш.

— Не се шегувай със свети неща, Марилу! — избъбря сащисан той. — Е ли е възможно с тая богиня!?...

— Не ѝ се връзвай чак толкова. Партньорът ѝ е педал, а тя е луда по големите патки. Подшушна ли ѝ за своята, ще поиска на всяка цена да я пробва!

— Ох! По дяволите! Не трябваше да ми го казваш, щот' сега едва ли ще утрая до края на спектакълта! Мож' да бъдеш по-убедена от сигурна, че дотогава дон Паламарес ще гръмне по шевовете! Пипни, за да го видиш к'ъв се е наклал, горкият!

Тя дискретно, но решително следва съвета му и възхитено възкликва;

— Майчице мила! Стомана! По-добре ще е да го запазя за собствена консумация!

— Ще си получиш комисионата, душа, тъй че не ми се тръшчай, ако обичаш.

— Да ви се намират още няколко наденички? — проплаква Цезар. — Покрай това разстройство открай време съм на диета и направо умирам от глад.

— Ей сега ще ви донеса, момчета. А за теб, Сандре, ще добавя няколко chunchulines.

— Коег' ще рече к'во, плиз?

— Става дума за плетени чревца — пояснява Алонзо.

— И що плетени? — удивлява се искрено Гастронома. Че то е грях да си правиш толкоз труд за нещо, дет' мога да го хапна и в оригинална форма.

— Охо! — снишава изведнъж глас Маринет. — Ето я и мацката, за която ми спомена. Момичето с белия сааб!

И кимва по посока на една концентрирано мургава девойка с къса коса, облечена в светъл кожен костюм и ескортирана от безспорно красиво, макар и прекалено „тучно“ негро. Те се присъединяват към първоначално посочената от съдържателката двойка, се разцелуват и сядат.

— Сержант — обръща се Берю към хубавеца Кенефио, направи едно кръгче навън и виж дали някъде в околностите не е паркиран бял открит сааб. И ако е, запиши номера му и с'информатирай immediately,

къдет' следва, кой му е собственикът. Сигурен съм, че кат' ченге няма да имаш проблеми в туй отношение.

Алонзо се изнизва с дискретността на мокра връв, докато клиентелата продължава да се прехласва по танцьорите.

Един сервитьор, маскиран като гарсон в парижко кафене от времето на онова, хубавото време, каквито все още се срещат в „Lipp“, дублира течните консумативи и тръшва върху масата огромно плато с наденици и плетени чревца.

Виждайки с какъв устрем Архивния атакува подлютените мръвки. Мамутът мрачно прогнозира:

— Усещам, че пак ще спя във фрикасе! Мен ако питаш, покрай туй, лютото, много скоро ш'рецидивираш с дриснята, тъй че няма да е зле отсега да смъкнеш гащите, за да си готов за премиерата.

След което насочва вниманието си към новопристигналата и компетентно отбелязва:

— Парче от класа, дума да няма! Ш'ти призная, че не ги виждам много кат' наемни убийци. Чиста проба татини и мамини боклуци, включително и чернилката, на който' морукът му явно отдавна е престанал да се катери по палмите!

Танцьорите завършват изпълнението си сред взрив на истеричен възторг. Клиентите на „Айфеловата кула“ стават на крака (които могат) и бясно аплодират. Дуетът най-сетне се оттегля, преследван по петите от нестихващи овации.

— Знаеш ли к'во? — промърморва Александър-Беноа в акустичната тръба на приятеля си. — Басирам ти се на чифт подлоги срещу кило пургативи, че фруктата с негрото е същата онази шмутка, която' е забърсала на плажа дирника Алфредо, за да го вкара в стаята на девойката дел Панар.

— И смяташ, че именно тя е убила момичето?

— Не е задължително. Нищо чудно Кончитата да е била вече изстинала, когат' фризираният се е включил в спектакъла. Ама кат' си го знам к'ъв пръч е тъпият му жабар, достатъчно е било тая мида да се почеше по стридата, за да й скочи отгоре, без и през ум да му мине преди туй да инвентаризира околностите! Замирише ли му на слива, направо му пада пердето! Готов е да перне от раз и куца кокошка, животното!

В този момент сервитьорът се приближава до тях и го уведомява, че *senora* Маринет вика *senora*.

— Идвам. Знам за к'во става дума на въпрос. Ще мръдна за десетина минутки, Пинюш, а междубременно ти не изпускай ония зелки от поглед! И, за бога, престани да се тъпчеш с тия шибани наденици, инак през нощта ш'ми се наложи пак да се къпя! А е излишно да ти обяснявам, че за мен две бани за четир'с' и осем часа биха били нещо повече от падането на Бастилията!

След което поема след сервитьора с походка в стил „смяна на караула пред мавзолея на Ленин“ *because of* сияйните перспективи, очертаващи се на хоризонта.

„Пасва ми тая страна — мисли си елитният офицер от безстрашната френска полиция. — Ако бил бих живял тук, покрай толкоз кандипатки за подшиване не би ми било оставало време дори да запразвам мехура!“

И блажена усмивка доодуховворява благородния му лик на доволен от себе си и живота хомункулус.

Ще ти доверя нещо. Мамутът е олицетворение на нагона. На оня, първичния, изначалния, предисторическия, от времето на нулевата серия амеби. И няма защо да се шокираш, фактът си е факт: Берю е корен квадратен от мъжа — мъж на куб! При него всичко се подчинява на хормона и задоволяването на същия съставлява изкуството му да живее. Той вижда нещата по един-единствен начин: природата го е оборудвала с монументален орган, който кара жените да изпаднат в транс, и той го използва по предназначение. Свръхнадареният окачествява чукането като свещена мисия. Нещо като услуга, която дължи на изстрадалото човечество. Той е брънка от веригата и посредници. Дори когато се губи в долнокачествени партниращи образувания, семето му съставлява депозит, който той възстановява. Всевишният е в течение на нещата и обича Александър-Беноа. Кой знае дали един ден нашият приятел няма да бъде канонизиран? И защо не всъщност? Човекът има всички данни за напълно приличен светец. Шокира, вярно. Шокира много и често, но само глупаците, което не е страшно. Да шокираш един глупак означава да го убедиш колко е щастлив, колко е глупав и да добавиш нова, солидна доза глупост към личните му запаси от тъпотия. В началото на инак тъй градивната ми кариера глупаците ужасно ме притесняваха, но днес съм им

признателен и дори изпитвам искрена слабост към тях. Защото разбирам колко самотен щях да се чувствавам без тях. Защото осъзнавам колко сив и тъжен щеше да бъде животът ми без техните мизерни интрижки.

Маринет многозначително му намигва. Тя цялата сияе. При жените на нейната възраст и с нейния жизнен опит сводничеството съставлява неделима част от хемоглобина, костния мозък и другия, доколкото все още го има.

— Пакита просто изгаря от нетърпение — информира тя Негово Величество. — Още повече, че след танца винаги я присърбява под кръста. Чака те в стаята ми, на първия етаж.

Огромният потегля нагоре по едно дървено стълбище, чиито престарели разклатени стъпала ревматично пропищяват под стъпките му. Една от вратите на първия етаж е отворена. Вони на евтин парфюм и обилна пот. Берю забелязва танцьорката, която тъкмо смъква сценичните си одеяния. Отдолу — пълна скръб! Дъска за гладене, Пакитата! Ваденка! Цици? Niente — протези, натъпкани в сутиена! Задник? Nihil — банелите на роклята! Анемична маслина, в най-добрия случай! Да не говорим за чатала спокойно би могъл да си го остъклиш за зимна градина, ако разбираш какво имам предвид! Флората на Бермудския триъгълник? Брадичката на Пиер Лоти! Разочарованието на Дебелия е неописуемо! Катаклизмично! Той е покрусен до дъното на дъното си! Той, любителят и ценителят на изобилието: на бедрата с обиколка на Обиколката на Франция, на гърдите с тонажа на флотата на Онасис, на Будоподобните, щедро каскадиращи кореми, на сталактитообразните, висящи до коленете астраганени гриви. Единствено муцунката си я бива, най-вече заради големите бадемовидни очи и дългата черна коса, спускаща се до последния от ярко изразените ѝ опашни прешлени. Тя го вижда. Тя е сащисана. Тя заеква:

— В-в-вие л-ли?

— Yes, пиленце, ние, и то в пълен комплектс.

На лицето ѝ се изписва изражението на човек, който се чуди дали, кога, къде и доколко да повърне.

— Вие!?... И аз!?... Бркфъхпф-ф-ф!...

Което, естествено, мигновено вдига кръвното на Дебелия. Ама какво си въобразява Маринет, наистина, като го праща при подобна

недохранена гъсеница!?... Защото, ако тая амбулантна пръдня продължава да се държи неприлично, ей сега ще ѝ изиграе Зорба Гърка! Нищо, че може и да го е гледала!...

Мастодонтът прави още една крачка в стаята на Маринет, пълна със снимки *made in France*, чиито рамки биха докарали баба ти до апоплектичен удар, и взема думата:

— Слушай к'во ш'ти кажа, ограда рендосана! Не се бъзикай с мен, щот' ш'ти светна една и така ш'ти отвъртя шайбата, че после и в цирка няма да могат да ти я завинтят! И на к'во отгоре ш'ми с'прави на интересна тая самоходна рентгенова снимка, питам? Че то циците ѝ не са дори колкот' яйца на очи, ш'ви те замоля! А да не говорим за дирника! Да ѝ се чуди човек как още не е паднала в кенефа, докато разтоварва! Сума народ се е върнал от Бухалвалд с десет пъти повече мръвка от нея! Ама не, ма'ам ш'ми се прави на безсмъртна! Ш'ми си играе на Хейкатерина Велика, и то пред човек, дет' е ударил толкоз бройки, че не мож' им хвана бройката даже с теоремата на Пичтагор! Мумия смачкана! Кокал оглозган! Танцърка такава, без извинение! Мож' да умираш, но пак няма да ти го вдена, пикло посрана! А и освен туй къде, питам, ш'ти паркирам томахоука си, талпо полирана? Под мишницата *may be*? Ам' че то, кат' гледам, на теб май и кибритена клечка ш'ти дойде много с тая секретна ключалка! К'во говоря? Не клечка, а косъм не мож' си втъкна в путканката, привидение щамповано! И си в'образяваш, че мож' да ми поемеш център-нападателя? И за да разбереш колко не си наясно с актуалностите, ей сега ш'ти представя особата. Отваряй си добре очите, щом не можеш да си отвориш оная работа, скелет нещастен!

Тук Неопровержимия разкопчава панталона си и предприема добре познатата ни вече операция, включваща две основни движения. Първото по вертикала (от горе на долу), за да отвори кутията на Пандора; второто в дълбочина с циркулярно — загребващ елемент, за да изкара от терариума индивидуалния си питон.

Появата на Артефакта тозчас оказва вълшебното си въздействие. Берю отдавна вече е свикнал с ефекта. Той просто знае и се въздържа от прекомерен триумфализъм. Демонстрира **нещото** скромно, достойно, прилежно. Ето! Думите са напълно излишни. Виж и млъкни!

Тя вижда и млъква.

Но за сметка на това мигом превключва на тръпка, чиято интензивност приема все по-осезаеми мащаби. Нищо ново под слънцето. Жените са си жени! Зърнат ли материалното — о, колко! — олицетворение на мечтите си, те до една се вцепеняват, изумяват, умиляват, недоумяват, пребледняват (някои посиняват) и в крайна сметка подивяват! **Го искат!** И толкова! **Онова** трябва да им се случи на всяка цена, независимо от последствията! И ето ги, че отварят уста, протягат ръце...

The Big, изпаднал за известно време в летаргия вследствие гневния изблик на Дебелия, най-вероломно му изневерява. Желанието събужда желание! Живият обелиск изобщо не се впечатлява от душевното състояние на приносителя си и бързо приема размерите на топка за ръгби, кандидатстваща за тефтера на Гинес. Танцърката забравя всичко останало, дори **неговия** тлъст, нечистоплътен, космат, брадясал и невъзпитан собственик. В този миг за нея на света съществува единствено **той!** Единствено този титан на най-сладката болка! Единствено този колосален хот — дог на съзиданието, пред чиято непоклатимост с право би могъл да се запиташ дали Братия наистина е създал мъжа от кал, или е използвал друг, значително потвърд материал! Пакитата Го сграбчва за шията с треперещи от щастие ръце. Го насочва! Го въвежда! Берю с изумление установява, че опасенията му са били напразни, неоснователни и дори недостойни! „Секретната ключалка“ на танцърката се оказва истинска манастирска порта и тя се нахлузва отгоре Му досущ като бомбе, правено по поръчка! Епизодът незабавно изглажда възникналото глупаво недоразумение.

Подгръвайки турбините, Александър-Беноа прошепва на ушенцето на последното си завоевание:

— Виж, тук направо ми обра точките, пиленце! В’обще не смятах, че щ’можеш от раз да вкараш матрака ми в килерчето си! Рядко ми се е случвало да попадна на театро с такива кулиси, признавам! Кат’ нищо мож’ да изиграеш ролята на ножницата на Екскалибъра на двора на крал Артур, бога ми! И си ми точно по мярка, коет’ е най-хубавото! Сто проби да бяхме направили, едва ли щеше да ми паснеш по-добре! За такъв маншон и баба ти The Queen не мож’ да мечтае, мен ако питаш! Ох!... ’ма к’во е туй, дет’ го усещам да ми пълзи откъм служебния вход, питам?... Ма’ам Маринет ми излиза в

тил! Ма'ам Маринет се възползва от консултактите на доктор Берю! Ревизия в карбурактора или що? Чистка в обоза или к'во? Да им се не надяваш! Опре ли работата до ръкоопашен бой, тия тук, в Аржентсвинско, явно хич не си поплюват! Ей я на!... Сега пък взе да ми меси топките, друслата! Радост вкъщи! Четир'найс'ти юли, силвупле! Фойерверки над Шанз-Елизе! А ти не ме хапи по къдет' ти падне, пиленце, щот' съм алегричен към синьото! Ах!... Ох!... 'ма тя направо пощуря, девойката Алисиция Алонсо! Тангото май ти е втора специалност, душа, щот' ако т'ва тук е танго, аз съм Жерар Депрѣдлийо! Йех-ху-у-уйй-й!... По-кратко на завоите, съкровище, че да не изорем канавката!... 'Ма к'во се опитва да ме работи ма'ам ти Маринетката!? Кутренце на вежливост в бронзовото око за повече авторитет? Официално посещение в Бръкнингамския дворец? Да ми ти изсъхне бананът, ако съм очаквал точно тук да ми излезе късметът!... Хей!... Ох!... Марилу, не напъвай чак толкова, ш'те замоля, ако обичаш, да си имаме уважението! Туй не ти е Островът на съкровищата, сливо сплескана! 'ма ти май вече и с палец взе да ми напъваш напръстника? Успокой топката, момичето ми, че ще вземат да ме вземат лудите! Нямам нищо против една приятелска закачка, но там далеч не ми е най-хетерогенната зона, тъй че не вдигай мизата! 'ма ти чуваш ли к'во ти казв... О, небеса!... 'ма то туй не била Маринета, а танцърът, който си позволява да ми посяга на неприкосновеностите без разрешение! Извинявай, пиленце, ш'те приключа след малко!

С мощно движение Берю се отърсва от агресора си, скача от леглото и със съкрушителен ляв — десен размазва физиономията му почти до непоправимост. В хода на процедурата с професионална ловкост го забърсва за жилетката, за да не падне, изтиква го на стълбищната площадка и там с основополагащ удар с глава в междуочието класира възникналия проблем „към дело“. Нещастният педеруга реализира тройно задно салто, преброява набързо четирите последни стъпала и застива в позата на счупена марионетка.

Побеснял от гняв, Хипопотаместия се връща в стаята и изревава по адрес на пакиралата се от ужас Панита, тоест на паниралата се от ужас Пакита:

— Ш'ти кажа само, че на мен такива комбини не ми минават! Достойнството на моя задник беше накърнено най-недостойно чрез изненада, коет' е изключително сериозен претекстдент! Щом ш'ми

играеш дует с твоя педал и в леглото, аз съм дотук! Сiao, чироз мухлясал! Довърши се ръчно, ако искаш, щот' на мен ми се изгуби образът.

И излиза, все така под налягане. Долу Маринет и един сервитьор дават първа помощ на нокаутирания танцър.

— Какво се случи, Сандре? — пита тревожно съдържателката.

— Падна по стълбите — отговаря лаконично Дебелия, прекращвайки жертвата си.

— Видя ли го в какво състояние е? Кой знае колко дни ще му трябват, докато се съвземе и излезе отново на сцената! Клиентелата ми страхотно ще се разсмърди!...

— Ш'прескачам от време на време да ѝ показвам граф Цепелин, за да не ѝ е чак толкова скучно! Още повече, че е къде — къде по-интересен от едно танго.

[1] Ех, Сан А., какво знаеш ти! Бел. на министъра на финансите.

ВСЕ ТАКА ПРОДЪЛЖЕНИЕ С ТЕНДЕНЦИЯ КЪМ ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Вечерта преминава в сериозна, астрономически издържана нощ. Маринет обявява, че поради неразположение Пакито (партньорът на Пакита) ще се въздържа известно време от обичайните си хореографични изяви. Новината се посреща с озадачено мърморене. За да успокои духовете, съдържателката уточнява, че Пакита ще танцува соло. Аплодисменти. Като се изключат адептите на обратната резба, мнозинството от клиентите на „Айфеловата кула“ са й клиенти именно заради удоволствието да си плакнат очите (и към гърлото, естествено) с котешката грация на танцърката.

Отсъстващият вече два часа Алонзо Кенефио най-сетне се появява и с лека усмивка заема мястото си между двамата приятели. Заврял благородно чело в свивката на ръката си, Пинюш е отмъркал на масата, предоставяйки на околните гледката на датиращата си от Първата световна война шапка, напомняща картонена кутия, озовала се наред околоръстното в часа — пик.

— Разполагам с всички сведения — информира момъкът Кенефио. — Колата действително е пред бара. Тя принадлежи на Вероника Трабахобуено-и-Гроссо-модо, дъщеря на едър търговец от Буенос Айрес. Мацето е създавало и продължава да създава много сериозни проблеми на семейството си. Още в агнешка възраст си е имала куп неприятности с полицията: наркотици, кражба на коли и дори опит за въоръжен обир на една провинциална банка. Парите и големите връзки на нейния старец са успели да й спестят затвора и да й припишат като психически отклонения онова, което всъщност са силно изявени престъпни наклонности. Изпраждали са я многократно в специализирани клиники, за да й „скрият посраните гащи“, както казваме в Аржентина, но родителите й продължават да живеят на нокти. Вероника прекарва нощи наред в съмнителни компании и в

места като това, пръскайки луди пари, които обаче не идват от джоба на баща ѝ, тъй като той отдавна ѝ е затворил кранчето...

Берю потупва аржентинския си събрат по гърба, в резултат на което Алонзо едва не захапва масата, и го комплиментира:

— Браво, синко! Ясно за к'во става въпрос: татина щерка от най-говняната порода, която си е сформатирала банда за развлечение. Туй, дет' я кара да се подмокря, са не толкоз мангизите, колкот' авантюрата. Ей я на, от часове вече си шумоли с приятелчетата. Ш'ти светна, че тия престъпници — любители са най-страшните. Тях нищо не е в състояние да ги спре хименно щот' си **играят** на престъпници, ако загреваш за к'во ми е мисълта, скъпи ми Алонзо!

— Какво смятате да правите? — любопитствува сержантът.

Александър-Беноа поклаща... Не! Не онова, а глава!

— Миналата нощ не им се уреди въпросът и сега са с'наежили кат' дамски буби на гинеекологичен преглед.

Сигурен съм, че в момента кроят по к'ъв друг начин да смъкнат скалпа на хлапето. Би станало интересно, ако можехме да изстреляме в орбита около масата им магнетчето на Пино...

Той полага най-значителното умствено усилие от изнамирането на аспирин на насам и заявява с тона на Делфийския оракул:

— Мисля, че измислих, момко! Мъ'да...

Левентът Кенефио застива в благоговейно очакване.

— Тия шибани артистократи разбират само от едно и т'ва едно е бой до посиране! — сентенционизира Необозримия. — Знаеш ли от к'во най-много ги друса шубето, а? При туй всичките? Без изключение? А? Щот' ако не знаеш, да ти кажа: от шамарите, брат'чед! От всички видове шамари, независимо от модела, грамажа и десена! И най-вече от директните big крошета в канчето! Влезеш ли им с право мерене в легитимацията, веднага клякат! Колкот' и да ми ти с'правят на Гетсби, тарикати, велики и прочия, знай, че са просто прекалено изнежени. Деликатесността им е слабото място, тяхната Ахилесова пета!

— Но не можете да ги пребиете тук, просто ей така, без повод!

— Не мога. Ш'трябва да ги сгация в някое по-дискретно място.

— Дори и да приемем, че успеете, няма да бъдете в състояние да ги контролирате всичките! Тъй като не забравяйте, господин инспектор, че нямам право да се намесвам. Аз съм тук в качеството на

превантивен, а не на изпълнителен фактор. Да осигуря безопасността на младия дел Панар, да ви изнамеря собственика на дадена кола, да ви доставя сведения за определено лице — това, да! — но да предприема действия при отсъствието на доказано престъпление, тук вече не можете да разчитате на мен. В това отношение разпорежданията на сепоза директор са категорични!

— Пръдла! — изсумтява Берю и заявява: — Няма значение, ще оперирам с Пино!

След което привиква с ръка циркулиращата между масите Маринет.

— Я се снеси насам, Марилу. Трябва да поговорим.

Тя мигом доприпква и намества масивния си задник на предложеното ѝ от Мамута коляно, както правят обикновено преквалифициралите се в кръчмарки труженички на тротоара.

— За да си дойдем на думата отпреди малко, искам да уредиш едно извънредно представление на Сюлеймана ми!

— А! Реши се значи?

— В добри отношения ли си с клиентелата до естрадата? Имам предвид Верониката и нейните приятелчета.

— Има си хас! Вече толкова години ги поя!

— Щот' хименно точно на тях и ще предложиш гледката на моя частен случай, душа! Раздуй им к'вот' ти дойде на ум, кат' например, че си се запознала с председателя на Асоциацията на сексуалните хуйникуми. Един французин, оборудван с индивидуален комплектс кат' орбитателната станция „Мир“. Нещо, дет' в'обще изобщо не е за изпускане. В смисъл, щот' койт' не го е видял, не знае нищо за безкрайните възможности на анатомията! И ако налапат въдицата, както и се надявам, обявяваш им, че вземам петстотин долара за експутзицията на инструмента и, в краен случай, за кратка учебна манипулация. Двеста долара отгоре за прогонването на заинтересованите сеньорити; на задник, разбира се! И ако се хванат, светваш им, че не разполагам с терен, поради коет' съм готов да гастролирам къдет' намерят за удобно. Carito?

Маринет послушно надига телесата си.

— Голям шегобиец си, Сандре! Много ми се иска да знам какво си наумил...

Така или иначе, минута по-късно тя акостира на масата на Вероника Трабахобуено-и-Гроссо-модо, прикляка сред групата и се заема да я осветли относно странните си клиенти.

— Ш'се получи, предчувствам го — обявява Огромния. Досега инстинктът ми никога не ме е прекарвал. Ако всичко е ж'о'кей — обръща се той към Алонзо, — моментателно се чупиш, сядаш в тарамбуката и не мърдаш оттам, докато не отлепим. Работата ти е да ни проследиш, та поне да ни знаеш къде сме, ако положението се сговни!

Сетне пристъпва към събуждането на Пино.

— Последна спирка! — рева той в ухото му. — Всички да слизат!

Цезар се завръща в широкия лъчезарен свят, пришмляквайки мъчително с устни като човек със сериозни вътрешни проблеми.

— Май беше прав — прохлип-хлипва той.

— За кое?

— За надениците. Стомахът пак започна да ме свива!

— Ама и ти си едно да не ти казвам к'во! — взривява се Експлозивния. — Ако пак ш'ми се правиш на продънено цукало, по-добре иди на хотел, щот' на баба ти Панарица здрав чаршаф не й остана!

В този момент Маринет пристига с добрата вест, че ония приемат предложението с ентузиазъм. Направила им такова експозе върху Берюриевите потайности, че държали на всяка цена да погледят сетивата си с един тъй деликатен спектакъл.

Алонзо Кенефио тозчас се изнася по посока на колата си. Четиримата любители на силни усещания се надигат от местата си. Маринет им прави знак и те се приближават до масата на феномена.

— Ессе homo! — представя им тържествено тя Берю, след което посочва Пинюш и добавя: — Неговият импресарио.

Квартетът се вторачва в Мамута с неподправено изумление. Тези млади, красиви и елегантни създания очевидно смятат, че притежателят на един легендарен топчеп задължително трябва да бъде пламенен мъжага с параметрите на Тарзан. А какво виждат пред себе си? Какво? Един дебел до безформеност, мръсен до неизмиваемост и брадясал до недопустимост тип модел „Квазимодо“, ухаещ на пренаселена кочина!

— Външността няма нищо общо със съдържанието! — пледира Маринет, доловила скептицизма им. — Достатъчно е само да свали панталоните си, за да сметнете, че сте на друга планета!

— Ще видим! — решава Вероника и им прави знак да ги последват.

Тя и черният ѝ приятел настаняват Виртуоза и неговия „импресарио“ на задната седалка на сааба, след което Вероника сяда на волана и се понася с бясна скорост по улиците на Буенос Айрес by night. Останалата част от карето хуква подире ѝ на борда на сиво порше и двете коли префучават с бясна скорост през площад „Майо“.

— Пак ме започна! — проплаква Пино на ухото на приятеля си. — Не знам дали ще мога да удържа дълго!

— Яж ориз — съветва го Дебелия.

Той хвърля поглед назад. Като се изключи поршето, на хоризонта няма и помен от друга кола. Анемичното „Рено-5“ на сержант Кенефио явно не е издържало на темпото и е получило червен картон веднага след старта.

„К’во пък, ще се оправим и без него“, заключава Мастодонта, който приема философски всеки пръст на съдбата, дори и средния.

Буенос Айрес се оказва агломериран изключително мащабно и краят на дивашкото надпрепускване продължава да бъде неясна перспектива. На всичко отгоре глезльовците на мама и тати си играят на руска рулетка, навлизайки в кръстовищата с пълна газ, като прибягват до клаксона или до предупредително примигване с фаровете само в краен случай.

Бидейки построен от Всевишния така, че да се чувства прекрасно при всякакви обстоятелства, Берюрие подхваща една песен, която навремето дядо му е пял по банкетите: „Лети, лети, зло-о-о-око-о-обен вла-а-а-ак...“ Същата е вдъхновена най-вероятно от „Човекът — звяр“ на събрата Зола, тъй като в нея се разказва историята на един машинист и един огняр, които се сбиват и падат от локомотива, докато засиленият на пределна скорост и лишен от управление влак препуска с веселящото се пасажерство към оня свят. Вярно, вече съм ти я разказвал, но какво да се прави — класиката е безсмъртна!

Накрая все пак стигат до местоназначението.

Същото е известно под названието Тигъра и е разположено на трийсетина километра северно от града, сиреч в делтата на Рио

Парана, чиито два ръкава се вливат съответно в Рио де ла Плата и Рио Уругвай. Тигърът представлява архипелаг от множество ситни китни островчета, разделени от гъста мрежа миниатюрни канали. С други думи, нещо като аржентинска Венеция.

Колите намаляват скоростта, за да преминат по мостовете, и в крайна сметка поемат по тесен път, виещ се през малка горичка. Природата ухае както се полага: силно и приятно. Не след дълго саабът и поршето спират пред ниска къща с покрив от каменни плочи, която силно напомня Бретания.

Вероника отключва вратата, запалва лампата и пред Берю се просва обширен, издълбан сякаш в земята хол, до който се слиза по две стъпала. Денивелацията е находчиво компенсирана с разположени, по мантинелата дивани. В дъното: голямо, разрешено в полукръг огнище с меден димник. В средата: няколко ниски масички и много килими. Накратко: да им завидиш на свърталището на бандитиращите сноби!

Наличието на такъв внушителен хол при относително непретенциозните размери на къщата навежда на мисълта, че стаите са не повече от две или три, при това не от най-големите!

Шестимата се настаняват, където и както им падне. Колкото до Пино, той заема позата на кламер, притискайки с две ръце злочестия си паникьосан корем.

На безупречен френски Вероника пита Берюрие дали не би искал да пийне нещо „преди“.

— Само болен се пита, чаровно дете! — отзовава се спонтанно притежателят на поредното чудо на света.

Дава му се право на едно уиски. Какво пък, уиски — уиски! Никакви възражения. Опре ли работата до къркane и... ане (двете не се римуват!), Дебелият е способен да докара до инфаркт всеки що — годе уважаващ себе си боклукчия. Същински всъдеход, бога ми!

Останалите също се хващат за чашата. Единствен Пинюш отказва да се включи в джамборето, прописуквайки със страдалчески глас първото попаднало му под език извинение. Александър-Беноа си казва, че събутилниците му имат доста обезпокояващи физиономии. Вярно, облечени са като за модно ревю, искрят от чистота навсякъде и дори там, където не е чак толкова необходимо, но за сметка на това в очите им припламват далеч не толкова стерилни пламъчета. Зловещи, за да бъда по-точен! Преливащи от ендемична злонамереност по

отношение на всичко, което диша, ходи, пълзи, щъка и изобщо съществува по собствено усмотрение! Живи плевели, ако разбираш какво имам предвид! Плевелите, общо взето, растат в мръсните предградия, но в техния случай те са покарали и вързали в най-люксови апартаменти и имения. Един вид отмъщение на съдбата! Така де, не е речено, че все едни и същи трябва да опират пешкира! Можеш да се осереш както покрай кофите за боклук, така и върху седалката на ролс-ройса.

Размишлявайки върху тези и куп други неща от живота, Александър-Беноа решава, че е време да започне да крои шапка на домакините. Четирима души за неутрализиране, при това нямащи нищо общо с възпитанички на девически колеж.

Едва ли би било достатъчно да им измъкне патлак, за да ги застави да кротуват — такива не се плашат лесно. А и Архивния не може да му бъде от никаква полза с неговата вече хронична диария!

Де да можеше да ги приспи с The Big! С мацките това със сигурност няма да съставлява проблем. А след това би могъл да се опита да дооперира типове с подходящи за случая силови методи. Да де, но и сам воинът невинаги е воин... Ах, ама и тоя дрисък Пинюш с неговите наденици!

Алонзо Кенефио е в пълна неизвестност! Откъм оттам, както би се изразил всеки средно интелигентен стратег, никаква надежда за подкрепления. По дяволите! Ей ти го, че изведнъж започва да дава признаци на сантиментална депресия, Сандрино! Започва да търси пътеводната си звезда през прозорците на хола, но за нещастие се намират в Южното полукълбо, което не е нейният район на действие. Кипри се от другата страна на Млечния път, мръсницата, и не помръдва!

— Е, скъпи приятелю — обръща се към него Вероника, — ще ни покажете ли вашата... разлика?

— Първо сухото, котенце! — демонстрира завиден търговски нюх Хипопотаместия. — Нали ни знаете тарифите?

Тя поклаща глава.

— Не и преди да се убедим, че качеството отговаря на рекламата!

— Но туй е нарушение на практиката! — възразява възмутено инак Невъзмутимия. — Когат' човек си наема простипутка, той първо й киха и едва след туй я гръмва!

— Не и ние, дебелако! — контрира бозавият тийнейджър с поршето. — Хайде, измъквай пикалото си, за да се посмеем!

— Ш'се оплача на Маринет, да знаете! — прави се на обиден Берю. — Тъй де, туй на к'во прилича!? Да ме пласира на толкоз некуректни клиенти!

Но на оня и окото му не мигва; той иска само едно да се забавлява!

И точно в този тъй драматичен момент се разнася звънът на телефона. Вероника вдига слушалката, изслушва каквото има за слушане и надава оглушителен, но недвусмислено тържествуващ писък. После се обръща към останалите и им съобщава някаква явно very good вест, тъй като те се ентусиазират до такава степен, че за момент забравят двамата французи, за да изразят по-пълноценно радостта си.

— Разбираш ли за к'во става вой? — пита Мамута Пино.

— Опасявам се, че да — отговаря с измъчен глас разстроеният. — Мисля, че са отвлекли младия дел Панар и ще го докарат тук!

— Но в стаята му имаше охрана, да пукнат дано тия аржентсвински некадърници!

— Какво си шушукате вие двамата? — подвиква рязко Вероника, подозрителна като мюфтия, поканен на купон в синагога.

— Просто си гукаме, колкот' да не заспим — изсумтява Берю.

— Разопаковай стоката, задник нещастен!

— Добре — кимва Огромния, — ш'пусна звяра, но бъркаш, кат' ми държиш такъв тон, щот' така мож' да му секне ентусиазмът на горкия, вместо да цъфне кат' майска роза. Лично аз предпочитам да го изкарвам на манифестация само когат' е в пълна форма, та ако ще и зарад' едното кокетство!

Продължавайки да се пудри, той смъква панталона си, който се сбръчка върху обувките му с грацията на парцал за под. Миг по-късно върху него като парче агонизираща тоалетна хартия се приземяват праисторическите му долни гащи и на сцената се появява мистър Кинг — Конг. Не в най-добрия си вариант; по-скоро в модификация „стачкуващ пожарникарски маркуч“, но въпреки това плащещ, изумяващ, обещаващ и дори многообещаващ с вибрациите, които постъпателно го галванизират.

Вероника навирва палец, за да изрази възхищението си от униката, и адресира концентрирано обидна забележка към анатомията на подопечните си тъпкачи, които отказват да приемат дисквалификацията си по джентълменски и започват да гледат на кръв. После се обръща към гаджето на русолявия и ѝ заповядва нещо. Повече от очевидно е, че сеньорита Трабахобуено-и-Гроссомодо е главата на главорезите. Онази поглежда приятеля си, който пребледнява като покойник, но въпреки това кимва, за да потвърди директивата. Тогава тя коленичи пред Монументалния и пристъпва към реставрацията на паметника му. Излишно е да ти обяснявам реакцията на Берю, нали? Лек шамар оттук, насърчително потупване оттам, ободряващ езиков бекхенд в анфас и ето че живата тояга се развихря в такт, достоен за величествените начални акорди на Деветата симфония.

Гледката е наистина потресаваща. Дори комочионираща, бих казал. И непредубеденият и непредупреден зрител, бил той мъж или жена, неизменно се вцепенява при вида на чудовищния кренвирш.

Квартетът не прави изключение и в хола настъпва гробно мълчание.

— Някакви възражения? — обхожда с поглед присъстващите Несъизмеримия.

— Никакви? Ш'ви замоля тогава да ми снесете полагащата ми се блокова надница, преди да преминем към по-нататъшни демонстракции!

— Ела! — опомня се Вероника и му подава ръка.

Берю се надига, поема я и като прекрачва тирбушониралите на пода съставни части от облеклото си, тръгва подире ѝ като послушно момченце, което маминка е повела на училище. Огромният му космат и нашарен с белези задник палаво се подрусва под опърпаните пешове на сакото, сформирайки с крещящо разноцветните му (и въпиющо смърдящи!) чорапи и безформените обувки трогателен по своята живописност пъзъл.

Двойката излиза. Негрото изглежда така, сякаш са го накуснали в белина. И има защо: вернисажът, спретнат им от тлъстия задокеански индивид, е изключително тежък удар за реномето му. Така де, след този сеанс не му остава нищо друго, освен да разжалва гордостта на расата си в о.з. клечка за зъби.

В хола цари мълчание. Високият блондин в бяло отвърта един по петопръстната система на гаджето си като наказание за волностите, които си е позволила с реквизита на гастролиращия французин. Тя разбира и не протестира.

Вероника удря резето.

Стаята, както вече намекна авторът на настоящия кристалнолитературен (или литературнокристален, все тая!) шедьовър, е миниатюрна: едно легло, един стенен гардероб и едно кресло.

— Лягай! — заповядва тя.

И знаеш ли за какво си мисли в момента The Mammouth?

Че точно тази мърла е надробила попарата, която сърба в панделата дружката Алфредо. Че ако се слуша, би трябвало да й отвинти шишарката с една плесница. От ония, които не е необходимо да повтаря! И от които изходът е един — летален! Защото именно това е и любимата специалност на Специалния — високосеизмичните шамари с двойно предаване, в сравнение с които ъперкътът на оня хапеш булдозер Тайсън би ти се сторил нежно почесване по носа.

Но решава временно да отложи мероприятиято, ляга и чака.

Вероника го оглежда с отвратена усмивка.

— Ти не си феномен, а чудовище! — промълвя тя. — Ти си един мръсен, грозен и смрадлив простак, а огромният ти член е природна аномалия.

Александър-Беноа успява отново да се сдържи.

— Мож' и тъй да е — съгласява се той. — Само че вкараш ли си я веднъж в гаража, котенце, таз' аномалия толкова ш'ти се услади, че ш'поискаш да я вдигнеш на трупчета! Така ш'ти загрее двигателят, че ш'ти блокират мигачите, джанто сплескана! Ш'ти уредя такава феерия в ауспутха, че подир туй месеци наред ще караш по капли! И ш'ти светна още нещо, душа: разбивал съм предниците на хиляди състезателки и кат се изключат три — четири с понички формат „иглено ухо“ и още толкоз, на коит' съкровищницата им обяви фалит още по време на сеанса, досега съм получавал само комплименти, хистерични молби за все нови и нови прожекции на филма и дори откурвени припадъци по темата! Затова смъквай кюлотите, ако имаш такива — коет' в'обще не е сигурно, щот' кат' те гледам, си още във възрастта на памперста! — и ми се яхвай на Буцефала! А после, стига да ти идва от ръка, сядай и пиши „Вероника в Страната на чудесата“!

Защот' мож' да бъдеш по-убедена от уверена, че ш'се телепортираш в рая, душа! При туй, без да транзистираш през чистилището! Директно! Макар че, мен ако питаш, доста ш'се поизпотиш, докато ми угодиш на Светипетъра!

Противно на прогнозите му, Вероника носи кюлоти. При това класически, издържани във възможно най-светски тон.

Които смъква.

И които тъкмо засилва с крак в другия край на стаята, когато някой започва бясно да бърти по вратата. Тя отваря и негативното ѝ приятелче влита в стаята с изцъклени от ярост очи.

— Слушай, Веро — изръмжава той, — щом имаш желание да го изчукаш, твоя си работа! Но те предупреждавам, че след това ще му отрежа какалашката!

И в потвърждение на намеренията си измъква един автоматичен нож, чието острие изскача с многообещаващо „клик“.

— К'во иска тоя гибон? — любопитствува Необхватния.

Тя му превежда и гус'ин Берюрие — син, явяващ се по съвместителство и гус'ин Берюрие — баща, решава, че е настъпил идеалният асiон — момент, предвид обстоятелственото разделение на квартета на дуети.

Той измъква възглавницата изпод главата си и я запраща във физиономията на брикета. Сетне, докато оня стреснато се опитва да парира удара, светкавично се изнася по вертикала и отперва с левия крак съкрушителна дузпа в семепроизводителния му комплекс. Недоклатеният Отело изпуска ножа, за да се хване за Светата Троица, и с трогателен стон рухва на колене. Александър-Беноа дублира дузпата с не по-малко страховит десен шут в слепоочието и манерката на the black тозчас се уеднаквява по цвят и във вътрешен аспект. Пълен out, Чомбето! Хипопотаместия флегматично забърсва ножа, затваря го и го пъхва в една от обувките си.

— Ш'ме извиняваш, че понапердаших тъпкача ти, но не обичам да ме заплашват.

След това наgrabва дълбоко приспания ревнивец за колана, завлича го като куфар до стенния гардероб, натиква го грижливо вътре и заключва вратата.

Вероника е сащисана.

— Не си от страхливите, както виждам! — отбелязва тя с възхищение.

Негово величество ласкаво почесва звяра си зад ушите и свива рамене.

— Да си виждала страхлив мъж, дет' да си отглежда такъв куркодил в гащите?

Окончателно покорена, тя обгръща с нежните си ръчички могъщия му врат и мечтателно прошепва:

— Ти си едно кошмарно говедо, но трябва да ти призная, че ми действуваш невероятно възбуждащо!

— Виж, т'ва вече е приказка! — трогва се Мастодонта. Обожавам нежните излияния!

След което я вдига като перце и я тръшва върху леглото.

— Хайде, душко, отваряй си путриерата! Кат' за начало ш'си поиграем на чичо доктор в детската градина, за да не се получи грешка по трасето. Всичко трябва да е дозирано кат' в аптека, гъбълче. Тъй де, к'ва ш'ми е ползата, ако ти пръсна мичето още от вратата? Мож' и да не ми личи, но аз съм деликатно чудовище и винаги внимавам със старта! И кат' така, първо ш'ти врътна една консултактивна шпакла, колкот' да т'ситуирам входа на катакомбите. Слушам те, че се изразяваш кат' ма'ам Бовари, поради коет' съм сигурен, че си падаш по всички приложения на френския език! М-м-м-м, нали?... Май те погна тръпката, а, пиленце?... Жените са си жени! Сервираш им един език за ордъовър и веднага обявяват обсадно положение на Венерическия хълм!... О!... Сеньоритата влиза в такт, коет' ще рече, че е излишно да й обяснявам тайните на мокрото къдрене! А сега не шавай, душа, за да мога да ти експертизирам трезора! Един, два, три, чет'ри пръста! Моите почитания, маркизо! Ам' че то тя, твоичката, била същински силов, момичето ми! И, мен ако питаш, мож' спокойно да се ползва и без обувалка! Виж я ти, Верониката! Сега разбирам защо си се обзавела с негрото, съкровище! The colored открай време се славят с first чепове. Е, при туй положение мож' да съкратим профиклактиката и да преминем към същината на същността. Не виждам к'во ни пречи да открием ловния сезон с една задна прашка с право мерене например! За целта обаче ш'трябва първо да се денивелираш минимум отпред и максимум отзад, ако разбираш к'во искам да кажа. Браво! Умница! Разтвори сега още една идеяка

филийките!... Мис сеньорита, плиз?... Отлично! Смятай, че си се класирала за финала! Докараш ли я дотам, че да мож' да раздаваш въздушни целувки с яйчниците, по-нататък вече е лесно! Чакай да плюна върху цефала на макроцефала, за да избегнем ебентуални задръствания в килватера, след коет' се готви за акурстирането на „Титаник“! Кат' за начало не мърдай, а просто задръж позата, за да не изпотрошим яхтклуба. Ш'се включиш в маневрите, след кат' пусна котва. Voila! На кого разправам аз, че ш'се хързулне кат' на летни кънки! О!... Слушай, ама то туй си е живо хуйдоволствие! Апуткалипсис на сетивата, както казва Сантантониото! „Бръкни ми в гащите, Марго, да видиш к'во съм ти донесъл“! Мама винаги си я пееше, когат' й беше драго. За бога, поразшири още малко яката, че ш'ми удушиш The Big!... М-м-мфкххф-ф-ф!...

— Ох-х-х-х! Тъй де, то само т'ва оставаше!...

Двойката изпада в истински транс. Щастието, което изпитва Александър-Беноа, е свършено ново за него. И то дотолкова, че го лишава от дар — слово. The Mammoth буквално онемява! И — което е също необичайно — се вживява от душа и сърце в мисията си, стараейки се да достави на партньорката си само и единствено неотразима наслада. Той, който обикновено действа със замаха на разгонен булдозер, без да се впуска в излишни сантименталности!

В кревата се развихря автентична кавалерийска епопея, преминаваща последователно през периоди на бавен тръс, грациозен раван и лудешки галоп. Наблюдават се и моменти на затишие, които, задъхани и лепнещи (и дори залепнали!) от пот, двамата джигити най-джентълменски съблюдават, за да се понесат само миг след това в поредното танго на страстите си, трансформиращо се постепенно в неистов рап.

Просто нямаш представа колко дълго продължава всичко това. В интерес на истината, аз също нямам, а да не говорим за Берюрие.

По някое време Вероника нежно хлъцва и прошепва на ухото на Свръхнадарения:

— Ах!... Обичам те...

И знаеш ли какво? Кажи де, знаеш ли?

— Аз също — отговаря Берю.

Разноглед да станеш!...

ПРОДЪЛЖЕНИЕ КАТО ВСЯКО ДРУГО

Осъзналото се междувременно negro започва да вдига страхотна дандания в гардероба. Повече от очевидно е, че при ритъма, който поддържа, паянтовите врати могат всеки момент да се разведат с пантите си.

Берю нарушава сцеплението с недоволно мърморене и отива да отвори. Одухотвореният негатив е на колене, което позволява на Неумолимия без излишни прелюдии да му тегли право в зъбите ново, преработено издание на предишните шутове. The black тутакси излиза в болнични и Дебелия затваря вратата, след което стремително се реинтегрира в интимните покои на Вероника. Момата не е на себе си от щастие. Контактът за пореден път се задълбочава във времето, пространството и по същество. Сиамските близнаци ряпа да ядат! Осмозата е пълна! Почти необратима! Апотеоз на плътта! Плътта в апотеоз! Дебелият отдавна е забравил, че обработва една закоравяла престъпничка. Отдавна е прескочил летвата на благоразумието. Отдавна не му пука от нищо и за нищо. Етиката? К'во, етиката? Моралът? К'ъв морал? Я не му губете времето с подобни глупости! Неутолимият ръга така, сякаш му е за първи път! Достойно. Сдържано. Аристократично. Категорично. Праволинейно, замесвайки прилежно с масивните си ръчища седалищния модул на девойката и-Гроссо-модо, докато в същото време неговият осигурява перпетуума на мобилето с мощността на парен чук. Неизтощим, Неуморимия! Маткахалото на Фуко! Биг — Бенда на акта с главно „А“! Той депозира, тя инкасира. Законът на рода човечески, и то в най-суров вид! Еманципация ли!? Да, ама не!

— Дръж!

— Дай!

— Пак!

— На!

— Да!

Насам — натам! Прилив — отлив! И съответната миризма, разбира се... Животът, с една дума! Онзи, истинският! Великото преселение в най-хубавото! В неизразимата наслада, преследвана напук на ишиас и лумбаго с неуморно напред — назад!

Хипопотаместият блажено притваря очи. В сърцето му, в главата и изобщо във всички кухни и дупки на съществото му тържествено ехтят могъщите акорди на извечния химн на природата.

Вероника също е превключила на непознати ѝ досега честоти в прелюдия към неизживявано до момента удоволствие, в сравнение с което предишните ѝ оргазми биха могли да се окачествят като най-елементарен гъдел. И очарована до най-съкровените си физически и душевни дълбини, тя стремително се понася насреща ѝ през морета (от пот), хълмове (Венерини) и приказни вълшебства (Берюриеви)!

Един Бог знае — а нищо чудно и Той да не е наясно! — откога се плакнат в тази еуфория, обединени ведно от магията на пълното разбирателство във всички аспекти, и най-вече в технически, но очевидно отдавна, тъй като на вратата се чука. Русокосата приятелка на Вероника идва да разбере за какво става дума и дело. Вратата не е заключена и тя влиза. Поглежда. Вижда. Бива впечатлена и дори покъртена от величието на момента. Запазва едноминутно мълчание в чест на описаната по-горе грандиозна скулптурна композиция, ала накрая все пак пита:

— Но къде е Никар?

Без да прекратява бойните действия, Берю ѝ прави знак да се приближи до леглото. Тя се подчинява и когато се оказва на подходящото разстояние, той ѝ отвърта един перфектно издържан шамар с опакото на ръката, в резултат на което тя скоростивно се придупява на пода с разкъравена уста. От изумление девойката изгубва ума, дума и един зъб. Още повече, че Колосалния тутакси я лишава от вниманието си, предоставяйки го изцяло на Вероника. Позицията на блондинката има все пак едно предимство и то е, че пред нея изведнъж се разкрива величествената панорама на огромните Берюриеви топки, напомнящи фризирани кокосови орехи.

Устните ужасно я смъдят, но въпреки болката тя проявява завиден обективизъм и заключава, че едва ли някога ще ѝ се удаде щастието да присъствува на втори подобен спектакъл. Обзема я дива завист към приятелката ѝ, тъй глезена, тъй щедро кредитирана от

съдбата в лицето — пардон, в суперчлена! — на този... на този... на този... Както и да е! Олеле, майчице! Ако някога е предполагала, че Вероника може да си засади такъв баобаб в саксията!... Тя сяда по турски и потъва в благоговейно съзерцание. Гледа така, сякаш ѝ е за последен път, досущ като душичката Михаил Строгов, комуто изгарят очичките с нажежена до бяло сабя, но той въпреки това съхранява зрението си благодарение на няколко литра високоемоционални сълзи.

Катастрофиралите ѝ устни неволно прошепват;

— И аз искам!... И аз искам!...

Светотатство! Кощунство! Недопустимо посегателство върху суверенитета на независим Берюрие! Нима тази друсла не разбира, че той се раздава от любов? **От любов!** Чуваш ли, патко задръстена?

Ах! Какво негодувание го обзема само, ако знаеш! Какъв благороден гняв! Колко дълбоко засегнат се чувства от безочливите претенции на тази смръдла! Толкова, че обръща глава към нея и свирепо изръмжава:

— И ти ли? На!

„На“ — то се реализира в мощна половинкубикова пръдня! В тон! На място! По същество! Изключваща всякакви възражения! Дисквалифицираща всички илюзии! Елиминираща в зародиш дори и най-безнадеждната надежда! Безапелационна, ако схващаш за какво намеквам! От гамата „Бвплу-у-уф-ф-ф-фс-с-с-с!“, включваща също „Прр-р-рт-т!“, както и вариации на тема от типа „Броу-уоууоу-мгкрткх-х-хъ-ъ-ъ!“ Категорична!

Девойката е сломена. Очите ѝ се изпълват със сълзи. Още повече, че вече се е подмокрила като за всемирен потоп, стръвницата!

Величав и несъкрушим, Александър-Беноа се връща към задълженията си. Към свещената мисия на родения, осенен свише Тъпкач! Жест, достоен да влезе в митологията на признателните путколения! Обектът на пируетите му мъдро се въздържа от коментари. Похвално! Защото има и такива, които се вживяват в ролята на говорител на профсъюза на докерите! Особено при тонаж от бруто — регистъра на Хипопотаместия! Някои буквално ти трансформират нервите на пепси — кола с хленча си! Ти обезглавяват музата до пъпа! Ти създават впечатлението, че рендосваш пън! Докато тук — ни вопъл, ни стон! Мълчанието на агнешкото! Ни помен от децибел! Върхът!

Ала ето че шумът идва оттам, откъдето най-малко го очакват. В храма на любовта изневиделица най-брутално нахлуват трима мъже: русокосият и двама гъсто матови типове с износени кожени якета, екипирани с толкова обилно смазани пищови, че да ти се прииска да ги метнеш в тигана.

— Престани, Веро! — кресва блондинът. — Ти се чукаш с ченге!

На испански, естествено. Но вече ти споменах, мисля, за неподозирания усет на Годзилообразния към езика на Сервантес, така че той веднага схваща за какво става дума, а оттам и любезно се информира:

— Ш'позволите ли да довърша сеньоритата?

Не, не позволяват! Всъщност характерните звуци на тази възхитителна по своя синхрон оратория на плътта ги карат дословно да дерайлират от гняв.

Единият от матовите насочва аркебузата си в манерката на Мастодонта и изревава:

— Сто-о-о-оп!

Дебелият неохотно отклиторява, или по-скоро отВероникява, за да използваме широкоспектърните възможности на този изящен глагол.

Черната тигрица е бясна. Истеризира в яростни обвинения, че ѝ секват щастieto! Че ѝ вадят червен картон на самата голлиния! Че я лишават от Аполото на french — Аполона пред прага на Седмото небе!... No! На Седемстотин седемдесет и седмото! Si! Тъкмо когато се е канела да се осъществи хормонално! Да се превъплъти в разликата между мъжа и жената! Да денонсира всички досегашни оргазми и да се обяви за подмандатна територия на Берюриян Великолепни! Да знаят, че ще ѝ платят за това, говедата! Скъпо и прескъпо! С капитализирана лихва!

Говедата се опитват да я укротят, излагайки ѝ действителното (и действащо) положение на нещата. Успяват значи да отмъкнат Салвадор въпреки разквартируваната в дома му охрана. След което значи пристигат тук и какво да видят? Или по-скоро кого? Дъртакът значи. А сега и дебелака. Двамата французи, които осигуряват безопасността на пикльото дел Панар!

В заключение Вероника се поуспокоява. Но само „по“, а не напълно! Така де, какво ти спокойствие с този пожар в партера!

Доскорошният национален празник във фруктиерата на сеньорита и-Гроссо-модо катастрофално деградира в общонационален траур. Дават ли си сметка какъв ролс-ройс е държала в гаража си? Не, ама наистина!... Способни ли са изобщо да си представят какво означава да се уредиш с такова съкровище в Сезама и да не можеш да му се наравдваш както се полага!?... Защо не вземат да я оставят на мира още четвърт час, по дяволите!? Колкото да осигури на фаворитката си достойна за неистовия секс — маратон награда! Защото има чувството, че ще ѝ се пръсне маратонката от мъка, ако не стигне до финала!

Уви! Отборът дръвници, оборудвани с чурки (и дори чучурки!) модел „Лилипутчо в страната на Гъзливерите“, не само не ѝ влизат в положението, а побесняват още повече, изгаряни от безумна ревност и жажда за мъст. Един дори ѝ отперва злобно кроше, което доказва колко преходно нещо е лидерството!

Подвизаващият се в гардероба негус подновява серенадата си. Освобождават го и той, виждайки, че опасността е отминала, храбро се нахвърля върху Вероника, наричайки я с всевъзможни епитети, от които най-милият е „курво плесенясала“. Едновременно с това я налага толкова жестоко, че възмутеният Александър-Беноа пренебрегва подпиращото го в темето дуло, за да доразмаже и без това сплескания му нос с таранен удар с глава. Охраняващият го бандюга стреснато натиска спусъка и куршумът пронизва верандата на Вероника високо вляво, точно над гърдата. Тя изкрещява. Блузата ѝ почервява. Приятелката ѝ писва! Двамата карабинери се панират. Бозавият блондин пребледнява така, че става почти невидим. Негрото отново е out, и то явно за дълго, ако се съди по деформиращата кафеника му цицина с размерите на километричен камък.

След което нещата горе-долу се успокояват. Русокосият нарежда на русокосата да се погрижи за Веро. Мъжете се връщат в хола, където се намират Пино, един въоръжен едрокалибрен *michascho* и гърчавият Салвадор, значително по-мъртъв, отколкото жив. Ръцете му са оковани в белезници, а под носа му е лепнато внушително парче лейкопласт, който, ако не друго, поне спестява на околните пренеприятната гледка на отвратителните му пъпки.

В редовете на лошите се наблюдава известен спад на ентузиазма, напомнящ преходното изтрезняване по малките часове след целонощен запой.

Те свикват спешен военен съвет, на който вземат следните мъдри решения: ще обзаведат двамата французи с бетонни обувки, сетне ще ги натоварят на един катер и ще ги изсипят в мръсножълтите води на Рио де ла Плата. Колкото до хлапето, то него ще го оставят на склад с оглед да изискат солидна индексация на вече получената сума. Тук шантажът е в обратен вариант: „Не платите ли, ще ви го върнем! Ако се изръсите, край с него!“

Единият от los pistoleros има на врата си татуирана змия. Изключително декоративно и същевременно лесно за поддържане. Така де, не иска ни хляб, ни вода, добичето! Той обяснява на блондина, че „операцията“ е била осъществена наистина ювелирно. Приспали лагеруващото в апартамента войнство с помощта на бомба сънотворен газ, пъхната в букет цветя, предназначен за сенъора дел Панар, след което проблемите престанали да бъдат такива.

— Скрихте ли дрогата? — интересува се бозавият.

Si! При това дяволски интелигентно! Махнали рамката на една картина и напъхали пликчетата хероин между платното и предпазната дървена плоскост.

Ще ти го кажа веднага, защото, ако забравя да го направя, покъсно има да смърдиш, като те знам каква си отврат: решили са в най-краен случай да създадат впечатлението, че пъпконосният пубертет се е занимавал с пласиране на наркотици и е станал жертва на разчистване на сметки. Хитро, нали? Мерси!

No the black, изплувал междувременно от schwartz — дълбините на поредния си припадък, не проявява никакъв интерес към тези любопитни подробности и иска от татуирания да му заеме пищова си. Той държи персонално да надупчи Дебелия. Програмата му е изключително съблазнителна: първо ще му пръсне коленете с два изстрела в упор, после ще ампутира пакета му с бръснарско ножче и ще му го натика в зурлата, след това ще се изпикае отгоре му, наслаждавайки се на агонията му, и в края на мероприятиято ще изпразни пълнителя в доскорошния постамент на Берюриевия монумент. Ще оперира върху една мушама, за да не изцапа паркета. Някой да има нещо против?

На пръв поглед, никой. На последен, също. Дори се утвърждава идеята, че описаният one man шоу — вариант би им позволил да дестилират черните мисли и чудесно да се позабавляват. Блондинът

лично отива в кухнята, за да донесе мушамата. Останалите се заемат да разчистят терена.

Брикетът взема пистолета на дружката си и проверява дали предпазителят му е свален. Асфалтово черната му физиономия засиява с нюансите на прясно изкъпан миши задник под наплива на чувствата, произтичащи от вменената му свише свещена мисия, която включва измиването на две позорни лекета: казашкото тирилим — помпомирание на дездемоната му и куршума, който същата е забърсала в суматохата. Можеш да си представиш как се вживява в ролята си, Отелото!

Приятелчетата му наgrabват Дебелия, за да го разположат върху мушамата.

Но се оказва, че има и по-бързи от тях! И кой мислиш? Архивният! О, далеч не в светлината на бляскав екшън „А ла Великолепната седморка“, а в контекста на диаричен пристъп в стил „Ниагара“, който се изразява в грациозен еленов скок върху мушамата, светкавично гащосвяляне и стихийно посиране!

— Моля да ме извините, господа, но бъдете уверени, че най-искрено съжалявам! — проридава той възпитано, оставайки верен до последния милиграм екскремент на аристократичната си природа. — Просто не мога да се сдържа повече, бидейки лишен от възможността да посетя тоалетната! Недопустимо е, признавам, но вътрешностите ми са в катастрофално положение. Подлутените наденици на мадам Маринет, нали разбирате? А чревният ми тракт е изключително чувствителен! Още повече, че и без това страдах от много сериозно неразположение... Ох! Ох! О-ла-ла-а-а-ах-х!

И Руината се разразява в такава ужасяваща канонада, че ако дръзна да ти я опиша, рискувам да загубя половината от клиентелата си. Неща, неподдаващи се на каквито и да било квалификации, спрежения, сравнения и формулировки! Неща, издържани във всички агрегатни състояния, освен в твърдо! Неща, в сравнение с чиято смрад Деветият кръг на ада може да мине за филиал на „Нина Ричи“! Неща, чиито разцветки биха предизвикали масов мор сред племето на абстракционистите! Архивният стене! Хлипа! Вие! Плаче! Болезнено междуметира, докато стомахът му абдикира, червата агонизират, а сфинкстерът (Берю dixit) се мумифицира.

Ефектът на изненадата е пълен и погледите на всички неволно се концентрират върху този злочест, жалък, лишен от растителност, ръбест, екзематичен, аксиоматично — сивозеленосинкавобелезникав задник, който обстрелва въображаеми неприятелски позиции със самоотречеността на немска батарея в подножието на Райхстага. Блондинът започва неудържимо да драйфа и татуираният дивак тозчас се солидаризира с него, експонирайки без задни мисли съдържанието на стомаха си.

Описването е неописуемо! Невъобразимо! Неотразимо! Непоносимо! Вторият разбойник успява да се възползува от присъствието на духа си точно преди последният да си плюе на петите, и отваря прозорците. Бандюгите не намират сили не само да реагират, но дори и да протестират. Толкова неподправена откровеност, толкова диарично чистосърдечие от страна на Пинюшет буквално ги парализира. Така де, щом може да си позволи да се насере в подобна ситуация, значи наистина не е в състояние да се сдържа. Я кажи, можеш ли да се сърдиш на бомба, която избухва? И дума да не става, разбира се!

Чужд на обструкционизма, Берю се включва в аферата Драйфус със спонтанността на взривена боклукчийска кола. Той залита под напора на избиващите през устата му гейзери, озвучавайки ги с трогателни по своята искреност „Гуагггггrrrrуаггггггг!“ и „Буакхххйъкйъкйъкмнънънънфффф!“ . В суматоката ония го забравят и вече не го държат на мушка.

Междувременно Пино е боядисал две трети от мушамата, тъй като на всичко отгоре (и най-вече отдолу!) се мести, душичката! Циркулира по полигона със ситни, мъчителни, отчаяни крачици, спасявайки се от предизвиканата от самия него екологична катастрофа. Досущ като бомбардировач, който се опитва да избегне взривната вълна на собствените си бомби! Ако я кара така, нищо чудно да се изпразни тотално откъм вътрешности. Вакуумирация!

— Изхвърлете го навън! — успява да артикулира блондинът между две изригвания.

Добре де, но къде да го хванат? В това си състояние Цезар е текстуално недосегаем. И ти се иска по-скоро да се отдалечиш от него, отколкото да го отдалечиш от себе си.

Но ето че най-ненадейно над този малък Помпей, обзет от пълен хаос, отврат, спазми и безбрежна суета, еква като ерихонска тръба могъщото гласище на Негово Величество:

— Горے ръцете, muchachos, или ш'ви напълня с олово кат' коледни пуйки!

Ония се споглеждат, го поглеждат и разбират, дори и неразбиращите френски, тъй като подтекстът има изключително огнестрелен характер. Възползувайки се от паниката в противниковия лагер. The Mammouth е успял да конфискува пистолетите на двамата разбойници, отвлекли Салвадор, и сега държи присъстващите под двоен прицел в стил „Дивия запад“. Ах, да можеше само да го видиш: по сако, с гол задник, с морно виснал (най-сетне!) чеп, с непоправимо усукани чорапи и обувки с формата, вида и дори цвета на не-знам-какво-си, но в никакъв случай на нещо за пред хората. Чиста проба Иван Грозни, мен ако питаш!

Татуирания решава да се пробва и се хвърля отгоре му, но Непоколебимия пресича ентусиазма му с точно пласиран изстрел в тазобедрената става и камикадзето заорава по нос в стомашните откровения Пинюшеви!

— 'ма аз к'во казах, плиз? Хенде хох! Hands up! Manos levantade! A capito?

Бандата единодушно навирва ръце.

— Кой ти сложи белезниците, сопол пъпчив? — обръща се той към Салвадор.

Дел Панар-Младши посочва приятеля на татуирания.

— Open the door, омбре! — изръмжава Берю по адрес на същия. — И по-quickly, ако обичаш! Белезниците на bambino! Schnell!

В крайна сметка оня успява да стопли и припряно освобождава ръцете на Салвадор.

— Слушай добре к'во ш'ти кажа, цирей сплескан — мило го наставлява Хипопотаместия. — В дъното на хола има телефон. Звънваш в полицията и им обаждаш, че се обаждаш от името на Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде, директорката на марделската ченге — house. Обясняваш къде сме и дообясняваш, че има пожар! Ясно ли е, хуйнанист нещастен? Така тъкмо ш'могат да сгачят тия юнаци на местопредставлението. А, пътьом да докарат и една линейка!

Преплитайки крака под свръхбагажа от емоции и пъпки, столонаследникът на идалгото поема в указаната посока, вдига слушалката, набира „Справки“ и иска телефония номер на полицията.

Но ето че точно в този момент приятелката на Вероника решава да им напомни за себе си. Неизвестно откъде в ръцете ѝ се появява автомат и начинът, по който го държи, подсказва, че е излишно да ѝ обясняваш за какво служи.

— Откажи се! — подхвърля тя по адрес на Салвадор.

Пъпкувания припряно удовлетворява молбата ѝ и оставя слушалката на мястото ѝ (както пишат неизменно в криминалетата, за да изглеждат колкото може по-документирани и дълги).

Автоматизираната блондинка се обръща към Берю:

— *Amigo* с *mucho* *grosso* нещо, твоя хвърли *los pistolas*, ако не иска аз него убива!

И посочва клетия Пино, който продължава все така залпово да се евакуира откъм съдържание.

Александър-Беноа прави кратък топографски обзор на ситуацията. Блондинката стои зад Салвадор и държи на мушка апокалиптичния посерко. Каквото и да предприеме, то би било лудост. Още повече, че мацето изглежда твърдо решено да използва артилерията си!

Покрусен, той запокитва пистолетите в излиянията, или по-скоро в излайанията на Архивния с жеста на Версенжеторикс, захвърлящ меча си в нозете на Цезар, и с достойнство обявява:

— Ей ви ги, мож' да си ги вземете!

ПРОДЪЛЖЕНИЕ С РАЗВРЪЗКА

Берю е премерил, претеглил, пресял, преценил и дефинирал всичко: банда перверзни, напълно лишени от морални стойности мамотатини изчадия, които заради тръпката влизат в комбина с автентични, дваисет и четири каратови престъпници. С четири думи и една запетайка: гадни копелета, до един! Натурално деградирали и душевно ампутирани по рождение, при това не без ценното съдействие на милите си родители. Мастодонът чудесно осъзнава, че стигнала веднъж дотук и разкрила действителните функции, изпълнявани от него и Пино, аристократичната шайка няма да има друг избор, освен да им тегли куршума. Кое то, на всичко отгоре, ще направи с превелико удоволствие! За тях убийството е явно благороден спорт, който се вмести някъде между голфа и полото! И в този смисъл несъмнено ще му се наложи да включи в действие цялата гама от контрасредства, дори и запазените за най-тържествени случаи! Налице е обаче един основен проблем: глупакът Цезар почти е изгубил човешки образ. Адептът на Коликата е девет — десети извън строя! Безнадеждно неупотребяем, самоходният лайномет! Единственото, на което все още е способен, е да сече, да сече и пак да сече, тъй че за какви съвместни действия може да става дума? За момента изпитва дори искрена ненавист към него!

Постъпката на Берю предизвиква мимолетен конфуз сред компанията, след което негрото посочва едва забелязващите се в клоакалното тресавище пистолети, и му заповядва:

— Вдигни ги и ги почисти!

Сетна взема автомата на блондинката, който в неговите ръце придобива още по-застрашителен вид, и го насочва към Наднормения.

— Веднага! Дори няма да броя до три!

— Ж'О'кей! Ж'О'кей! — съгласява се с привидна кротост Неукротимия.

И се навежда, готов за изпълнението на първия етап от плана, който е съставил с бързината на гузен счетоводител пред ревизия.

— Дърт мръсник! — изругава той Пинюш и подчертава възмущението си, нанасяйки му мощен удар в гърба.

Антиката, който по обективни причини едва-едва се крепи на краката си, описва възхитително салтомортале и се сгромолясва в другия край на хола, освобождавайки от скромното си присъствие богато олайнената мушама. Именно това е и целта на Мамута, който е забелязал, че негативният му антагонист е стъпил върху нея. Александър-Беноа посяга уж към пистолетите, но в последния момент сграбчва края на мушамата и с всички сили я дръпва. The black се просва по гръб. Берю замята мушамата отгоре му и светкавично издърпва автомата за надничащата изпод нея цев. Останалата част от оръжието е кошмарно оплескана, но Несмутимия ни най-малко не се смущава от тази подробност.

— Дотук беше к'вот' беше, пиленца! Достатъчно ми се разхождахте по простактата! — изревава той с глас на новопроизведен фелдфебел. — Хайде, паркирайте се с лице към стената и си повтаряйте, че и при най-никаквото движение ш'ви натъпча тоя пълнител в дробовете. Казват, че оловото било полезно за бронхите!

Те разбират и изпълняват.

Берю поглежда колегата си.

— Хей, Пинокио! Докъде я дотътри? Ще умираш ли, или ще изкараме нощното дежурство?

— Май взе да ми просветва — измяуква жално Руината, — но се чувствам ужасно отпаднал.

— Добре, върви в банята и гледай да се реставрираш колкото се може по-бързо! А ти, момко, продължавай да въртиш в полицията!

Салвадор отново налага телефона, но след няколко напразни опита вдига бяло знаме и обявява:

— Няма сигнал.

— А преди малко имаше ли?

— Да, доколкото си спомням.

— Нищо чудно междубременно в подкрепление да са доприпкали още няколко шегобийци и да са клъцнали жицата — задълбава в стереоразмисъл Необятния. — Я ела да ме заместиш за малко. Не знаеш да си служиш с т'ва чудо, предполагам? Гледай

тогава: автомат се държи ей така! Хайде сега, сложи пръст на спутска. И внимавай с волните съчетания, щот' съм вдигнал предпазителя! Колкот' до тия приятелчета, не поемай никакви излишни рискове. Опита ли се някой да ти се прави на интересен, включваш миксера и го препарираш! Помни, че т'ва са гадовете, коит' са разфасовали сестра ти, тъй че никаква милост!

Утежил така най-малко с кило и половина все още малограмажния жизнен опит на малолетния дел Панар, Берю излиза на нощен обход. Противно на очакванията му, околностите се оказват безлюдни и тихи като селско гробище. Колкото и да отваря очи и да остри уши. Огромният не маркира нищо аномално в тъй китния район на Тигъра.

Но ето че в момента, в който се кани да даде заден ход, в къщата избухва страхотна дандания под формата и звука на автоматен откос. Дълъг, наситен, в който заминава целият пълнител! Пукотевицата се придружава с писъци, стонове и звън на изпотрошена стъклария. Мастодонът надава бойния си рев и се втурва към мястото на събитието.

Влиза в хола и в първия момент отказва да повярва на очите си. Той, свикналият с какви ли не ужасяващи гледки и дори с тази на собственото си отражение в огледалото! И има защо: русокосият, негрото, блондинката и останалите юнаци са се натръшкали дружно на пода в силно надупчено състояние, било вече мъртви или агонизиращи, но във всички случаи много кървави. Салвадор дел Панар стърчи наред стаята с все още димящ автомат в ръцете, освирепял, с безумен поглед и живописно виеща се между пъпките му сатанинска усмивка.

— К'во стана? — избъбря Гаргантюа-Беноа.

Пино, който клечи встрани, освежавайки с последни напъни шарките на един персийски килим, пояснява:

— Той направи онова, което се канехме да направим ние, Сандре.

— К'во искаш да кажеш?

— Двамата с теб искахме да изтръгнем истината от тях със сила. Момчето постигна това чрез заплахата. Беше страшен, наистина. Попита как е била убита сестра му. Русокосият не издържа и клекна. Призна, че са наели таутирания, за да я елиминира. Именно той отмъкнал ножа на Алфред след обяда. Докато Вероника свалила фризьора на плажа,

татуираният заклал госпожица дел Панар в банята на стаята ѝ, след което завлякъл трупа в прохода между стената и леглото. Когато жената — вамп пристигнала, всичко било приключило. Тя изучава Алфредо и след това, както вече установихме, избягала през вентилационната шахта. Идеалното престъпление! Колкото до Салвадор, при отвлечането му скрили в апартамента дрога, за да създадат впечатлението, че става дума за разчистването на сметки между пласьори на наркотици. Целта им била да поискат много по-голяма сума от втората съпруга на стария дел Панар, като я заплашат, че ще освободят хлапето, ако не плати.

Дебелият все още не може да откъсне поглед от камарата труповете. Вартоломеевата нощ в резюме, бога ми! Да му се не надяваш на пъпчивия!

— Добре де, ама що стреля? — пита той. — Да не са му скочили отгоре?

— Не.

— А к'во тогава?

— Просто нервите не му издържаха. Най-неочаквано натисна спусъка и се разкрещя като бесен: „Убийци! Убийци! Сестра ми! Сестра ми!“

Берю изтръгва празния автомат от ръцете на Салвадор.

— Сбърках, кат' те сметнах за мъж, мърльо попикан! И не ме гледай кат' пържен шаран, екземо нещастна!

И в яда си му отвърта мощен шамар в два екземпляра по системата „насам-натам“, при което пръстите му ясно се отпечатват върху изораната от акнето физиономия на недоклатения, пръсвайки пътьом някои от по-изявените пъпки.

— Полицията рано или късно ш'довтаса, тъй че сега си отваряй ушите, хуйнанист нещастен, и запомни добре версията на сеньора Пиношет! Бихте ли били така добър да ни низложите фактите, на които сте присъствали, гус'ин Пино, силвупле?

— С най-голямо удоволствие! — уверява го достопочтената Развалина. — Когато излязохте от стаята, младата жена се приближи до тук присъстващия господин дел Панар — Младши и без особени затруднения успя да му отнеме оръжието. После се развика по адрес на съучастниците си: „По ваша вина сме загубени! Вижте докъде ни докарахте!“ и в пристъп на истинска лудост откри огън по тях.

Виждайки това, господин дел Панар — Младши с изумително безстрашие се хвърли върху нея, за да я обезоръжи. С риск на живота си той на свой ред успя да ѝ отнеме автомата, но в схватката неволно натисна спусъка и...

— Мъ'да — оценява по достойнство показанията офицерът от полицията Берюрие, — сега всичко ми се изясни. Чухте ли добре к'во се е случило, гус'ин Салвадор? Нали ще запомните версията на гус'ина Пино? Я ми я изрецицитирайте, за да видя к'во ви е останало в шишарката!

Пино се завръща от банята с подчертано колеблива стъпка, но за сметка на това празен и чист. Дори нещо повече, колкото и да ти е чудно: ухае приятно, бидейки се обилно одеколонизирал с откритата там козметика.

— Какво стана с особата, с която се беше усамотил за сексуални дебати, Сандре? — интересува се той.

Берю тутакси наостря уши, чеп, клепачи и още два-три подвижни елемента от анатомията си и се втурва в стаята, била свидетел на недоизразените му и недоизживени полови и други и чувства.

Леглото е празно. Той пребледнява. Върху белите чаршафи има следи от кръв, произтичащи от раната на Вероника. Но тъй скъпата на сърдечния му (и не само!) мускул сякаш се е изпарила и в тъй благородната душа на това тъй деликатно създание зейва дълбока болезнена рана.

— Чупила се е! — смотолевя отчаяно той. — Чупила се е по джанти, душичката, при т'ва, без преди туй да сме довършили онуй, дет' го започнахме толкова перспективно! Е ли е възможно? И то точно когат' за първи път в живота си се влюбвам от пръв тек! 'ма тя ш'ми умре, ако не се погрижа за нея, скъпата любима! Или пък тукашните фуражки ще ѝ теглят куршума ей тъй, колкот' приказка да става! Трябва да я спася, миличката! Кат' за начало ще я вкарам в правия път, а после и във Франция. Ш'се ожения за нея и ш'си нароим деца. Много, колкот' ѝ издържи инкубаторът! Ш'си отидем на село, ще поема фермата на дъртите и ш'си отглеждаме свине. През лятото смърдят, та се не траят, вярно, но пък през зимата носят печалба. Ш'ги завъдя от породата Бейбилас — тлъсти, пембени, с черна опашка. И ш'ти кажа, че първата награда на експутзициите ш'ни е в кърпа вързана!

Ш'кръстя фирмата „Берю — експорт — импорт“. И ш'си уважавам Верониката по цял ден: на кухненската маса, в плевника, на пода, в курника, връз житото в хамбара, коет' мож' би сигурно ще й се завира в силоза, но к'во от т'ва, питам? Важното е подир туй да си прочисти тъй канализацията, че да не останат зърна, щот' кат' нищо могат да покарат при оназ' жегат! Кат' помня как ми загря хуйвейбина във фурната й, сигурен съм, че го докарва на температура кат' за доменна пещ!

Най-невероятното е, че целият този монолог му отнема едва няколко секунди. Тревожен, но преизпълнен с решимост, Александър-Ромео Берюрие се връща в напомнящия екарисаж хол.

— Пинюш — анонсира той с подобаващ за величието на мига патос, — ш'се наложи да се разделим за малко, приятелю. Трябва на всяка цена да намеря девойчето, нали ме разбираш, понеже? Поради коет' оставям на твоя милост грижата да посрещнеш ченгетата и да ги осветлиш по конюнктурата на ситуацията. И гледай тоя таратутляк да удържи на напъна! Дължим го на майка му, най-малкото аз! В крайна сметка к'во е виновен, че са го прихванали щурите след всичко, коет' преживя. Ш'се видим у тях, къдет' сигурно ни чака амигото Алонзо. Вкарай колкот' се може по-бързо Кармен в хода на течението на нощните периферии, за да ни покрие в случай, че колегите й се размъркат при вида на тая касапница!

Сетне полага бутовидните си ръчища върху крехките плещи на бледния юноша Салвадор и добавя:

— А ти, момчето ми, стягай редиците! К'ви има още да ги сърбаш през тоя живот, направо ти е бедна попарата! Мисли си за Марадона и се питай как би постъпил той, ако беше на твое място.

Край на предаването!

Финална заставка на емисията „Тъй рече Берюрустра“!

Александрович — Бенито обръща гръб на всичко описано дотук и задълбава в нощта по дирите на голямата си любов.

ПРЕДПОСЛЕДНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ

The Mammoth прави преглед на обстановката.

Полъхващият откъм Рио де ла Плата лек бриз глези с благодатен хлад прегрялата му манерка, под която чорбалакът от съмнения, хипотези, предположения, подозрения, неразположения, асоциации, халюцинации и куп други зеленчуци приближава опасно точката на кипенето. Казва си, че за да напусне къщата, Вероника би трябвало да излезе или през прозореца, или през неизвестна му задна врата. Окрилен от това тъй интелигентно заключение, той заобикаля сградата и открива онова, което е и очаквал да открие, а именно: кървави следи върху перваза на прозореца на стаята, където е прихванал странната болест под кодовото название „Любов“.

Стартирайки от тази отправна точка. Дебелия бодро се търкулва по ясно личащите върху гъстата морава следи от стъпки, които водят към дъното на имението. Границите му маркира не ограда, а от един от изобилстващите в района канали. За миг съзнанието му прорязва неприятната мисъл, че ранената като нищо може и да се е удавила, но той тутакси я отхвърля с довода, че щом е успяла да прекрачи прозореца, със сигурност е била в състояние да преплува и канала.

Кратко тършуване из високата трева и ето че стъпките продължават. Огромния ги следва. Те изчезват в близост до малък, изгърбен като нервиран котарак мост, предназначен единствено за пешеходци. Негово Величество преминава по него бавно и превит одве, издирвайки нови следи.

Две тъмни петънца в праха! Дулцинеята е минала оттук!

Трябва да се отбележи, че тръгне ли на лов, Човекът — Берю изведнъж престава да звучи гордо и животинското се настанява у него буквално като у дома си. Тогава всичко работи само и единствено в полза на първичните му инстинкти: звуците, миризмите, атмосферното налягане, тиражът на лотарията, валутният борд, последният грип на папата... Така де, всичко!

Пришпорван от обстоятелствата, той редактира поредната порция разсъждения в почти телеграфен стил:

„Верониката чува путкотевницата, хвърля едно очо в хола и вижда оня недоклатеник в действие. Казва си, че и на нея ще ѝ види сметката, и се спасява през прозореца, щот', ако не знаеш, да ти светна, шубето мож' да накара и покойник да си плюе на петите! Не духва по пътя обаче, а изцепва през задния двор. Едно от двете: или знае къде отива, или не знае.“ Мъдро, нали? Особено последното!

Годзилообразния спира и коленичи на брега на един тесен канал. Души, пърди, оригва се, чака вдъхновение. Но най-вече гледа. И какво забелязва, плиз? Романтичния пейзаж на Тигъра. Прорязаната от канали и каналчета равнина, нацвъкана като пода на курник с вили и бунгала, съперничещи си по изящество и разнообразие на функциите и формите. „Аржентсвинските“ архитекти са очевидно на изключително високо равнище и тъпкани с оригинални идеи като... Довърши го и печелиш брошка!

Дебелия дочува воя на полицейска сирена, последвана от избухването на характерна латиноамериканска врява в района, от който току-що се е изнесъл. Той си плюе три пъти в пазвата против уроки и най-искрено пожелава на невръстния масов убиец да не предаде четата в последния момент. Защото в хода на събитията постепенно е започнал да изпитва към него състрадание и дори, представи си, известна симпатия. Освен това се чувства виновен, че му е наврял в ръцете оня шибан автомат, и то при неговото душевно и прочие състояние.

Добре де, ще видим! *Dum spirto espero*, както се казва на латински (запомнил го е от розовите страници на Ларуса, с които веднъж си е избърсал задника, решавайки, че с такъв цвят едва ли стават за нещо друго). Паузата се оказва извънредно полезна, тъй като чрез нея ръководството на операцията поема инстинктът му. Той тутакси му пошушва отговора на въпроса, който току-що си е задал: да, Вероника е отишла да се скрие на точно определено място. Да, тя чудесно познава местността!

Берюрие се изправя, сондира с поглед нощния мрак и в далечината забелязва светлинка. Една. Единствена. И подобно на танкер, ръководещ се от пристанищен фар, поема натам през мостове, морави, живи плетове и цветни масиви. И знаеш ли какво го тласка?

Любовта! Мастодонта държи да намери своята Веро на всяка цена, да я спаси, да ѝ достави недоставения оргазъм, да я заведе пред олтара и оттам във Франция, за да си отглеждат свине в неговото родно село, да я... Виж по-горе!

След около четвърт час се озовава пред къща, издържана в чист калифорнийски стил. „Калифорнийски“ казвам аз, авторът, тъй като Берю изобщо не е наясно за какво става дума. Тя е едноетажна, верандовидна, във формата на буквата „Z“. Гореспоменатата светлинка е ситуирана в долното ченгелче. Александър-Беноа се приближава, но — уви! — щорите се оказват не само спуснати, но и толкова качествени, че между лентите им не може да мине косъм, а да не говорим за поглед. И въпреки това, нещо му подсказва, че да!

Какво да прави? Да почука по стъклото и да повика? Опасно! Ако обитателят на буквата е непознат, веднага ще свирне на ченгетата, а ако е Тя, може да се уплаши и да му извърти някой напълно непредвидим номер. В крайна сметка нашият герой гласува в полза на вратата. Тя обаче е заключена. Виж, ако оня хвалипръцко Сантантонио участвуваше в романа, достатъчно би било само да покаже на бравата своя прословут „Сезам, отвори се“, за да я накара да се разпадне!

Необозримия решава да прибегне към радикални средства. Промъква се в гаража, разположен в горното Z — ченгелче, конфискува известен брой инструменти и се заема да разкаже играта на един прозорец, намиращ се на значително разстояние от този на осветената стая. The window се заинатява проформа, но накрая сдава черчевето и обявява „ореп!“. За миг Берю се вцепенява, очаквайки да чуе воя на алармена система, но опасенията му се оказват напразни. Тишина в ефира! В момента, в който прескача перваза обаче, до слуха му долита странен шум, наподобяващ вопъла на новородена пуканка. В първия момент решава, че се касае за една от многобройните му неволни пръдни, но в крайна сметка осъзнава, че става дума за дъното на панталона му, което за пореден път е предало богу дух! Ахилесовата пета на инак Неуязвимия! Съдба, какво да се прави!

Хипопотаместия предпазливо инспектира непознатата му територия. Един коридор, сетне тънещ в мрак хол, след това друг коридор към стаите, в чийто край се забелязва ивица светлина, процеждаща се под невидима врата. Берюрие събува обувките си и наличното пространство се изпълва с трудно определимо ухание —

нещо средно между кошара в периода на стрижене на овцете, войнишки партенки, развален камамбер, обществен писоар и разгонен пор...

Той се приближава до вратата, поглежда през ключалката и вижда, доколкото може, типично моминска стая със стени, издържани във високохудожествения стил „романтичен инфантилизъм“. А може и „инфантилен романтизъм“ — зависи от гледната точка. Накратко: Робинзон, тропическият остров, Петкан в битова сцена от суперпродукцията „Да ми ядеш банана!“, един папагал и отново оня тъпанар Крузо, облечен в кожи (и то в тропиците, представи си!?). Под цялата тази красота се мъдри едно легло с махагонови колони, застлано с дантелени чаршафи, а под чаршафите — Вероника, облегната на куп окървавени възглавници. Сеньорита и-Гроссо-модо изглежда изтощена до крайност, на ръба на силите, на периферията на възможностите, на финала на инстинкта си за самосъхранение. Главата ѝ безволно виси на една страна. До нея лежи телефонна слушалка. Очевидно е припаднала по време на разговора.

Обзет от необземало го досега вълнение, Берю тъкмо се кани да влезе, когато отвън изръмжава автомобилен двигател и някаква кола рязко спира пред къщата, изоравайки ситния чакъл на алеята. Александър-Беноа преразглежда порива си, анулира временно искрения повик на сърцето си, гушва обувките си под мишница и се шмугва в съседната стая. Спотаява се в мрака и чака.

В коридора се разнасят бързи стъпки. Вратата на стаята на Вероника рязко се отваря и плътен мъжки глас свирепо изревава:

— Вероника!

И като започват да се сипят едни шамари, едни крошета, едни... Не ти е работа! Мастодонта не може да повярва на ушите си. Е ли е възможно да се бие — и то така зверски! — едно тъй изтерзаноомаломощенораненоиможебиагонизиращо създание!? Възмущението му го изкарва с безапелационен ритник от стаята!

Вратата е останала отворена и той забелязва в гръб някакъв едър, дебел мъж, който бързи ранената, придружавайки всеки удар с истерични ругатни! В гнева си негодникът се изразява на такива обороти, че Берю не успява да схване дори препинателен знак.

Вероника е отворила очи и с извинителен тон се опитва да свърже няколко измъчени, едва доловими фрази. Това още повече

вбесява мъжаката и той отново замахва, но една стоманена десница блокира пестника му наред път. Изненадата е пълна! Мръсникът се втрещава от изумление. Опитва се да разбере откъде, защо и на какво отгоре, но не му остава време! Като ордъвър му се сервира цунамичен удар с глава в епицентъра на физиономията, в резултат на което от устата му се посипват неопределен брой (балансът после!) оригинални и изкуствени зъби. Сега е негов ред да забели очи! Александър-Беноа подхожда към продължението с асортимента за тържествени случаи. След лоботомията индивидът получава право на второ предястие под формата на титанично дясно кроше — пане, гарнирано с няколко плесника — натюр. От което — за да останем верни на кулинарно — баталния дух на повествованието — в главата му настъпва пълно пюре! Той бие отбой по целия фронт (и меню!), но Хипопотаместият държи да обслужи докрай мъчителя на Жулиетата си и категорично му поднася основното ястие, включващо люто коляно — фламбе в стопките без „с“. Клиентът не може да понесе толкова внимание и признателно се сгромолясва на пода. Ала Берю, безрезервно предан на лозунга „Вашето удоволствие е и наше!“, решава, че такъв пир не може да завърши без подходящ десерт, и го доразглезва с разкошен шут — малеби в слепоочието за сметка на заведението.

Тотален black-out за гражданина, явяващ се неприятен на външност тип с прошарена четинеста коса и слънчасалото, прорязано от дълбоки бръчки лице на дежурния лош чичко от фотороманите.

— Мушмулината ми! — промамутва нежно Мамута, полагайки сцепения си панталон в непосредствена близост до обекта на душевните си и други полюции. — Бисерчето ми! Гургупичката ми! Курхидеята ми! Открих те! Намерих те! Това е то, любовта! Ш'те спася, момичката ми! Много ли те боли?

Тя отрицателно поклаща глава.

— Но затуй пък нямаш сили и един среден пръст да си удариш, бупичката ми! Пантофчето ми! Трътчицицата ми нежна!

Той пламенно целува неподвижно лежащите ѝ върху чаршафа ръце и пита:

— И к'ъв е тоя шибан боклук, да му с'изсера в устата и после да му я затворя?

— Баща ми — уведомява го тя под формата на едва осезаема въздишка.

Александър Велики зяпва от изумление.

— Имаш си баща, дет' си позволява да ти налита в подобно състояние!?...

Този път поклащането (на главата) е утвърдително.

— И к'во го прихваща тоя перверзатив, да се с'отснася тъй недостойно с персоналната си щерка?

Нова въздишка.

— Не съм сигурна дали наистина ми е баща. Майка ми е починала малко след раждането ми и по-късно разбрах, че си е имала някаква голяма любов...

— Ам'че то туй твойто си е направо кат' за серия от „Далакс“, бога ми! И защо те млатеше преди малко?

— Защото операцията „Дел Панар“ се провали и ще се забъркаме в страхотна каша.

Кинг Конг-Беноа недоумяващо припърхва с дългите си мигли, изцяло заплетени със сочни едномесечни гурели.

— Искаш да кажеш, че е в течение на сюжета?

— Именно той е задкулисният организатор на всичките ни мръсни комбини. Смята се, че аз ръководя организацията, но всъщност съм просто една маша в ръцете на баща ми!

— Т'ва е невъзможно!...

— Напротив, напълно е възможно. От няколко години насам бизнесът му взе да куца и той намери този начин да си докарва лесна печалба, но оставяйки ме аз да опирам пешкира. Получи ли се засечка, веднага започва да се тръшка и да се прави на нещастно, безнадеждно отчаяно татенце, използвайки междувременно връзките си, за да уреди нещата.

— Виж го ти, мършата!... И дружките ти не знаеха нищо, така ли?

— Не. Бяха сигурни, че аз съм инициаторът на ударите, но в действителност конците дърпаше той.

И тя посочва упорствуващия в безсъзнанието си тип.

— А сега, скъпо дете, ш'трябва да се погрижим за анатомията ти — актуализира разговора Дебелия. — Ш'те откараме в някоя болница и...

— О, не! Моля те, недей! След всичко, което се случи, ще ме арестуват и ще ме хвърлят в затвора!

Под купола на Дебелия се завихря кратка дедуктивна акробатика. Заключение: той разбира, че осъзнава, че знае, че тя има право. Клането в Тигъра рискува така да електрифицира (според Берю) общественото съмнение (отново според Берю), че да я изпрати директно на електростатическия (пак според него) стол.

— Я дай да видя раната!

С безбрежна нежност и безкрайна предпазливост той я обелва до кръста. Трасето на куршума е очертано с яснотата на скоростна магистрала върху току-що отпечатана карта. Смъртоносният бонбон е проникнал в тялото над лявата гърда, пронизал е плешката и е излязъл през гърба. Операцията е не само задължителна, но и наложителна. Това е ясно дори за Мастодонта, чиито хирургически познания се ограничават с разрязването на пържолите. Е, и к'во правим тогава?

— Тая барака на баща ти ли принадлежи?

— Да.

— А другата, дет' организирахме целия оня цирк?

— Бандата ми я държеше под наем.

Грандиозния измъква от главозамайващите бездни на джоба си някакво листче. Смачкано, мръсно, почти загубило хартиен образ в компанията на парче миналогодишна наденица, едно джобно ножче с широк спектър на действие, няколко дребни „аржентсвински“ монети, едно зарче от „Не се сърди, човече“, две безопасни игли, три клечки за зъби, пет маслинови костилки, един пломбиран кътник, една спирала (изгубена от неизвестна партньорка в отдавна забравени креватни схватки), една кутийка тигрова мас (напълно съответстваща на сегашното му географско положение), един орех с неустановен произход, пакетче дамски превръзки в качеството на носни кърпи, забърсана по невнимание неизвестно къде и кога вилица за стриди, хапче аспирин, един патрон калибър 7,65 и накрая картичка, изобразяваща Непорочното зачатие, на чийто гръб е надраскал адреса на един публичен дом на булевард „Батиньол“.

Той изглажда първоначално упоменатата хартийка и макар и трудно, успява да дешифрира записания на нея телефонен номер. Сетне непохватно го начуква с първия попаднал му подръка пръст на клавиатурата на телефона и цял се превръща в слух. Оттатък дава „свободно“. Нетърпеливо брои сигналите: пет... шест... седем... осем... В този момент сеньор Трабахобуено изплува от мрака на

подсъзнанието си и се надига на лакът, но Берю мигновено го приспива с пряк наказателен удар в канчето.

— Единайсет... Дванайсет... Трин...

Хип-хип-хуйррра-а-а!

— Ало? — разнася се съненият глас на Кармен.

— На телефона The Big! — обявява The Great. — Тъкмо реших, че си в разход!

Възторжен писък:

— Ти!?...

— Аз!

— Той?...

— Също!

— О, мой любим мамул чутовен! Не можеш да си представиш колко ми липсваш! Ако знаеш само какъв пожар ме гони под пъпа всеки път, когато се сетя за твоя маркуч!

— Ж'О'кей, душа! Ела да го угасиш на място, но ми докарай и един хейрургически екип! Тук имам една ранена, която се нуждае от незабавна операция при пълна дискретност. Ш'ти обясня, така че зарежи предпютложенията. Куршум в гърдите! К'ъв ти е адресът тук, памукчето ми захаросано?

Вероника му казва и той го съобщава.

— Разнищихме аферата от игла до конец, съкровище! Мож' да бъдеш уверена, че ще обереш ларвите до последния дафинов лист! Чиста работа, повярвай ми! Хайде сега, размърдай си прелестното дирниче, натовари се на един хейликоптер и quickly се телепортирай насам! 'Ма ти май не си самичка, дарлингчето ми? Кой шумоли там до теб? Секретарицата ти? Ще рече, че си последвала съвета ми? Е, и к'во, бива ли я да премята палачинката?... Тъй... Аха!... Тъй-тъй-тъй-тъй... Сигурен бях! Така де, с тоя поглед на нимфотоманка на диета! Чиста проба Месалина на пустинен остров! Готов бях да се обзаложа за това на панталона си, макар че точно в момента не струва и пукната копейка, парцалът! Убеден съм, че в езиково с'отношение мож' да т'извърти такова свободно съчинение, че да ти умре доктор хормонис клаузата от завист! Би било трябвало да я доведеш, за да поразведем хуйбстановката.

На този етап от разговора мистър Трабахобуено отново се събужда и получава полагащата му се поредна порция приспивателно

под формата на шут 45-и номер с армирана подметка. Лека нощ, деца!

Невъзмутимия продължава:

— Ш'те науча на някои номера, за коит' след т'ва ш'ми бъдеш само благодарна! Кат' „амока на английската вафличка“ напримерно! Ш'ти откrehна, че в сравнение с него битката при Термопиклите би ти ми ни се била сторила кат' пичкник на Армадата на спасението! Сервират ли ти веднъж тоя специалитет, късото съединение в трафопоста за салами под високо напрежение ти е в кърпа вързано! А сега, съкровище, на работа! Ш'си продължим разговора, след кат' хирургът ти закърпи заинтересованото лице, коет' ме интересува!

Той затваря телефона.

— Въпросът ти се урежда, момичето ми. Отпусни жилата, след малко ш'дойде един доктор и ш'те направи чисто нова. Не ти давам нищо за ядене и за пиене, тъй кат' трябва да бъдеш на празно и сухо, за да мож' да те отремонтира.

— Люби ме... — прошепва тя.

Нокаут! The Mammoth не само не може да дойде на себе си, но и се изгубва по пътя! Не успява дори да хлъцне! Дори да мръдне! Дори да пръдне! Дори да... изобщо! Едно перфорирано от начало до край, 3/4 — припаднало, 4/5 — обезкървено, 7/8 — пребито и 9/10 — мъртво момиче, което плаче за чеп — виж, това надхвърля всичко, което не може да ти дойде наум, включително и такива дивотии от 1001 нощ като Синдикат Мореплавателя, Аленделон и вълшебната лампа, Шекерзадна и халфът Курун ал-Тазиев и други невероятни приказки от Гримираните братя!

— Но ако ти навървя мандолината в туй състояние, ш'ти гръмнат бушоните, пиленце!

— Моля те!!!!!!!!!!

— К'во пък, туй не е от нещата, дет' е обходимо да ми се повтарят. Само че по-напред ще складирам някъде морука ти, щот' едва ли ш'ти е приятно да си играеш на „Отснесени от вихъра“ в негово присъствие!

Той се впряга между карачките на родителя — ренегат и го завлича в съседната стая.

Да го овърже като за продан с шнуровете на пердето е акт, върху който Хипопотаместия би могъл да напише дисертация. Като допълнителна предпазна мярка, той го овесва за корниза с главата

надолу и нахвърля под него няколко вази, които прилежно натрошава с крак.

— И не рипай много, брат'чед, щот' инак в противен случай рискуваш да се маскираш така, сякаш те е бръснал комбайн! — съветва го приятелски Александър-Беноа.

И литва към любовта!

ПОСЛЕДНО ПРОДЪЛЖЕНИЕ ИЛИ НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Какви ли не, а понякога дори какво ли не е опъвал в хода на героичното си житие — битие Александър-Беноа Берюрие, Маркиз дьо Курнишон, Кавалер на Ордена на Двете Топки, Владетел на Голямата Синя Вена! Под ножа му са минавали толкова странни, нередко уникални по качествените си показатели особи, и то при такива неуместни, изискващи титанична сила и безсрамие обстоятелства, че на фона им вакханалиите на римските императори изглеждат най-невинна онанистична задявка! Но за първи път му се случва да практикува с тежко ранена жена. По нейна молба, вярно, ала колко енергия трябва да вложи, за да помогне на това измъчено, полумъртво създание да изкатери Евереста на екстаза!

— Само няма да ми се лакомиш много, душа — предупреждава я той. — И според мен кат' за начало няма да е зле да ти смажа молюската, за да не ти избият буферите при big маневрите. Ти само си пооткрехни капандурката и ш'ти спретна такава гала — серенада в миндж — миньор за квартет джуки и език — единак, че ш'ти се разплаче партитурата. Не знам дали си вече наясно отсносно застроената площ на шпаклата ми, но мога да ти кажа, че кат' нищо ти захлупвам от раз пе'десе' квадратурни сантиметра ведно с гънките и общите части! Щот' ако инак в противен случай те нагърча на сухо, има опасност така да ти разбия предницата, че ш'трябва да ти изчукват яйчниците в автосервиз!

И Лингвиста влиза в изискан светски диалог с поничката на мис Трабахобуено-и-Гроссо-модо, озвучавайки го с надлежно патентовани гаргароподобни междуметия.

Еротогенните (Берю dixit) центрове на Вероника незабавно обявяват бойна тревога и превключват на високочестотна тръпка под лозунга „Всичко за фронта, всичко за путбедата!“. Тя свива крака,

гостоприемно ги раздалечава^[1] и Дебелия я засмуква „ан блок“, като войнишко канче!

От щастие подопитната изгубва ума, дума, педали и дори подсъзнание. Подхваща с пълно гърло и с всичко останало благодарствен химн под наслов „Аз съм малка християнка и ми е най-най-хубаво, когато!“. Изпада безпарашутно в „деклиториреум тременс“, както диагностицира в подобни случаи Хипопотаместия. След известен time — out в този контекст тя изплува на повърхността и апелира за незабавна намеса на Берюриевия курпус за бързо ерекционирание в най-вътрешните си работи. Солидаризирайки се с проблемите ѝ, той незабавно пресича границата и вдъхновено атакува в дълбочина с устрем, достоен за интернационалистите от Първа конна на Бульони (според транскрипцията на Александър-Беноа). Но какъв такт, каква нежност, какво разбиране и деликатност ѝ засвидетелствува този бизон с манталитета на хронично незадоволен селски бик! Навървя я предпазливо, мило и носталгично в стил „пощенска картичка“ от онези, на които двойка глупаци си шумолят глупости от рода „Когато си до мен, нощта е като ясен ден“, или пък „Щом съм с теб, дори в клозета бих живяла и бих ти пяла, пяла, пяла!“.

Mucho страстен момент наистина! Включващ, между другото, такива секващи дъха шедьоври като „Изповедта на ракетата с търсеца глава“, „Хуйсар в гарнизонен отпуск“, „Обезумелият асансьор“, „Партийно заседание в пещерата на Али Баба“, „Откурвенията на хуйвенбина“, „Офанзивата на едноокия салам“ и други поучителни басни и притчи от междучаталния епос. Берюрие се разтапя, се потапя, се разтваря в топла, омайваща вълна. Любовта го покорява, завладява, усвоява! Той нежно пригрухтява на ушенцето Верониково, че е живял единствено за този миг на неземно удоволствие, че я обожава, че ще я вземе със себе си във френските ловни полета и че свинете, които ще си отглеждат, ще бъдат въздигани в лауреати на всички специализирани изложения. Тя отговаря с възхитени стенания. Иска всичко, което иска и той, включително Нещото, онова. Единственото, Неповторимото, което понастоящем вилнее в интериора ѝ! О, неочаквано щастие, тъй ненадейно присрещнало я на поредния жизнен завой! О, безкрайна наслада, без която тая работа не би била оная, ако можем — и защо не? — да се изразим така!

Възторжена симфония на чувствата! Неистова феерия на възприятията! Двамата се катапултират симултанно в центъра на епицентъра на невидан по мощността си взрив на сетивата.

В резултат Вероника припада, а Берюрие заспива, което, общо взето, е все същото.

Събужда го бръмченето на хеликоптер. Той се надига на лакът, изпълнен с надежда. Да, това са Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде и хирургът!

Изправя се.

— Как ми си те чувстваш, пъдпъдъчето ми?

Тя не отговаря. Той се навежда над нея и протяга ръка, за да я погали. Там, където жените приличат най-много на „Страдивариус“! Ала десницата му удря на камък или по-точно на мрамор. Шокът е ужасяващ! Все едно, че небето рухва върху главата му! Ведно със Слънчевата система и всички щъкащи из нея НЛО! Непоносима болка прорязва цялото му същество; хрипкав страдалчески вопъл напъва да изскочи от гърлото му, но катастрофира в лявата сливица и замира наред път.

Вероника е мъртва. Угаснала е кротко, безшумно, дискретно и несъмнено с щастливото съзнание на овчица божия, познала авансово върховното блаженство, преди да се паркира вовеки веков в райската кошара.

Александър-Беноа избухва в сълзи. В тежките, конвуливни ридания от онзи момент от погребението на пряката му производителка, когато са спускали la mamma Берюрие във фамилната септична яма, докато невъзмутимите пчелички безметежно са жужали над опечаленото, опаковано в черно множество! Той жали за злочестата девойка с погубена младост, оплаква съсипаното ѝ без време тъй кратко съществуване! На драго сърце би дал живота си, за да възкреси тази долна перверзна пикла!

— Бил те бих бил обичал оттук до края на света, скъпо дете! — прошепва той съкрушен. — Щях да ти посветя живота си от А до Я и обратно! Да ти дам всичко, дет' го имам, да те науча на всичко, дет' го знам, да те заведа навсякъде, къдет' съм бил и дори дет' не съм! Да ти пиша балади и сюнети! Да ти гукам приспиртни песни! Щеше да си живееш кат' слънчице, луничката ми, и да се разхождаш почти сперманентно с Гъзливера ми в лилипутчицата си!

Отвън бръмченето преминава в оглушителен грохот. Берю изтрива мъката си с ръкав и излиза, залитайки под бремето на сполетялото го нещастие. Коридорът... А, да! Забравил е the father на покойната. По дяволите! Той също се е одървил безвъзвратно! Така де, повиси и ти няколко часа с шишарката надолу и ш'те питам! Мастодонта прерязва шнура и бързо го покрива, след което припряно се изнася от стаята.

Насреща му се задават Кармен и секретарката ѝ, ескортирани от някакъв господин с маслиненозеленикав тен и бакенбарди „а ла дук Дьо Гиз“, който носи обемиста чанта.

— Късно! — избъбря Дебелия. — Прекалено късно...

В дома на баба ти Розита дел Панар цари трескава възбуда. Ченгетата са налапали и смлели до десерт умело сготвената и виртуозно сервирана им от Пинюш версия за клането. Младият Салвадор вече се е покатерил на пиедестала на Героя и, знаеш ли, май няма никакво намерение да слиза оттам, онанистът пъпчив! Фактът, че е натръшкар такъв внушителен пакет престъпни индивиди, изведнъж го е трансформирал в пълнотлетен, зрял субект. Ще речеш, че дори откъм циреи го е поразредил, мистър Пол Пот! Той мъжествено кърши пилешките си рамене, отговаряйки на въпросите на журналистите, като заема Шварценегер — пози при всяко изщракване на фотоапаратите. Марадона ли? Да го духат и Мара, и Дона! Отсега нататък му предстои да обожават един — единствен идол — самия себе си! Видя ли само как ги трупира ония задници, а? Без окото му да мигне! Без ръката му да трепне! Без даже пъпка да спуга! Бъфало Бил! Жан-Клод ван Дум-Дум! Какво говоря? Рамбо! И вече не просто Салвадор, а Дон Салваторе! Ох, ама как ги изрешети, конкистадорът! Най-безмилостно! Като на кино!

Маминка Розита не е на себе си от щастие, че си е възвърнала скъпото изчадие не само невредимо, но и непобедимо. И знаеш ли кое е най-най, м-м-м? Току-що научават, че Хилдегарде, сенъора дел Панар — bis, е пометнала плода на утробата си под влиянието на оказалите се прекалено силни за нея емоции. А това означава, че след смъртта на парализирания идалго (която едва ли ще закъснее да му бие дузпата след подобен скандал и толкова скръб!) Салвадорчо ще налага цялото наследство, до последния бик!

Ако някой е на висотата на положението, то това е Кармен!

Върхът! Тя поема всичко в свои ръце, решава, разрешава, реагира, действа, бидейки вече почти официално ръкоположена за Велик вожд на полицията на Буенос Айрес.

Всичко се пързала като по мед и масло. Тя е заповядала да освободят Алфред и тъмният италиански субект е вече на път да се присъедини към приятелчетата си. Нару end (за него) на една зловеща машинация, която би могла да съсипе съдбата му на фризьор.

И ето че неизвестно откъде се пръква и графиня Де ла фи́га-и-фуента. Как е успяла да открие мястото на купона ли? Пълна мистерия, брат'чед! Но удари ли я една жена хормонът, няма спасение!

А и вече цяла вечност не е получавала дажбата си Берюриев колбас, милата! Следствието си е следствие, но тя държи на всяка цена да мушне полагащия ѝ се пай от Осмото чудо на света! Титулувана или не, стръвницата си е стръвница и огладнее ли, трябва да яде!

Тя пристига в хотела, където са отседнали нашите приятели, събрали се точно в този момент на чаша чай в апартамента, който Кармен споделя с прелестната си секретарка. На чай всъщност е относително казано, тъй като Берюрие и Пино се наливат с червено вино, а сержант Алонзо Кенефио отдава предпочитанията си на аржентинската бира. И в този момент, както вече имах честта да упомена, в сценария се включва неудържимата Долорес, облечена в костюм от най-фина черна кожа, който вълнуващо се вълнува под напора на природните ѝ многогодишености.

Следват взаимни поздравления по повод повода, както би казал по този повод всеки уважаващ себе си тавталог. Единствено Дебелия е мрачен. Чаровната графиня му прави кротка забележка. Той забърсва с крайчеца на кутрето си избилата изпод гурелите сълза и пояснява, че го тормози перспективата да се раздели с цялото това тъй мило общество, но е излишно да те убеждавам, че лъже като за предизборна кампания, Депутатестия! Споменът за малката Вероника упорито го преследва и започва сериозно да усложнява простодушните му разбирания за радостите от живота. Вижда я отново в онова легло, до себе си. Вижда се как заспива, изтощен от любов! Как тя също заспива, изтощена от тъй дълго пренебрегваната рана. Отивала си е, душичката, а той и представа е нямал, глупакът! И е къртел като труп до трупа ѝ, кочът дебел!

Но страданията на Хипопотаместия ни най-малко не притесняват Долорес. Така де, и насреща му да хукне, пак няма да догони младия Вертер! Просто не е в неговия стил. За да трогнеш аудиторията в подобни случаи, ти е необходима романтична физиономия тип „Рудолф Валентино“, а не мутра модел „Бокаса I“! Освен това вътрешната музика на Берю няма нищо общо с Шопен, а по-скоро с първата репетиция на силно почерпен цирков оркестър! И душата му винаги е предпочитала контрабаса пред флейтата!

Тя прошепва в левия му ехолот:

— Да отидем във вашата стая, скъпи amigo, и ви гарантирам, че настроението ви веднага ще се подобри!

Берю сякаш изведнъж се събужда, поглежда тапицирания с кожа диференциал на богатата латифундистка и си налага да смени темата на размисъл в по-актуална насока.

„Трябва да реагирам — решава той. — Един хубав тек със сигурност ш’ми се отрази molto bene на психологиката!“

Хвърля аналитичен поглед на другите две девойки. Пита се коя би му свършила по-добра работа като успокоително. В крайна сметка все още не е дегустирал секретарката с шавливите очета. Не ще и съмнение, че би му сътрудничила като на генерален директор, палавницата!

Графинята нежно замесва междукрачието му с подчертано собственически жестове, възползвайки се от предимството си на първооткривател. Според буржоазния ѝ морал пакетът Берюриев е като земята, принадлежаща по право на първия си окупатор. Карменсита не закъснява да констатира тези ѝ волности и погледът ѝ застрашително се съсирва. Атмосферата в стаята осезаемо се нажежава! А, не! Без тия номера! Като автор имам право на думата, а тя е, че няма да се получи! Да се оскубят до косъм, ако искат, но след епилога!

Берю осъзнава, че само той може да предотврати едно дневно преработено издание на Вратоломеевата (според него) нощ, и то в най-страшния, амазонски вариант, и отсича:

— Хуйбаво! Мисля, че все пак ш’трябва да отпразнуваме успеха, приятели!

И с присъщата си непринуденост пристъпва към бавен, сладострастен стриптийз. Първо смъква катастрофирания си панталон, запазвайки обаче обувките, сетне напуска фамозния си двуцветен слип

(жълт отпред, кафяв отзад), след което идва ред на сакото, последвано от самоотвержено отстояващия ролята си на риза парцал. Присъстващите следят спектакъла със затаен дъх и със задължителния в подобни случаи не особено вярващ поглед.

„Кат’ за общо взето — впуска се в паралелни с горното разсъждения Мастодонта, — мож’ да се каже, че разреших случая изцяло с макроцефала в качеството на вълшебна тояга! Той и само той ми отвори всички врати и не само. Така де, моя милост *venì*, мадамите *vidì* к’вот’ има за виждане и особено Него и аз *vici*! Трябва да призная, че Брадатия много ме е разглезил, кат’ ми е увесил таквоз чудо под пъпа! И все така интериорно подхваща преливащо от признателност «Отче наш»“:

— Отче наш, дет’ си небето си, да Ти бъде не знам си к’во беше, да Ти пребъде не знам си къде беше, да Ти... И всичко останало... Ш’ме прощаваш, че съм забравил за к’во точно ставаше дума, но затуй пък онуй, дет’ си го спомням, е от душа! Щот’ хименно на Теб, Господи — Боже и прочия, дължа най-вече и преди всичко мойта хуйникална какалашка! Мерси *very mucho* за подаръка, *amigo*! Щот’ иначе не си представям к’ъв бил бих го дървил и дали в’обще щях да го, ако ми беше зачислил някоя пишлюга формат „Палечка“, на к’вит’ съм се нагледал до отврат! Докат’ с такъв апетитен и на диаметър, и на дължина курнишон, о, Боже, мога да цинкулирам в живота с гордо вдигната глава! Ако не с друга, то поне с неговата! Някой от тези дни ще взема да прескоча до Лурд. Ш’се главя за санитар и ш’го топна в чудодейната вода, но не за да Те моля, а да Ти благодаря. И за разлика от всички ония дръвници, дет’ гъбясват в басейна и Ти късат нервите двайс’ и четири върху се’мдесе’ и два часа с хленчовите си, аз. Дърто, ш’те черпя едно признателно питие. Щот’ дори днес, когат’ ме клати такава тъга. Ти, о, Боже — Господи, пак ме уреждаш с екскрекция кат’ за световно, за да ме утешиш. Виж, за т’ва ти свалям не само шапка, но и гащи! Прави са тия, дет’ казват, че мислиш за всичко!

И за всеобщо изумление The Mammoth тържествено се прекръства.

След което, окопитен, лъчезарен и усмихнат, бодро взема инициативата в свои ръце и заявява с обичайния си доброжелателен тон:

— Мили деца, предлагам да стартираме приятелски в следната конфитюрация: моя милост ш'се гушне със секретаричката, колкот' да ѝ изпробвам капакцитетите, коет' е най-малкото, мерси! Тук присъстващият гус'ин Пино ще шпаклова путдоара на ма'ам графинята с оглед на официалното посещение на мистър The Big, а Кармен ще продуха манлихейрата на сержанта, за да види дали си струва да го откурмандирова със себе си в Бонус Айрес. Ако се притеснявате, ще пуснем завесите, за да осигурим хоровост на изпълнението и свободното прилагане на хватки, дет' не са за пред хората. А сега да ви видя по организъм, плиз! Всички сте облечени кат' за ревю и няма що да си мачкате дрехите, а да не говорим, че мож' да ги лекъосате така, че подир да не разпознаете сутиена си от чорапите!

Тъй рече Александър-Беноа Берюрие на десния бряг на Рио де ла Плата с лайняноцветните води.

[1] Най-поразителното у Сан Антонио е неговата изключителна деликатност. Той обича да шокира, но в същото време грижливо избягва някои термини, чиято грубост го отвращава. Тук например, ни доверява, че Вероника „раздалечава“ крака, вместо да използва глаголи като „разчеква“ или „разкрачва“, тъй неуместни и цинични в този преливащ от благородни емоции и усещания миг. Бел. на Александър Дюма — син. ↑

И НАЙ-НАКРАЯ КРАЙ!

Нощен полет Рио де Жанейро — Париж.

Два дни по-късно.

The first се радва на присъствието на пет бележити особи: Кармен от Бизе-Оле-ле-К'ва-й-е-Гранде, графиня Долорес де ла фиға-и-фуента, Пино, Берюрие и Алфред. Вече са им сервирали най-изискана вечеря и са им прожектирали извънредно поучителен научно — популярен филм за успехите на парламентарната демокрация в Източна Нубия. По време на прожекцията ненаситната Кармен полага глава в скута на Хипопотаместия и под предлог, че ѝ се нанка, му издухдухва подобаващ дудук, в резултат на което ченето ѝ блокира и на Сврѣхнадарения му се налага да ѝ светне едно кроше, за да ѝ помогне да си затвори устата.

След което всички заспиват като къпани (последното не се отнася за Берю, разбира се) и се събуждат чак за транзитното кацане в Дакар.

Пасажерите не слизат. Както и на път за „Аржентсвинско“, екип сенегалски чистачи нахлува в самолета заедно с вонята на керосин и експедитивно установява живописна сенегалска хигиена, довеждайки до истерия по-деликатните носове.

Алфредо, все още болезнено бледен след престоя в панделата, коленичи на първокласното си кресло, поглежда благоговейно спасителя си, който седи зад него, и колебливо го уведомява:

— Имам странно усещане...

— Тъй ли? — изсумтява безразлично Дебелия, който си има други грижи, бидейки акредитирал два прѣста в интимностите на полицейската директриса.

— ... Че съм забравил нещо — довършва фризьорът.

The Mammoth отзовава временно прѣстите си от фронтната линия и с интерес ги поднася към носа си.

— Куфарът? — предполага той.

— Не, не... Взех си го от регистрацията...

И тук знаеш ли какво? Точно тук, а? Ето какво, защото сам никога няма да се досетиш.

— Берта! — изпищява фризьорът. — Берта! Забравихме я в Sirena Palacio в Мар дел Плата!

Берюрие напъхва пръстите си обратно там, където; констатира, че може да делегира най-малко още един; колебае се между показалеца и кутрето; гласува в полза на показалеца, като по-авторитетен откъм ръст и обем, и пита:

— И к'во ми дреме на мен от т'ва, плиз? Кой я закара в Мардел, а? Ти! Значи ти ще трябва и да я докараш, ако си нямаш друга работа. Щот' според мен, Фредо, най-добре ще е Бертито да си довърши ваканцията. Тъй де, то дори на мен ш'ми се вземе здравето с тия две виелици, а представяш ли си нея к'во я чака, докато прекара през месомелачката си клиентелата на един 32-етажен хотел!? Горкичката!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.